

"10 MILLION
UNEMPLOYED
READ
"OUR"
LIPS

THE BEST
WELFARE
PROGRAM
IS A GOOD
JOB!

OUT
LIVE
THE
JOB!

OF THE
COLD.....

உலகைச் சூறையாடும்

உலகமயம்

வி.சூரியாகரன்

உலகைச் சூறையாடும்
உலகமயம்

சு. இரயாகரன்

கீழைக்காற்று வெளியீட்டகம்,
10, அவுலியா தெரு,
எல்லக் சாலை,
சென்னை - 600 002.
☎:044-28412367

- உலகைச் சூறையாடும் உலகமயம் பி.இரயாகரன்
 முதற்பதிப்பு: டிசம்பர் 2007 வெளியீடு: கீழைக்காற்று,
10, அவுலியா தெரு, எல்லீசு சாலை, சென்னை - 600 002.
☎: 044-28412367 அச்சாக்கம்: எழில் பிரிண்ட்ஸ்,
63, என்.எஸ்.கே. சாலை, கோடம்பாக்கம், சென்னை - 24.
 நூலாக்க விபரம்: 1/8 டெம்மி, N.S. மேப்லித்தோ, 176 பக்கங்கள்

விமர்சனங்களுக்கு:

P. RAYAKARAN,
32, RUE TROUILLET DEREL
92600 ASNIERES SUR - SEINE FRANCE.

Website: www.tamilcircle.net
email: tamilcircle@tamilcircle.net

உரிமை: © ஆசிரியருக்கு

விலை: ரூ. 85.00

நூல் ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

- தேசியம் எப்போதும், எங்கும்
முதலாளித்துவக் கோரிக்கையே ஒழிய,
பாட்டாளி வர்க்கக் கோரிக்கையல்ல. (மே, 1998)
- ஆணாதிக்கமும் ரெபண்ணியமும் (டிசம்பர் 2001)
(இருப்பு இல்லை)
- இலங்கை யுத்தத்தின் பரிணாமமும்
உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும் (ஆகஸ்டு 2002)
- ஆணாதிக்கமும் சமூக ஒடுக்குமுறைகளும் (டிசம்பர் 2002)
- ஆணாதிக்கமும் மார்க்சியமும் (டிசம்பர் 2003)
- ஏகாதிபத்திய மேலாதிக்கத்தின் கீழ் இலங்கை (டிசம்பர் 2004)
- இலங்கை: இயற்கைப் பேரழிவு தேசத்தின் சீரழிவு
(டிசம்பர் 2005)
- மனிதசாரத்தை மறுக்கும்: உலகமயமாக்கம்
(டிசம்பர் 2006)

பெராருளடக்கம்

01.	கட்டுரையைப் புரிந்து கொள்வதற்குத் தேவையான அடிப்படைத் தரவுகள்.		05
02.	முன்னுரை		07
03.	நிதி மூலதனம் சமூக சாரத்தையே உறிஞ்சுகின்றது		11
04.	ஏகாதிபத்தியத்தின் அடிப்படை கூறுகளில் ஒன்று டான் நிதி மூலதனம்		16
05.	கடனும் வட்டியும் இன்றி, உலகமயமாதல் ஒரு கணம் கூட உயிர் வாழ முடியாத நிலை		22
06.	உலகைச் சூறையாடும் நிதி மூலதனம் எப்படி உருவானது?		26
07.	கூலியற்ற அடிமை உழைப்பும், மூலதனத்தை உருவாக்கியதும்		41
08.	அடிமை ஒழிப்பு, காலனிய உருவாக்கத்தை வேகப்படுத்தியது		45
09.	ஆப்பிரிக்காவின் இன்றைய இழிநிலைமைக்கு, அந்த மக்கள் காரணமல்ல		51
10.	லத்தீன் அமெரிக்காவின் முதுகில் செதுக்கியுள்ள அடிமைத்தனம்		73
11.	மனித இரத்தத்தையே உறிஞ்சி வெற்றுடலாக்கும் கடன் என்ற பேய்		80
12.	கடனும் வட்டியும் மனிதகுல முன்னேற்றத்துக்காக உதவுகின்றதா?		82

13.	பிராந்திய ரீதியாக கடன் ஏற்படுத்தும் அவலம்	87
14.	ஐ.எம்.எப். போன்ற புல்லுருவி அமைப்புகள்	101
15.	கடனே நாடுகளை மறுகாலனியாக்குகின்றது	107
16.	ஏகாதிபத்திய நலன்கள்தான் உதவிகள்	114
17.	தேசங்கள் தீவாலாவது அன்றாட நிகழ்ச்சிப் போக்காகியுள்ளது	124
18.	நிதி மூலதனமே உற்பத்திகளையே உறிஞ்சுகின்றது	132
19.	தேசிய சொத்துக்களையே அபகரிக்கும் நிதி மூலதனம்	137
20.	ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் கடன்கள்	140
21.	மக்களின் சேமிப்புகளை அபகரிப்பதே பங்குச் சந்தை	153
22.	குமிழிப் பொருளாதாரம் மிதக்கும் அமெரிக்க சூக்குமம்	160
23.	இந்த நூலை எழுத உதவிய நூல்கள்	169

கட்டுரையைப் புரிந்து கொள்வதற்குத் தேவையான அடிப்படைத் தரவுகள்

எண்களுக்குரிய சர்வதேச அலகுகளே கீழ் உள்ளன. நான் இந்த நூலை எழுத வாசித்த நூற்றுக்கணக்கான நூல்களில், இந்த முறையை பலர் சரியாக கையாளவில்லை. எண்களைப் பல இடங்களில் எடுத்து கையாளும் போது குழப்பியடித்துள்ளனர். 'எந்த அலகைப் பயன்படுத்தினர் என்ற குறிப்பு தரப்படவில்லை. உதாரணமாகச் சர்வதேச ரீதியாகப் புள்ளிவிபரங்களை எடுத்து கையாளும் போது டிரில்லியன், பில்லியன் எனப் பல்வேறு எண் அலகுகளை எடுத்துப் பயன்படுத்திய போது, புள்ளிவிபரங்கள் ஒன்றுக்கு ஒன்று குழப்பமாகவே காணப்படுகின்றது. இயன்றவரை எனது நூல் அவற்றைச் சரிபார்த்துப் பயன்படுத்தியுள்ளேன். சரிபார்க்க முடியாதவைகளை இந்த நூலில் பயன்படுத்தவில்லை. சில இடங்களில் அடைப்புக்குறியுடன் பயன்படுத்தியுள்ளேன். கீழே சர்வதேச அலகுகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

சர்வதேச அலகுகள்

ஐரோப்பிய அலகு

டிரில்லியன்	10,000 கோடி கோடி	(10 ¹⁸)	(1 000 000 000 000 000 000)
பில்லியன்	1,00,000 கோடி	(10 ¹²)	(1 000 000 000 000)
மில்லியன்	100 கோடி	(10 ⁹)	(1 000 000 000)

அமெரிக்க அலகு

டிரில்லியன்	1,00,000 கோடி	(10 ¹²)	(1 000 000 000 000)
பில்லியன்	100 கோடி	(10 ⁹)	(1 000 000 000)

பொதுவானது

மில்லியன்	10 இலட்சம்	(10,00,000)
நூறுஆயிரம்	1 இலட்சம்	(1,00,000)
பத்தாயிரம்	10,000	
ஆயிரம்	1,000	
நூறு	100	
பத்து	10	
ஒன்று	1	

இக் கட்டுரையில் நான் குழப்பத்தை தவிர்க்க கோடி, இலட்சம், ஆயிரம் என்ற பழக்கமானதும், விளங்கக் கூடியதுமான சொற்களையே பயன்படுத்தியுள்ளேன். இதன் சர்வதேச அலகுகளில் புரிந்துகொள்ள அவற்றுக்குரிய அட்டவணையை தந்துள்ளேன். உலகமய மாதல் ஒரு சர்வதேசப் பிரச்சினையாக உள்ளதால், சர்வதேச அலகில் எண் பற்றிய தெளிவு அவசியமானது. உலகமயமாதலை எதிர்த்த போராட்டத்தில், நிலைமையைப் பூரணமாக புரிந்து கொள்வதற்கு, எண்கள் பற்றிய அடிப்படை அறிவு அவசியமானதாகும்.

கோடி	1,00,00,000	(100 இலட்சம்)
லட்சம்	1,00,000	(100 ஆயிரம்)
ஆயிரம்	1,000	(100 பத்து)

நிலங்களின் பரப்பைப் புரிந்து கொள்ள, கீழ் உள்ள அலகை தெரிந்து கொள்வது அவசியம்.

ஹெக்டேர் 10,000 சதுர மீட்டர்

இக்கட்டுரையில் ரூபா என பயன்படுத்தியுள்ள அனைத்தும் இந்திய ரூபாயைக் குறிக்கின்றது. மற்றவை குறித்த நாட்டின் பணப் பெயரால் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

முன்னுரை

“நீ மகிழ்ச்சியை அனுபவிக்க வேண்டுமென்றால், மற்றவன் துன்பத்தை அனுபவித்தாக வேண்டும்.” இதுவே உலகமயமாதல் என்ற பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையான இயங்கு விதி. வெளிப் பார்வைக்கு இது உருத்தெரியாத ஒன்றாக உருத்திரிந்து இயங்குகின்றது. தனிமனித சுதந்திரம், தனிமனித தெரிவு, இருப்பதைக் கொண்டு எப்படியும் வாழ் என்கின்றது. இதுதான், இப்படித்தான் உலகம் என்கின்றது. இதை மாற்ற முடியாது என்கின்றது. இதை இயற்கையானது என்கின்றது. இதையே மனித ஜனநாயகம் என்கின்றது. மனித சுதந்திரம் என்கின்றது. இதன் உள்ளார்ந்த சமூக விதியை கற்றுக் கொள்ளாதே என்பதே, இதன் பொருள்.

நவீன அடிமைத்தனம் என்பது, இப்படி நுட்பமானது. அது சிந்தனை முறையில் திணிக்கப்படுகின்றது. மனித அறிவில் தற்குறித் தன்னைப் புகுத்துகின்றது. சில பொருட்கள், பொருட்களைப் பற்றி கதைத்தல், நுகர்தல் என்ற எல்லைக்குள், மனித அறிவை மலடாக்கி நவீன அடிமைத்தனத்தை வாழ்வியலாக மாற்றிவிடுகின்றது. சமூகம் தன்னைச் சுற்றியுள்ள இந்த வட்டத்தை விட்டு, சுயமாக வெளியில் வரமுடியாது. அந்த வகையில், நவீன ஊடகவியல் மனிதனை தனது சொந்த சிறையில் பாதுகாப்பாகவைத்துள்ளது.

அது தன்னைத் தானே இழிவுபடுத்துகின்றது. கற்றல், கற்றுக் கொள்வது என்பது, அறிவற்றவனின் வேலை என்கின்றது. சமூகத்தின் சாரத்தை தெரிந்து கொள்வது, வாழத் தெரியாதவர்களின் முட்டாள்தனம் என்கின்றது. சமூக அவலத்தில் இருந்து சமூகத்தை விடுவிக்க முனைவதும் போராடுவதும், வேலையற்றவர்களின் கண்டுபிடிப்பு என்கின்றது.

இப்படிதான் நவீன அடிமைத்தனம் புகுத்தப்பட்டுள்ளது. பொருள் உலகில், மனிதன் தானும் ஒரு உயிருள்ள சடப்பொருளாக

இந்த உலகமயமாதலில் கதாநாயகர்களின் நுகர்வு வக்கிரங்களைப் பார்த்தும், கேட்டும் ரசிக்கின்ற ரசிகர் கூட்டமாக, ஒரு கற்பனை உலகில் மக்களை சஞ்சரிக்க கோருகின்றனர். இப்படி மக்கள் கூட்டத்தை அற்ப உணர்வுக்குள் திணிப்பதையும், அதை உணர்வதையும் தான்தனிமனிதனின் சுதந்திர உணர்வு என்கின்றனர்.

இவை எல்லாம் எதற்காக? யாருடைய நலனுக்காக? நிச்சயமாக உழைத்து வாழ்கின்ற மக்களுக்காக அல்ல. இந்த வகையில் உலகப் பொருளாதாரம் என்பது, தேசியப் பொருளாதாரம் முதல் ஒரு தனி மனிதனின் பொருளாதாரம் வரையிலான, அதன் சுயேட்சையை அனுமதிப்பதில்லை. தனிமனிதனின் சுயேட்சை முதல் ஒரு மக்கள் கூட்டத்தின் சுயேட்சையான எந்த செயற்பாட்டையும், அதன் இருப்பையும் தகர்ப்பது தான் உலகமயமாதலின் உள்சாரம்.

அதாவது யாரெல்லாம் செல்வத்தை வரைமுறையின்றி மக்களைத் திருடிக் குவிக்கின்றனரோ, அதற்கேற்ற பொருளாதாரக் கொள்கையே உலகமயமாதல். இதுவே உலகப் பொருளாதாரம்.

இந்த உலகப் பொருளாதாரம் என்பது உயர்வான இலாப நோக்கில், அனைத்தையும் சிலரின் தனிச்சொத்தாக்கும் வகையில் திட்டமிடப்படுகின்றது. இதற்கு வெளியில் மக்களின் தேவையையும், அவர்களின் அவசியத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு, எவையும் திட்டமிடப்படுவதில்லை. அப்படி எந்த அரசும் கிடையாது. இந்தச் சமூக அமைப்பில் அதிகாரத்தைப் பெற விரும்புகின்ற எந்தக் கட்சியும், எந்த அரச சாராத அமைப்பிடமும் கூட, மக்கள் நலத்திட்டம் எதுவும் கிடையாது.

இவர்களிடம் முதன்மையான (அரசியல்) நோக்கமாக இருப்பது, உலகமயமாதலின் கொழுக்கின்ற வர்க்கத்தின் நலன்களை பாதுகாத்தபடி, தாம் எப்படி பிழைப்பது என்பதுதான். இந்த உலகமயமாதல் என்ற சமூக அமைப்பை ஏற்றுக்கொள்ளும் அனைவரினதும் அரசியல் நலன்களும் கூட, இதற்கு உட்பட்டதே. மக்கள் நலன் என்பது, இவர்களின் அரசியல் வேலைத்திட்டத்தில் ஒரு அரசியல் கூறாகக் கூட இருப்பதில்லை.

மக்கள் கூட்டத்தை ஏமாற்ற, மக்களைப் பிரித்தாள முனைகின்றன. அரசியல் ரீதியாக இவர்கள் வைக்கின்ற முழுக்கங்கள், மனிதன் தன்னை உணராத வகையில் வைக்கப்படுகின்றது. கடைநீக்கெடுத்த அரசியல் பொறுக்கிகளாகத்தான், இந்த சமூக அமைப்பினுள் அரசியல் செய்வோரின் நடத்தைகள் உள்ளன.

மாறிவிடுகின்றான். உணர்வுகளும், உணர்ச்சிகளும் வக்கிரமடைந்து விடுகின்றது. மனிதனோ மனித உணர்ச்சியற்ற, மிருக உணர்ச்சி கொண்ட நுகர்வு வெறியனாகி விடுகின்றான். நான் என்ற எல்லைக்குள், அனைத்தையும் தீர்மானிக்கின்றான்.

மனித குலத்தின் சொந்த அவலத்தைக் கண்கொண்டு பார்க்க மறுக்கின்றது. மனிதனுக்கு எதிரான நடத்தையை, தனது வாழ்வுக்கான கூறாக பார்க்கின்றது. இப்படி உலகளவில் மக்களைச் சுரண்டி சூறையாடி வாழ்கின்ற ஒரு வர்க்கத்தின் சொர்க்கம்தான், உலகமயமாதலின் சுபிட்சம். இப்படி உருவாகும் சிலரின் சுபிட்சமோ, சமூகஉயிரியான மனிதனுக்கு நரகத்தை உருவாக்குகின்றது.

நவீன மனித அடிமைத்தனங்களே இன்று உலகமயமாகின்றது. இந்த அடிமைத்தனத்தை நாம் எங்கும் எதிலும் காணமுடியும். மனித அடிமைத்தனம் மீது, மனித இழிவுகள் புகுத்தப்படும் வரைமுறையற்ற தன்மைதான் உலகமயமாதலின் வீக்கம்.

உலகளவில் உழைப்பு உருவாக்கும் சொத்துடைமையை, சிலரின் சொத்தாக மாற்றுகின்றனர். அதை பாதுகாக்கும் சிலரின் அதிகாரம் வரை நீண்டு விரிந்தது தான், உலகமயமாதலின் சட்ட ஒழுங்கு. இதற்கு உட்பட்டது தான் அனைத்தும். தனிமனித சுதந்திரம் உட்பட ஜனநாயகம் அனைத்தும் இதற்கு கீழ்ப்பட்டது தான். இதை மீறிய (தனி மனித) சுதந்திரம், ஜனநாயகம் என்று எதுவும், இந்த உலகமயமாதலில் கிடையவே கிடையாது.

தனிமனித சுதந்திரம் என்பது ஒரு வர்க்கத்தைச் சார்ந்தது என்பது, சிலரின் வர்க்க நலன்களுடன் தொடர்புடையதாக மாற்றப்பட்டு விட்டது. முன்பு தனிமனித சுதந்திரம் என்பது ஒரு வர்க்கத்தின் பொது நலன் என்ற மாயை கலைந்து, அதில் உள்ள சிலரின் நலன் என்ற எல்லைக்குள் குவிந்துவிட்டது. விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சிலருக்காக, உலகம் வேகமாக சுருங்கிச் செல்லுகின்றது.

இதனால் கஞ்சிக்கே வழியில்லாத மக்கள் கூட்டத்தின் வயிறோ, மேலும் மேலும் சுருங்கி வருகின்றது. மனித உழைப்பிலான அனைத்து வகை செல்வத்தையும், ஜனநாயகத்தின் பெயரிலும் சுதந்திரத்தின் பெயரிலும் திருடுவதே உலகமயமாதலின் பிழைப்பாகி விட்டது.

இந்த தனிமனித நலன் சார்ந்த ஒழுக்கக்கேட்டை பீற்றிக் கொள்கின்ற வக்கிரம் தான், பண்பாடாக கலாச்சாரமாக பரப்பப்படுகிறது.

இந்த உலகமயமாதலில் யாரெல்லாம் பொருட்களை வாங்கி நுகரும் வசதியும் வாய்ப்பும் உள்ளனரோ, அவர்களுக்கு மட்டும் உற்பத்தி என்பது உலகமயமாதல் சந்தை விதியாகும். பொருட்களை வாங்கி நுகர முடியாத வகையில் சுரண்டப்படும் மனித குலத்தைப் பற்றி, உலகமயமாதல் சமூக அமைப்புகவலைப்படுவது கிடையாது. இந்த சமூக அமைப்பை ஏற்றுக்கொண்ட கட்சிகள், கோட்பாடுகள் மற்றும் பொதுநல அமைப்புகள் அனைத்தும், இந்த சந்தை விதியை அனுசரித்து இதற்குள் செயல்படுகின்றன. இதனிடம் எந்த மனித முகமும், சமூக நலனும் இருப்பதில்லை.

இந்த உலகமயமாதல் அறிவியல் நோக்கு என்பது, பொருட்களை வாங்க முடியாதவன், பொருள் உலகில் வாழத் தகுதியற்றவனாக பார்க்கின்றது. உலகமயமாதல் பொருட்களினாலானது. இலாபமே குறிக்கோளாக கொண்டது. இதற்குள்ளேயே நுகர்வு என்று தீர்மானிக்கின்றது. சுதந்திரம், ஜனநாயகம் என அனைத்தும் இதற்குள் அடிமையானதே. இதை மீறி பீற்றிக் கொள்ள எதுவும் கிடையாது. அற்ப வக்கிரத்தை கொட்டி, பீற்றுவதையே சுதந்திரம் என்கின்றன.

மனித பண்பாடு, கலாச்சாரம், கல்வி, மருத்துவம் என எதுவாக இருந்தாலும், உலகமயமாதல் என்ற தனிமனித நலனைச் சார்ந்த சந்தை விதிக்கு உட்பட்டதே. யாரெல்லாம் பணம் கொடுத்து இவற்றை பெறமுடியுமோ, அவர்களுக்கு மட்டுமான ஒரு உலகம் தான் உலகமயமாதல். இதற்கு வாழ வழியற்றவராக்கப்பட்டவர்கள், இந்த உலகமயமாதலில் வாழ முடியாது.

இப்படி வாழ முடியாதவர்கள் யார்? உலகமயமாதலில் வாழக் கூடியவன் நுகரும் பொருட்களை, அதன் அடிகட்டுமானங்களை உற்பத்தி செய்பவன் தான். இப்படி வாழ முடியாதவனை உற்பத்தி செய்யும் உலகமயமாதல் என்பது, மனித உழைப்பு அதிவுயர் இலாப எல்லைக்குள் வரைமுறையின்றி சுரண்டப்படுவதால் உருவாக்கப்படுகின்றது. உலகமயமாதல் உற்பத்தி செய்பவனுக்கு கொடுக்கும் அற்ப கூலியில், அவன் உற்பத்தி செய்தவற்றை அவனே நுகர முடியாது போகின்றது. உண்மையில் ஒரு வர்க்கத்தின் நுகர்வுக்குரிய பொருளை உற்பத்தி செய்பவன், அதை நுகர முடியாது பிறிதொரு வர்க்கமாகின்றான். இதனால் மனித வாழ்க்கையே வர்க்கப் போராட்டமாகி விடுகின்றது.

நிதி மூலதனம்

சமூக சாரத்தையே உறிஞ்சுகின்றது

கடன், எங்கும் கடன், மனித இனத்தின் மீதே கடன். மனித இனம் மீளமுடியாத வகையில், அங்குப்பிடியாகவே கடன் உலகெங்கும் மாறிவிட்டது. இந்தகடனோநாடுகளையே திவாலாக்கி வருகின்றது. மக்கள் கடனைக் கட்டுவதுடன், வாழ்க்கை பூராவும் வட்டியைக் கட்டும் கொத்தடிமைகள் ஆக்கப்பட்டுள்ளனர். கடனில் இருந்து மீள முடியாத நிபந்தனைகள். வேடிக்கை என்வென்றால் கடனை வாங்குவது கூட, அவசியமான அடிப்படை நிபந்தனைகளில் ஒன்றாகி விட்டது. உதவி என்ற பெயரில், நிபந்தனைகளுடன் கூடிய கடன் வாரி வழங்கப்படுகின்றது. இந்தக் கடன், மனிதனின் சமூக சாரத்தையே உறிஞ்சி அழிக்கின்றது.

மனித உழைப்பையே இது ஒட்ட உறிஞ்சுகின்றது. மனித வாழ்வை அழிக்கும் இந்தக் கடனை யார் வழங்குகின்றனர்? எங்கிருந்து எப்படி கடனுக்கான நிதி கிடைக்கின்றது? யார் எப்படி இதனால் இலாபம் அடைகின்றனர்? இந்தக் கடனால் யார் எதை எப்படி இழக்கின்றனர்? இந்த கடன் என்ற சூக்குமத்தையும், அது ஏற்படுத்தும் மனித அவலத்தை நாம் புரிந்து கொள்ள முனைவோம்.

இன்று நிதி மூலதனம் உலகின் மூலைமுடுக்கெங்கும் ஊடுருவியுள்ளது. மனித இனத்தையே மூலதனத்துக்கு அடிமைப்படுத்த விரும்பும் உலகமயமாதல், உலகம் தழுவிய போக்கில் இயங்குகின்றது. இப்படி நிதி மூலதனம் அதன் முதன்மையான இழிவான சமூகப் பாத்திரத்தை, மனித சமூகம் மீது செலுத்துகின்றது. இது எந்த (சமூக) உற்பத்தியிலும் ஈடுபடாமல், (சமூக) உற்பத்தியில் இருந்து அதன் சமூக சாரத்தையே உறிந்தெடுத்து விடுகின்றது. மனித

குலத்தின் அவலமோ, இப்படி கழிப்பூட்டும் ஒரு நவீனத்துவமாகவே பூத்துக் குலங்குகின்றது. பரந்துபட்ட மனிதர்களின் சமூக அவலம், தனிமனித ஜனநாயகத்தைக் கோரும் சமூகவிரோதிகளின் மகிழ்ச்சிக் குரிய ஒன்றாக பரிணமிக்கின்றது. செல்வத்தை வைத்திருப்பவனின் சுதந்திரமே, செல்வம் இல்லாதவனின் அடிமைத்தனத்தை உருவாக்குகின்றது. செல்வம் உள்ளவன் இல்லாதவனை பாய்ந்து கடித்துக் குதறும் சுதந்திரமே, ஒரு உலக ஒழுங்காகி அதுவே ஜனநாயகமாகி விடுகின்றது.

உலகின் செல்வத்தைத் தன்னகத்தே குவித்து வைத்திருப்பவன் சமூகத்தைப் பற்றி ஒருவிதமாகவும், செல்வம் இல்லாதவன் மற்றொரு விதமாகவும் உலகை காண்கின்றான். செல்வம் உள்ளவன் அதைப் பெருக்குவதைப் பற்றியே, சதா காலமும் சிந்தித்த வண்ணம், நனவுப்பூர்வமாக ஒரு பேயாக பிசாசாகவே வாழ்கின்றான். தனது வாழ்வை காட்டுமிராண்டித்தனமான உணர்வுடன் கூடிய மிருகவெறியுடன், சமூகத்தைக் கடித்துக் குதறுவதில் தனது காலத்தை ஓய்வின்றி ஓட்டுகின்றான். இந்தச் சமூக இழிபிறவிகளே, நவீன நாகரிக கனவான்களாக பகட்டு உடையணிந்து கொண்டுள்ளது. உலகெங்கும் பன்றிகள் போல், சதா பவனி வருகின்றவர்கள் இவர்களே, உலகமனிதனின் வாழ்வியல் நடைமுறைகளை தீர்மானிப்பவர்களாக உள்ளனர். இவர்களின் பின் நக்கித் தின்னும் ஒரு பொறுக்கிகள் கூட்டம், எப்போதும் சலசலத்து அலைமோதுகின்றது.

பணத்தை தலைக்கு மேலாக குவித்து வைத்திருப்பவன், பணத்தை மேலும் மேலும் பல மடங்காக பெருக்க பிசாசாகி அலைகிறான். இதற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்து சமூகக் கூறுகளையும் ஈவிரக்கமின்றி அழித்தொழிப்பதில், தனது முழுமையான இழிவான வக்கிரமான சமூகப் பாத்திரத்தை கையாள்கின்றான். இந்த நோக்கில் தனது செல்வத்தை பயன்படுத்துகின்றான். இதைத்தான் இன்று, மனித இனத்தின் சுதந்திரமாகக் காட்டி புனையப்படுகிறது. இதுதான் ஜனநாயகமாக முலாமிடப்படுகின்றது.

இப்படிப்பட்ட நிதி மூலதனம்தான் கொழுக்கின்ற போது, அது உற்பத்தியில் ஈடுபடுவதில்லை. அதாவது உழைப்பிலான உற்பத்தியில் ஈடுபடாது, செல்வத்தை அதில் இருந்து உறிஞ்சிப் பெருக்குகின்றது. அது தனக்கு கீழ், உற்பத்தியில் ஈடுபடும் உழைப்பாளியை வைத்து சுரண்டுவதில்லை. உழைப்பிலான செல்வத்தை உழைப்பில் ஈடுபடாமல் கொள்ளையிடுவதற்கான சூழலை உருவாக்கி, அதன் மூலம் கொழுக்கின்றது.

வெற்றுப் பேப்பரில் அச்சடிக்கப்பட்ட பணம் குட்டி போடுவ தில்லை. பணத்தைக் கொண்டு பணம் பெருக்கப்படுகின்றது என்றால், அது சூக்குமமான வழிகளில் இயங்குகின்றது. கோடான கோடி உழைக்கும் மக்களின் உழைப்பைத்தான், அது சுற்றிவளைத்து திருடுகின்றது. பணம் வைத்திருப்பவன் உற்பத்தியல் ஈடுபடும் முத லாளியை இடைத்தரகராக மாற்றி, முதலாளி சுரண்டுவதில் ஒரு பகுதி யையும் உழைப்பாளியின் கூலியின் ஒரு பகுதியையும் திருடுகின்றது. அரசுகளை இடைத்தரகராகக் கொண்டு வரியை அளவிட்டு, அதைச் சுருட்டுவதன் மூலம் தான் நிதி மூலதனம் கொழுப்பேறி கொழுக் கின்றது. இந்தக் கடைந்தெடுத்த சூறையாடலை கடன், நன்கொடை என்று விதவிதமாக அதற்கு பெயரிட்டு நடத்துகின்றனர். உலகமயமா தலின் உயிர் இதற்குள் தான் இயங்குகின்றது.

இப்படி சமூக உழைப்பிலான அனைத்துச் செல்வத்தையும் கவர்ந்து சூறையாடுகின்றவன், தனது செல்வத்தைப் பாதுகாக்க, அரசையும் அரசியல் சட்ட அமைப்புகளையும் தனக்கு இசைவாக உரு வாக்கினான், உருவாக்குகின்றான். மனிதனை சூறையாடும் சட்ட அமைப்புகளை, மேலும் மேலும் தனக்கு இசைவாக மாற்றும் வகையில், உலகளாவிய சட்டங்களையே தனக்காக மாற்றுகின்றான். இந்த சமூக விரோத தனிமனித வக்கிரம் என்பது, தனிமனித நலன் சார்ந்த லும்பன் குணாம்சங்களானது. இவையே எங்கும் முழு பரி ணாமம் பெற்று, முழு மக்களுக்குமான ஒரு சட்டமாகின்றது.

இப்படி மனிதவிரோத, சமூக விரோத சட்டங்களையே, அன் றாடம் சமூகத்துக்கு எதிராக உருவாக்கி வருகின்றனர். இதை கார்ல் மார்க்ஸ் அன்றே, அவர் வாழ்ந்த சமூக அமைப்பில் இனம் கண்டு கூறியது என்பது, இந்த மனிதவிரோதத்தை புரிந்துகொள்வதை மேலும் துல்லியமானதாகக்கூறினது. பிரான்சின் வர்க்கப் போராட்டம் என்ற தனது நூலில் கார்ல் மார்க்ஸ் நிதி ஆதிக்க மேற்குடி யினர் சட்டங்களை இயற்றியதால், அரசு நிர்வாகத்திற்கு தலைமை வகிக்கிறது. அரசாங்க அதிகாரங்கள் அனைத்தையும் தனது கட்டுப் பாட்டில் வைத்திருக்கின்றது. பத்திரிகை மூலமும் மற்றும் உண் மையான அரசு விவகாரங்கள் மூலமும் பொதுக் கருத்தை மாற்றுவ தற்கு அதிகாரம் படைத்திருக்கின்றது. அதே விபச்சாரம், அதே வெட்கங் கெட்ட மோசடி, அதே பணக்காரன் ஆக வேண்டும் என்ற அரிப்பு, ஒவ்வொரு துறையிலும் ஒவ்வொரு அரங்கத்திலும் தொடர்ந்து எதி ரொலித்து வருகின்றது... உற்பத்தி மூலம் செல்வந்தன் ஆக வேண்டும் என்று நினைக்கவில்லை, மாறாக ஏற்கெனவே உற்பத்தி

செய்து பிறர் வைத்திருக்கும் சொத்தைக் களவாடி தன் பையில் போட்டுக் கொள்வதன் அடிப்படையில், செல்வந்தனாக எண்ணுகின்றனர். அடிப்படையில் எப்போதுமே முதலாளித்துவ சட்டங்களோடு மோதிக்கொண்டும், ஆரோக்கியமற்ற மிருக வெறி உணர்வோடு முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் மேல்தட்டு மக்கள் செயல்படுவர்... நிதி ஆதிக்கசக்திகள் பணம் திரட்டுவதிலும் வாழ்வை அனுபவிப்பதிலும் முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் உச்சத்தில் மீண்டும் லும்பன் சமுதாயம் தோன்றுவதைக் குறிக்கின்றது மிகச் சரியாக, மிகத் தெளிவாக கார்ல் மார்க்ஸ் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். இன்று இதுவே உலகமயமாகி முதிர்ந்துவரும் வடிவத்தையும், அதன் லும்பன் தனமான அராஜகத்தையும் காண்கின்றோம்.

உலகளாவிய அரசு கட்டமைப்புகள் முழுமையாகவே, இன்று நிதிக் கும்பல்களால் ஆட்டிப் படைக்கப்படுகின்றது. சகல பொருளாதாரச் செயல்பாடுகளும் முழுமையாகவே நிதிக்கும்பலின் சூறையாடலுக்கு ஏற்ற வகையில் புனையப்பட்டு, அவை தீர்மானிக்கப்படுகிறது. உற்பத்தி மீதான சுரண்டலை மிஞ்சி, நிதி மூலமான சூறையாடலே முதன்மையான ஒன்றாகியுள்ளது. கஞ்சிக்கே வழியற்ற ஏழை எளியதிகளின் கோவணத்தையும் உருவும் நிதிக் கொள்கை, உலகெங்கும் மக்களை தனது காலில் போட்டு மிதிக் கின்றது. நிதி மூலதனம் மூலமான சூறையாடல், பல வழிப்பட்டதாக, பல்துறைசார்ந்தாக மாறிவருகின்றது. மக்கள் மூச்சு விட்டால், அதற்கும் கூட வரிகட்ட வேண்டிய மனித அவலம். இதுவே உலகமய மாதல் என்ற அமைப்பின், உன்னதமான இலட்சிய இலக்காக உள்ளது.

இயற்கையின் எல்லாக்கூறுகளும், பணம் சம்பாதிப்பதற்காகவே என்ற விதி கையாளப்படுகின்றது. இதனடிப்படையில் தான் விரும்பிய விலையில் அனைத்தும் விற்கப்படுதல் என்பதே, உலகமயமாதலின் உயரிய இலட்சியமாகும். பணம் இல்லாதவன் வாழக் கூடாது என்பதும், இதன் கொள்கையாகும். உழைப்பு உற்பத்தி செய்யும் பணம், மற்றவனிடம் இருக்கக் கூடாது என்பது நிதி மூலதனத்திலான சமூக ஒழுக்கமாகும். இதை கடைபிடிக்க சாமபேதம் எதுவுமின்றி செயல்படுகின்றது. இது உருவாக்கும் சமூக அவலங்கள் எதையும் கண்டு கொள்வதில்லை. இதன் விளைவால் மனித மரணங்களையே வீரியமாக உற்பத்தி செய்கின்றது. அதைக் கூட ரசிக்கின்ற நாகரிகமே, உலக ஒழுங்காகுகின்றது. இந்த வர்க்கம், பணத்துக்காக

பாய்விரித்து விபச்சாரம் செய்வதே இதன் அரசியல் பொருளாதார நிதிக்கொள்கையாகும்.

எங்கும் எதிலும் ஈவிரக்கமற்ற சூறையாடல், இதுவே உன்னதமான இலட்சியமாக, உலகமயமாதலாக விரிந்து நிற்கின்றது. இதைத்தான் (பின்) நவீனத்துவம் என்கின்றனர். மக்களின் (சமூக) வாழ்வுக்குள் என்னதான் நடக்கின்றது. 1987-இல் மிக வறுமையில் சிக்கி இருந்த 95 நாடுகளை எடுத்தால், மருத்துவத்திற்கு அவர்கள் தமது சொந்த தேசிய வருமானத்தில் 1.1 சதவிகிதத்தையே பயன்படுத்தினர். கல்விக்கு 2.5 சதவிகிதத்தையே பயன்படுத்தினர். ஆனால் கடனுக்கான வட்டி மற்றும் அது சார்ந்த கொடுப்பனவு (அதாவது சேவிஸ்) 4.5 சதவிகிதத்தை கொடுத்தனர். இது 1980-க்கு முன் இல்லாத, ஒரு புதிய நிதிச் சூறையாடல். ஒரு நாடு தனது சொந்த தேசிய வருமானத்தில் ஒரு பகுதியை, அன்னியனுக்கு இப்படி இழக்கின்ற சமூக (மனித) அவலம். இதன் விளைவு என்பது வறுமையின் பெருக்கமே, இதன் உள்ளார்ந்த சமூக விதியாகின்றது. சமூகத்தின் வறுமை பல சமூக சீரழிவுகளையும், மக்கள் கூட்டத்தின் மொத்தமான மரணத்தையும் கூட வித்திடுகின்றது.

இன்று வருடாந்தம் 10 கோடி மக்கள் இந்த சீரழிவான உலகமயமாதல் ஜனநாயகத்தில், அதன் சுதந்திரத்தின் விளைவால் மரணித்துப் போகின்றனர். இது அதிகாரபூர்வமான புள்ளிவிபரங்களின் மொத்தத் தொகையாகும். மனிதனின் அடிப்படை தேவையை மறுக்கின்ற இந்த உலகமயமாதலின் விளைவால், 10 கோடி மனித மரணம் என்ற உண்மை வெறும் புள்ளி விபரமாகிப் போகின்றது. நாகரிக மனிதன் முன் அவை அற்பத்தனமாகி, புறக்கணிப்பாகின்றது. இதற்காக மனம் வருந்துவது கூட, சுதந்திரமான உணர்வை நஞ்சாக்கிவிடும் என்ற பகட்டு வாழ்க்கை முறை வாழப்படுகிறது.

இப்படி மனித அழிவில் செருக்குடன் ஆதிக்கம் புரிகின்றது நிதி மூலதனம். கடனுக்கான கொடுப்பனவை விட, வட்டி மற்றும் நிதியை மீள அளவிடுதல் முதல் பற்பல நிதிச் சூறையாடலை நடத்துகின்றது. நாம் இதை விரிவாக ஆராய்ந்து தெரிந்து கொள்வதன் மூலம், இந்த உலகமயமாதல் எப்படிப்பட்ட இழிந்த சமூகப் பாத்திரத்தை வகிக்கின்றது என்பதையும், எப்படி மனிதனுக்கு எதிரானது என்பதையும் நாம் காணமுடியும்.

ஏகாதிபத்தியத்தின் அடிப்படை கூறுகளில் ஒன்றுதான் நிதிமூலதனம்

உலகமயமாதலில் உலகளாவிய நிதி மூலதனமாக, அது தனித்து ஒரு வடிவம் பெற்று உலகை கட்டுப்படுத்தவில்லை. இப்படி நடப்பதாக, கோட்பாட்டு திரிபுகள் உலகமயமாதலை ஆதரிப்போரால் புகுத்தப்படுகின்றது. அதாவது இது ஏகாதிபத்திய முரண்பாட்டை மறு தலிக்கின்ற ஒரு அரசியல் உத்தியாகவே கையாளப்படுகின்றது.

உலகளாவிய நிதி மூலதனம் தனித்தனி ஏகாதிபத்தியங்களைச் சார்ந்து இயங்கும் அதேநேரம், ஒன்று குவித்தும் இயங்குகின்றது. லெனின் அன்று இதை தெளிவாகக் கூறியது போல் சர்வதேசிய ரீதியில் ஐக்கியப்பட்ட நிதி மூலதனம் மற்றும் ஒட்டுமொத்தமான ஏகாதிபத்தியம் ஆகியவை ஒருபுறம் தேசிய ரீதியில் வடிவமைக்கப்பட்ட நிதி மூலதனம் மற்றும் ஒரு அரசு ரீதியில் வடிவமைக்கப்பட்ட ஏகாதிபத்தியங்கள் ஆகியவை மறுபுறம் - இந்த இரண்டுக்கு மிடையே பாகுபடுத்திப் பார்க்கவேண்டும் என்கின்றார். இதுவே இன்றும், எங்கும் எதிலும் விரலிக் காணப்படுகின்றது. இந்தப் பொது உண்மையை இனம் காண்பதன் மூலமே, உலகமயமாதலை புரிந்து கொள்ளமுடியும். இந்த உண்மையை ஒரு தலைப்பட்டசமாக மறுத்தால் அல்லது திரித்தால் உலகமயமாதலின் உண்மை முகத்தை நாம் இனம் காணமுடியாது மட்டுமின்றி, மக்களின் எதிரியைப் பற்றிய ஒரு சர்வதேசிய போர்த்திரத்தைக் கூட வகுக்கமுடியாது போய்விடுகின்றது.

மக்களின் எதிரி எப்போதும் தனது சொந்த முகத்தை சூக்கும மாக்கி மூடிமறைக்கவே விரும்புகின்றான். தான் மக்களின் எதிரியல்ல என்று காட்டவே விரும்புகின்றான். பற்பல விதமான வேடங்களைப் போட்டு மனித அறிவை மலடாக்கி, அதில் தன்னைத்தானே

வளப்படுத்திக் கொள்கின்றான். இதனால் உலகின் சமூகப் பிளவுகள் பற்பலவாகவே பிளவுபடுகின்றது. இப்பிளவுகள் சிலருக்கு லும்பன் தனமான உதிரியாக அனைத்து வளத்தையும், பலருக்கு எதுவுமற்ற சமூகப் பரதேசிகளாக மாற்றுகின்றது.

குறைந்த வருமானம் உடைய பொருளாதாரத்துக்கும் உயர் வருமானமுடைய பொருளாதாரத்துக்கும் இடையிலான தனிமனித வருமான விகிதம் 1970-இல் 1-க்கு 28 ஆக இருந்தது. இது 1990-இல் 1-க்கு 50 ஆக அதிகரித்தது. இது தொடர்ந்தும் அதிகரித்துச் சென்றது. செல்வந்தன் மேலும் மேலும் செல்வந்தனாக மாற, ஏழை மேலும் மேலும் ஏழையாகின்றான். இது ஒருபுறம் நிகழ, மறுபுறத்தில் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் ஏழை நாடுகளுக்கும் இடையிலும் இதே விதியே எதார்த்தமானதாக உள்ளது. செல்வம் தனி மனிதனிடம் குவிவதும், தனிமனிதனை முதன்மையாக கொண்ட உலகமயமாதலே சமூக அமைப்பின் உள்ளார்ந்த விதியாகும். இந்த விதியின்படி செல்வத்தை மக்கள் இழப்பதே, மனித சுதந்திரமாகின்றது. இதை அடைவதைத் தான் ஜனநாயகம் என்கின்றார்கள். சக மனித உழைப்பை சூறையாடும் தனிமனித சமூக அமைப்பு என்பது, ஜனநாயகம் சுதந்திரம் என்ற கோட்பாட்டாலானது.

இதை மறுக்க முடியாத வகையில் தரவுகளே உண்மை நிலையை கூறுகின்றன. உதாரணமாக உலக மக்களில் 20 சதவிகிதமான பணக்காரர்களைக் கொண்ட நாடுகள், உலக வருமானத்தில் தனது பங்கை 1960-இல் இருந்து 1989-க்கு இடையிலான காலத்தில் 70.2 சதவிகிதத்தில் இருந்து 82.7 சதவிகிதமாக மாற்றி, சூறையாடிக் கொள்ளையிட்டுக் கொண்டது. 20 சதவிகிதமான ஏழைகளைக் கொண்ட நாடுகள் உலக வருமானத்தை இதே காலப்பகுதியில் 2.3 சதவிகிதத்தில் இருந்து 1.4 சதவிகிதமாக கொள்ளையிடுபவனிடம், தனது குறைந்தபட்ச இழிவான வாழ்வையே இழந்து போயின. தனது கோவணத்தையே இழப்பது, இப்படித்தான். சமூக வறுமையின் விதி இப்படித் தான் உருவானது. இதுவே இன்று மறுக்க முடியாத சமூக எதார்த்தம். இதற்குப் பிந்தைய காலத் தரவுகளை எனது நூலின் தொடர்ச்சியில், இந்த உண்மையை மறுதலிக்காது மேலும் ஆழமாகவே நிறுவியுள்ளேன். எப்படி உலகம் தனிமனித சுதந்திரத்தின் பெயரிலும், ஜனநாயகத்தின் பெயரிலும் பிரித்தாளப்படுகின்றது என்பதை, இதன் மூலம் சிலர் உலகத்தின் முழுச் செல்வத்தினதும் அதிபதிகளாக மாறி வருகின்றனர் என்ற உண்மையையும் இவை நிரூபிக்கின்றன. உலகெங்கும் இதுவே நடந்தது, நடந்து வருகின்றது.

இன்று நிதி மூலதனத்தின் ஆதிக்கத்தில் ஒரு மனிதன், ஒரு சமுதாயம், ஒரு தேசம், உலக மக்கள் என அனைவரும் கடன் பெற்று வாழ்வதே உலகமயமாதல், என்ற (பின்)நவீனத்துவ அடிமைத்தனம் புகுத்தப்பட்டுள்ளது. உலகில் உள்ள ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும், மேலும் கடன் என்ற ஒரு சிலந்தி வலை போடப்பட்டுள்ளது. இதுவே இன்றைய சமூகத்தின் தலைவிதியாகி, சிலுவையில் அறையப்படுகின்றது. இப்படித்தான் மனிதன் வாழவேண்டும் என நிர்பந்திக்கப்படுகின்றான். அடிமைத்தனம் மக்களின் முதுகில் சட்டப்பூர்வமாக குறியிடப்படுகின்றது. உலகின் மக்கள் கூட்டமே, கடனுக்கு உட்பட்டுத்தான் வாழ்கின்றது என்பதே இன்று சூக்குமமாக உள்ளது. அதாவது மக்கள் இதை உணர முடியாத வகையில், மந்தைகளாக்கி சமூக அறிவின்மையை உருவாக்கியுள்ளனர். இந்த கடனுக்கு மக்களாகிய நாம் தான் (உழைக்கும் மக்கள் தான்) வட்டி கட்டுகின்றோம் என்ற உண்மைகள் கூட தெரியாது உள்ளோம். இந்த சூக்குமம்தான், முதலாளித்துவத்தின் சமூக அறிவியலாக உள்ளது. மற்றவர் அறியாவண்ணம், மற்றவனை எப்படி எந்த வகையில் சூறையாடுவது என்பதுதான், முதலாளித்துவ சமூக அறிவியலாகும். இதுவே இன்றைய (பின்)நவீனத்துவவியலுமாகும்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் உலகின் கடனுக்காக வட்டியையும், அசலையும் அன்றாடம் தனது உழைப்பில் இருந்து செலுத்திக் கொண்டிருக்கின்றான் என்ற உண்மையை தெரிந்து கொள்ளாத அடிமை அமைப்பில், நாம் நம்மை பற்றி பீற்றிக் கொண்டே வாழ்கின்றோம். நாம் சுதந்திரமானவராகவும், ஜனநாயகத்தின் உச்சத்தில் வாழ்வதாகவும் கூட பீற்றுகின்றோம். யார் இந்த மக்களுக்கு கடனைக் கொடுத்தார்கள்? யார் இந்தக் கடனையும், கடனுக்கான வட்டியையும் எப்படி எந்த நிபந்தனையுடன் அளவிடுகின்றனர்? எங்கே இவை எப்படி போகின்றது? இதை மக்களாகிய நீயும் நானும் அறிந்த கொள்ளாத வகையில், உன்னையே முட்டாளாக்கும் இந்த சூக்குமம்தான் என்ன? எப்போதாவது நீ இதைப் பற்றி சுயமாக சிந்தித்ததுண்டா? அறிவாளிகள் என்று கூறிக்கொள்வோரும், ஏன் இந்த சுதந்திர ஊடகங்கள் கூட இதை உனக்குச் சொன்னதுண்டா? இல்லை. அவர்கள் உனக்கு சொல்லமாட்டார்கள். உனது மூடத்தனமும், முட்டாள் தனமும் தான், அவர்களின் இருப்புசார்ந்த அறிவாகும்.

பணம் என்பது என்ன? பணம் என்பதும் அதற்கான பெறுமானம் என்பதும் மனித உழைப்பால் தான் எப்போதும் அளவிடப்படுகின்றது. இது உ(எ)னக்குத் தெரியுமா! இந்த விதியின்படி நமது

உழைப்பில் இருந்து நாள்தோறும் கடனுக்காக ஒரு பகுதியை, நமக்குத் தெரியாமலேயே நாம் செலுத்திக் கொண்டிருப்பதை உலகம் உறுதி செய்கின்றது. இது எப்போது மறுதலிக்கப்படுகின்றதோ, அப்போது உலகம் கொந்தளிப்பான கட்டத்துக்குள் நகர்ந்துவிடுகின்றது. கடனுக்கான வட்டி என்பது, சுரண்டலுக்குள்ளேயே ஒரு புதிய சுரண்டலாகிவிட்டது. இது பணக்கார நாடுகள் முதல் ஏழை நாடுகள் வரை, இந்தக் கடன் என்ற சிலந்தி வலைக்குள் சமூகமே (மக்கள் கூட்டமே) சிக்கியுள்ளது. இதற்கு வட்டியாகவும், முதலாகவும் உலகில் உழைக்கும் மக்கள் அனைவருமே தமது சொந்த உழைப்பின் ஒரு பெரும் பகுதியை செலுத்துகின்றனர். இது யாரால் எப்படி அளவிடப்படுகின்றது என்பது பொதுவான சமூகத்தின் முன் சூக்குமமாகவே உள்ளது.

இந்த சூறையாடல் சாதிப்படிநிலைக் கோபுரம் போல், கீழ் இருந்து மேலாக படிமுறைக் கட்டமைப்பைக் கொண்டது. ஏழை நாடுகள் பணக்கார நாடுகள் என்ற வரிசைக்கிரமத்தில் நகர்ந்து, இறுதியில் அவை ஒரு சில தனிப்பட்ட நபர்கள் வரை சென்று தனிமனிதனாக எஞ்சி விடுகின்றது. இங்கு சுரண்டலின் அளவு என்பது கூட, சாதிப்படிநிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டே உள்ளது. ஏழைகள் கடனை கட்டும்போதும், பணக்காரன் கடனை கொடுக்கும் போதும் இதன் சமூக விளைவுகள் ஒன்றாக இருப்பதில்லை. ஏழை நாடுகளும் சரி, பணக்கார நாடுகளும் சரி, மக்களே கடனுக்காக தமது சொந்த உழைப்பைத்தியாகம் செய்யும் போது, ஏற்படும் சமூக விளைவுகளின் அளவில் கூட ஒரு பாரிய வேறுபாடு உள்ளது.

உலகில் உணவின்றி, மருந்தின்றி, வாழ வீடின்றி, கல்வி வசதியின்றி, குடிக்கதண்ணீரின்றி வாழும் மக்கள், அவர்களின் வாழ்வுடன் சம்பந்தப்படாத ஒரு கடனுக்காக வட்டியையும் முதலையும் கொடுக்க நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றனர். அவர்களின் உழைப்பில் இருந்து இவை பலாத்காரமாக பிடுங்கி எடுக்கும் சூக்குமமான அமைப்புதான், இன்றைய சுதந்திரமான ஜனநாயகமாகும். மக்கள் தமது சொந்த சமூகத் தேவைக்காகவே உழைக்கின்றார்கள். ஆனால் அதை அவர்கள் எப்போதும் சுதந்திரமான மூலதனத்தின் ஜனநாயகத்திடம் பறிக்கொடுக்கின்றனர். சிலர் அதை முழுமையாக கைப்பற்றி உலகில் உள்ள அனைத்து செல்வத்தினதும் அதிபதியாகின்றனர்.

கடன்கள் ஒரு நாட்டுக்கு வழங்கப்படும் போது, கடன் கொடுப்பவன் எப்போதும் கடுமையான நிபந்தனையோடு கொடுக்கின்றான். இந்த நிபந்தனை சாராம்சத்தில் சொந்த மனைவியை (கணவன்)

புணரும் சுதந்திரத்தையும் நிபந்தனையின்றி கோருகின்றது. இந்தக் கடன் மிகப் பெரிய பணக்காரக் கும்பலின் சொகுசுக்கு சேவை செய்யவும், பன்னாட்டு உற்பத்தி நிறுவனங்கள் கொள்ளையிட்டு செல்லும் வசதியைப் பெருக்கவும், மேற்கு நோக்கிய ஏகாதிபத்திய நுகர்வின் ஆடம்பர சமூக வாழ்வைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில், முழு உற்பத்தியை மாற்றவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. ஆனால் இந்த அடைக்க முடியாத கடனை, அடைக்க முயன்று கொண்டிருப்பவர்கள், உற்பத்தியில் ஈடுபடும் ஏழை எளிய மக்களும், உழைக்கும் மக்களுமே ஆவர். இது ஒரு விசித்திரமான ஆனால் எதார்த்த உண்மை. ஏகாதிபத்திய கடனுக்காக, உழைக்கும் மக்கள் வட்டி கட்டாது யாரும் இந்த உலகில் உயிருடன் வாழவில்லை. வட்டியைக் கட்ட மறுத்தால், அது மனித இனத்தின் சுதந்திரத்தையும் ஜனநாயகத்தையும் மீறிய செயலாகவே, உலக ஒழுங்கும் அதன் சட்டதிட்டங்களும் வரையறுக்கின்றது. இப்படி கையேந்தி நிற்கும் பிச்சைக்கார நாடுகளைக்கூட, கடனுக்கான வட்டியைக் கட்டவைக்கின்றனர்.

இந்தப் படிநிலை சமூகக் கட்டமைப்பில் உலகில் உள்ள மக்கள் கூட்டம் அனைவரும், சிலருக்காக உழைத்து கொடுப்பது தான் உலக மயமாதல். இதில் ஏழை மக்களையும், ஏழை நாடுகளையும் கொடுமையாக சூறையாடுவதே நாகரிக நாடுகளின் சுதந்திரமாகவும் ஜனநாயகமாகவும் உள்ளது. ஜனநாயகமும், சுதந்திரமும் உலகமயமாதலின் ஆன்மாவாக கருதப்படும் இன்றைய உலகில், ஒவ்வொரு வருடமும் பசியால் மட்டும் 1.6 கோடி பேர் இறக்கின்றனர். இந்த உன்னதமான சுதந்திரமான சமூக அமைப்பில் தான், 1990-இல் ஏகாதிபத்தியம் 1,34,000 கோடி டொலரை வறிய நாடுகளின் பணங்களின் மேலாக, தனது நாட்டுக்கு பலவழிகளில் கடத்திச் சென்றது. 1.6 கோடி மக்களின் உணவை ஜனநாயகத்தின் பெயரில் பறித்து பட்டினிப்போட்டு கொல்லும் ஏகாதிபத்தியம், பறித்த உணவை தனது சொந்த நாட்டுக்கே கடத்திவருகின்றது. இது மட்டுமா? 1990-இல் ஏற்றுமதி மூலம் 50,000 கோடி டொலரை வறிய நாடுகளிடம் இருந்து கடத்தியது. இப்படி பல வழிகளில் ஏழைநாடுகளில் இருந்து கொள்ளையிட்டு, அவை ஏகாதிபத்தியத்தினால் கடத்தப்படுகின்றது. வறிய நாடுகளின் ஏழ்மையும், பணக்கார நாடுகளின் செல்வச் செழிப்பும் இப்படித்தான் உருவாகியது.

ஏழைநாடுகள் பணக்கார நாடுகளின் செல்வச் செழிப்புக்கு சேவை செய்யும் அமைப்பாக மாற்றப்பட்ட உலக ஒழுங்கே, இன்றைய ஏகாதிபத்திய உலகமயமாதல் சகாப்தமாகும். இந்த 'நாகரிகமான' ஜனநாயகமான உலகமயமாதல் சகாப்தத்தில், ஒவ்வொரு

நாளும் 19,000 குழந்தைகள், மேற்கு நாடுகளுக்கு கடனுக்கான வட்டியை வழங்குவதால் இறக்கின்றனர். இப்படி ஏழைகள் இறந்து மடிவது தான், உலகமயமாதலுக்கு அத்திவாரமாகிவிட்டது. இதுவே சிலருக்கான சுதந்திரமாகி விடுகின்றது.

மூன்றாம் உலகநாடுகள் தமது சொந்த நாட்டின் தேவை கருதி 1980-இல் கல்வி மற்றும் சிறப்பு பயிற்சிக்காக 1,200 கோடி டொலரை செலவு செய்தது. இப்படி செலவு செய்து உருவாக்கியவர்களை, ஏகாதிபத்தியம் பணத்தைக் காட்டி (நாய்க்கு எலும்பை வீசி பிடித்துச் செல்வது போல்) இலவசமாகவே கவர்ந்தெடுக்கின்றது. இப்படி மூன்றாம் உலகநாடுகள் வருடாந்தம் 1,000 கோடி டொலர் இழப்பைச் சந்தித்தன. இதுவே இன்று மிகப்பெரும் பல்துறை சார்ந்த அறிவியல் கொள்கையாகவும் மாறிவிட்டது. இப்படி கொள்ளைகள் பற்பலவாக மாறிவருகின்றது. கொள்ளை அடிப்பதை சூக்குமமாக்கி, அதை நவீனப்படுத்திய நடைமுறையே உலகமயமாதலாகியது. இன்று மூன்றாம் உலக நாடுகளின் செல்வம், ஏகாதிபத்தியத்தை நோக்கி அலையலையாக ஓட வைக்கின்றது. இப்படி இயல்பாக எளிமையாக ஓடவைப்பதே மனித சுதந்திரமாகவும், இதுவே ஜனநாயகமாகவும் புரிந்து கொள்வதற்கான சமூக விளக்கமே உலகமயமாதலாகின்றது.

இப்படி ஓடிவரும் செல்வம் உருவாகும் அமைப்பில், மனித இனத்தை வலுக்கட்டாயமாகவே சூக்குமமாகவே நரபலியிடப்படுகின்றது. இந்த சுதந்திரமான சுபீட்சமான செல்வந்தர்களின் சமூக அமைப்பில், இந்தச் செல்வந்தர்களின் சமூக இருப்பு சார்ந்து, மக்களுக்கு இல்லாமை புகுத்தப்படுகின்றது. இப்படிச் சிலர் திட்டமிட்டு புகுத்தப்படும் சர்வாதிகாரம் என்பது, உலகம் தழுவியது. இதை யாரும், எந்த நாடும் மாற்றமுடியாது. இதற்குள் இயங்கும் அரசியல் கட்சிகள். இதற்குள் சுதந்திரம் ஜனநாயகம் பற்றிய பிரமைகள். உலகமயமாதல் என்ற சர்வாதிகாரம், ஒரு வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரம் தான்.

இதனால் மனிதன் அடிப்படையான சமூகத் தேவையை இழக்கின்றான். இதனால் மனிதர்கள் உயிர்வாழ முடியாது அமைதியாக இறந்து போவதை, இயற்கையின் இறப்பாகக் காட்டி நம்ப வைக்கப்படுகின்றது. இப்படி உலகில் வருடாந்தரம் குறைந்தபட்சம் 10 கோடி பேர் குடிக்க சுத்தமான நீரின்றி, பசிக்கு உண்ண உணவின்றி, நோயைத் தடுக்க மருந்தின்றி, வாழ தங்குமிட வசதியின்றி மற்றும் பற்பல காரணங்களால், உயிருடன் அவர்கள் மடிந்து போகின்றனர். அதாவது மூலதனத்துக்காக கொல்லப்படுகின்றனர். நமது

அறியாமை என்ற நமது மலட்டுத்தனத்தின் மேல், சுதந்திரம் மற்றும் ஜனநாயக அமைப்பு, இதை இயற்கை மரணம் என்கின்றது. இவை அனைத்தும் மூலதனத்தின் சுதந்திரம் மற்றும் ஜனநாயகத்தின் வாழ்வுக்காகவே, மனித இனம் தன்னைத்தான் களப்பலியாக்குகின்றது. எங்கும் அடிமைத்தனத்தின் சின்னம் உற்பத்தி முறையிலும், வாழ்வியல் முறையில் பலாத்காரமாகவும், அமைதியாகவும் ஏற்கும் வண்ணம்புகுத்தப்படுகின்றது.

5

கடனும் வட்டியும் இன்றி உலகமயமாதல் ஒரு கணம்கூட உயிர் வாழமுடியாத நிலை

லெனின் ஏகாதிபத்தியம் முதலாளித்துவத்தின் உச்சகட்டம் என்றார். அவர் தனது மிகச் சிறந்த நடைமுறை சார்ந்த ஆய்வுரையில் பழைய முதலாளித்துவத்திற்கு இருபதாம் நூற்றாண்டு திருப்பு முனையாக அமையும். பொதுவான மூலதனத்தின் ஆதிக்கத்திலிருந்து புதிய நிதி மூலதனத்தின் ஆதிக்கத்திற்கு அது மாறும் என்று, தெளிவாக முன் கூட்டி எடுத்துக் காட்டுகின்றார். இன்றைய காலத்துக்கு மிகவும் நுட்பமாகவும் சிறப்பாகவும் பொருந்தும் இந்த உண்மை, இன்று இதுவே எதார்த்தத்தில் முதிர்வடைந்து வருகின்றது. நிதி மூலதனத்தின் ஆதிக்கமோ, உலகம் தழுவியதாக இன்று மாறி விட்டது. எங்கும் எதிலும் நிதி மூலதனத்தின் தலையீட்டின்றி உலகமே இயங்கமறுக்கின்றது.

நிதி மூலதனம் பல்துறை சார்ந்த தலையீட்டை, சமூகம் மீது செலுத்துகின்றது. இதில் கடனும் வட்டியும் முக்கியமான ஓர் அம்சமாகிவிட்டது. தேசங்களின் அழிவை துரிதமாக்கவே, இந்தக் கடனை திட்டமிட்டு உருவாக்குகின்றனர். தேசங்களின் தனித்துவமான வாழ்வின், சமூக ஆதாரங்களையே இது அழித்தொழிக்கின்றது. இதன் அடிப்படையில் நிதி மூலதனத்தின் சுதந்திரமான செயல்பாட்டை ஒழுங்குபடுத்தவே, பல்வேறு சர்வதேச அமைப்புகளால்

சட்டதிட்டங்கள் திட்டமிட்டு உருவாக்கப்படுகின்றது. இவை எவையும் சதந்திரமானதாக இயல்பாக உருவானவையல்ல.

சதந்திரமான சூறையாடலுக்கென திட்டமிட்டு உருவாக்கப் பட்டது. உலக வங்கியின் உலகளாவிய அதிகாரம் ஏற்பட்ட பின்பாக, 2000-ஆம் ஆண்டில் மட்டும் புதிதாக 20 கோடி பேர் வறுமைக்குள் வந்துள்ளனர். 2000-ஆம் ஆண்டில் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் கடன் 2,52,750 கோடி டொலராகியது. இதில் நீண்ட மற்றும் இடைக்காலக் கடன் 2,06,100 கோடி டொலராகியது. இந்தக் கடனில் 1,52,690 கோடி டொலர் தேசிய அரசுகளின் பொறுப்பாக இருக்க, 53,420 கோடி டொலர் தனியாருக்கு வழங்கப்பட்டு இருந்தது. 46,640 கோடி டொலர் குறுகிய காலக் கடனாக வழங்கப்பட்டது. கடனின் அளவு 1980-இல் இருந்ததை விட நான்கு மடங்கு அதிகமாகியது. இந்த கடனுக்கான வட்டி மற்றும் மீள் கொடுப்பனவாக, 2000-ஆம் ஆண்டு மூன்றாம் உலக நாடுகள் மேற்கு நாடுகளுக்கு கொடுத்தது 37,600 கோடி டொலராகியது. இது 1980-இல் கொடுத்ததைவிட நான்கு மடங்கு அதிகமாகும். மிக வறிய மற்றும் ஏழை நாடுகள் குறிப்பாக ஆப்பிரிக்காவில் உள்ள சில நாடுகளில் இருந்து, 2000-ஆம் ஆண்டு அந்த மக்களுக்கு தெரியாது அவர்களிடம் பிடுங்கி எடுத்துக் கொண்டது 1,500 கோடி டொலராகும். மூன்றாம் உலக நாடுகளின் கடனுக்கான வட்டி உள்ளிட்ட மீள் கொடுப்பனவு 1980-இல் 8,870 கோடி டொலராக இருந்தது. இது 1990-இல் 16,410 கோடி டொலராகவும், 2000-இல் 37,670 கோடியாகியது.

இதுவே உலகளாவிய மூன்றாம் உலக நாடுகளின் கடன் பற்றிய ஒரு சித்திரம். எப்படி நிதி மூலம் ஏழை நாடுகள் சூறையாடப்படுகின்றது என்பதற்கு, இது ஒரு எடுத்துக்காட்டு. உலக மக்கள் தொகையில் அண்ணளவாக 80 சதவீதமானவர்கள் ஏழைநாடுகளிலேயே வாழ்கின்றனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் 2000-ஆம் ஆண்டு பணக்கார நாட்டுக்கு கட்டிய வட்டி அண்ணளவாக 77 டொலராகும். அதாவது இந்தியா ரூபாவில் 3,700-ம், இலங்கை ரூபாவில் 8,000 மாகும். அவர்கள் ஒவ்வொருவர் மீதுள்ள கடன் அண்ணளவாக 480 டொலர். இந்த வட்டியை பணக்கார நாட்டில் உள்ளவனுக்கு பகிர்ந்தளிப்பவன் அண்ணளவாக அவன் பெறுவது 313 டொலர். அதாவது இந்தியா ரூபாவில் 14,700-யும், இலங்கை ரூபாவில் 32,000 மாகும். மூன்றாம் உலகக் கடனை மேற்கில் உள்ளவனுக்கு பகிர்ந்தளிப்பன் அண்ணளவாக 2,106 டொலரை பெறுவான். மேற்கில் உள்ளவனின் வாழ்வுக்கு ஏழைநாட்டவன் எப்படி அடிமையாக உள்ளான் என்பதை இது எடுத்துக்காட்டுகின்றது. பணக்கார நாடுகளுக்கு ஏழை

நாட்டு மக்கள் எப்படி உழைக்கின்றனர் என்பதை இது தெளிவாக்குகின்றது. ஏழைநாடுகளின் சராசரியான கடன் அளவு, அவர்களின் வருடாந்தர தேசிய வருமானத்துக்கு சமமானதாக பல நாடுகளில் உள்ளது. தேசங்களின் திவாலை நிதி மூலதனம் பிரகடனம் செய்து, அதை தனது கமக்கட்டுக்குள் இப்படித்தான் செருகி வைத்திருக்கின்றது.

இதுவே இன்று ஒரு சட்டப்பூர்வமான சுரண்டலாக மாறி விட்டது. மனிதனின் சமூகத் தேவையை மறுத்து, சூக்குமமான மனிதப்படுகொலைகளை இயற்கையானதாக காட்டியே ஏகாதிபத்தியங்கள் கொழுத்து வந்த வரலாற்றையே நாம் இங்கு காண்கின்றோம். 2000-ஆம் ஆண்டில் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் அன்னியக் கடனின் அளவு, அந்த நாடுகளின் தேசிய வருமானத்தில் 37.4 சதவிகிதமாகியது. இது 1980-இல் 18.2 சதவிகிதம் மட்டுமே. இந்த நாடுகள் 2000-ஆம் ஆண்டில் செய்த மொத்த ஏற்றுமதியில், கடனின் அளவு 114.3 சதவிகிதமாகியது. இது 1980-இல் 84.4 சதவிகிதம் மட்டுமே. ஒரு புறம் கடன் தொகை அதிகரிப்பு, மறுபுறம் மூன்றாம் உலகநாடுகள் கடனுக்கான ஏற்றுமதிப் பொருட்களின் விலையை அடிமாட்டு விலைக்கு தாழ்த்தியது. இப்படி ஏகாதிபத்தியம் அதை வரைமுறையற்ற வகையில் பிடுங்கி நுகர்கின்றது. மூன்றாம் உலக நாடுகளின் உற்பத்திப் பொருட்களின் விலையை மிகமிகத் தாழ்வான விலைக்கு இட்டுச் செல்வதன் மூலம், அதை உற்பத்தி செய்வாரின் கூலிவிகிதம் குறைக்கப்படுகின்றது. இதன் மூலம் பொருளை உற்பத்தி செய்யும் உழைப்பாளி வாங்கும் திறனை இயல்பாகவே இழக்கின்றான். இதனால் உற்பத்திப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்பவன் நுகர முடியாத ஒரு நிலையில், பொருட்களை மலிவான விலையில் ஏகாதிபத்தியங்கள் அதிக நுகர்வு வெறியுடன் மூன்றாம் உலக நாடுகளையே அதிகளவில் சூறையாடுகின்றது.

இதைவிட ஒவ்வொரு உழைப்பாளியும் தனது உழைப்பில் இருந்து கடனுக்கான வட்டி கட்ட வேண்டிய உலக ஒழுங்கு, சமூக நிதி ஆதாரங்கள் மீதான சமூக வெட்டுகள், இயல்பில் மக்களின் வாங்கும் திறனையே மேலும் இல்லாததாக்குகின்றது. உழைக்கும் மக்கள் குறைந்து வரும் தமது குறைந்த கூலி ஒருபுறம், மறுபுறம் இந்த மலிவு உழைப்பில் இருந்து சமூக வெட்டை ஈடு செய்யவேண்டிய நெருக்கடி உருவாகின்றது. இதனால் அடிப்படை நுகர்வுக்கான பொருட்களை வாங்கமுடியாத நிலையில், நுகர்வின் அளவு குறைந்து வருகின்றது. இதை ஏகாதிபத்தியங்கள் மலிவான விலையில், மக்களின் பணங்களின் மேலாகவே கொள்ளையிட்டு செல்லுகின்றது.

வறுமை இதனால் எங்கும் எதிலும் பெருகுகின்றது. இதுவே உலகமயமாதல் ஒழுங்கில் இன்றைய (பின்)நவீன உலகமாகின்றது.

இப்படி அடாவடியான சுரண்டலுக்கும் நுகர்விற்காகவும், மூன்றாம் உலக நாடுகளின் ஏற்றுமதி பொருட்களின் உலகளாவிய சந்தை விலையை ஏகாதிபத்தியங்கள் தாம் விரும்பியவாறு கூட்டாகவே திட்டமிட்டு அடிமாட்டு விலைக்கு குறைத்து வந்துள்ளது. சர்வதேச பேச்சுவார்த்தைகள் என்ற பெயரில் திட்டமிட்டு உருவாக்கும் ஏகாதிபத்தியங்களின் கூட்டான செயல்பாடுகள், அனைத்தும் இதையே அடிப்படையாகக் கொண்டது. மூன்றாம் உலக நாடுகளை எப்படி மலிவாகவும், இலகுவாகவும் சுரண்டுவது என்பதே, பேச்சு வார்த்தை என்ற பெயரில் திணிக்கும் நிபந்தனைகளின் முழுச் சாரமாகும். உதாரணமாக 1980-க்கும் 1986-க்கும் இடையில் உற்பத்திக்கான ஆதாரப் பொருட்களின் விலை 30 சதவிகிதத்தால் வீழ்ச்சிகண்டது. இப்படி அடிமாட்டு விலையில் அதிகரித்த ஏற்றுமதியை, கடனுக்காக பெற்றுக் கொள்ளும் ஏகாதிபத்தியத்தின் சூழ்ச்சிமிக்க சூறையாடலே, இன்று எங்கும் எதிலும் உலகமயமாகியுள்ளது. இன்று ஏகாதிபத்தியம் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் ஏற்றுமதிக்கென பணம் கொடுத்து பொருட்களை வாங்குவதில்லை. மாறாக மூன்றாம் உலகநாடுகள் கடனுக்காக கட்ட வேண்டிய வட்டிக்காக, ஏற்றுமதிப் பொருட்களை இலவசமாக பெறத் தொடங்கியுள்ளது. கடன் உள்ளவரை இந்த நிலையில் மாற்றம் வராது. மாறாக மேலும் மேலும், மக்கள் உயிர்வாழ்வதற்கான சமூகத் தேவையை மறுக்கின்றனர். அவற்றை பிடுங்கி ஏற்றுமதி செய்வதே அதிகரிக்கின்றது. இதைத்தான் சர்வதேச ஒழுங்குமுறைச்சட்டங்கள்கோருகின்றது.

1980-இல் இருந்ததை விடவும் ஏற்றுமதியை மிஞ்சிய கடன், தேசிய வருவாயில் பெரும் பகுதியை உள்ளடக்கிய கடன் என்ற நிலைக்கு தேசங்கள் மாறிவிட்டன. இப்படி மூன்றாம் உலக நாடுகளின் அடிமை நிலையை, கடன் வழங்கியவன் தெளிவாக பிரகடனம் செய்கின்றான். கடன் அடிமைத்தனத்தின் மீது, எழுதப்படாத சட்டபூர்வமான ஒப்பந்தமாகிவிட்டது. கடன் கொடுத்த நாட்டுக்கு, கடன் வாங்கிய நாடு அடிமையாக இருப்பது, இதன் மூலம் உறுதி செய்யப்படுகின்றது. இதுவே எங்கும் எதிலும், ஏன் தனிமனிதன் வரை இன்று விரிந்து செல்லுகின்றது.

2000-ஆம் ஆண்டில் உலகில் 22 நாடுகளின் தேசிய வருமானத்தை விடவும், அவர்களின் கடன் அதிகமாக இருந்தது. உதாரணமாக

கினிபசு தேசிய வருமானத்தை விட அந்த நாட்டின் கடன் 417 சதவிகிதமாகவும், மாற்றினிக் கடன் 240 சதவிகிதமாகவும், லாவோஸ்சின் கடன் 205 சதவிகிதமாகவும் இருந்தது. 2001-இல் இலங்கையின் கடன் 1,000 கோடி டொலராகியது. ஆனால் 1960-இல் 6.2 கோடி டொலர் கடனே இலங்கைக்கு இருந்தது. 1969-இல் இது 23.1 கோடி டொலராகியது. 1974-இல் இது 38 கோடி டொலராகியது. 1986-இல் 400 கோடி டொலராகியது. ஒரு நாட்டின் கடன் எப்படி அதிகரித்து வருகின்றது என்பதை நாம் இங்கு எதார்த்தமாகவே காண்கின்றோம். இதற்கென வட்டிப் பணத்தை வரிகள் மூலம் அளவிடப்படுகின்றது. இதைக் கொடுக்க மொத்த ஏற்றுமதியும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இதைத் தவிர அரசுச் சொத்துக்களை அபகரிப்பது, பங்குச் சந்தையை கைப்பற்றுவது, ஒய்வூதிய நிகிகளை அபகரிப்பது என தொடர்ச்சியாகவே அன்றாடம் ஒரு கொள்ளை நிகழ்கின்றது. பரந்துபட்ட மக்கள் இவற்றை அன்றாடம் இழந்துவிடுவதன் மூலம், தமது வாழ்வின் சமூக இருப்புக்கான சகல அடிப்படைகளையே இழந்து விடுகின்றனர். இந்தக் கடன் படிப்படியாக அதிகரித்து, கடனுக்கான வட்டியே அந்த நாட்டின் மொத்த வருடாந்தர தேசிய வருமானங்களைக் கூட மிஞ்சி விடும் நிலைக்குள், கடன் தாவிச் செல்லுகின்றது. இதன் மூலம் நாடுகளின் திவாலும், அடிமைத்தனமும் நடந்து முடிந்துவிட்ட நிலையில், மூன்றாம் உலகநாடுகள் காணப்படுகின்றன. இதையே சில முட்டாள்கள் சுதந்திரமான நாடுகளாகவும், அவற்றை ஜனநாயக நாடுகளாகவும் பீற்றிக்கொண்டு திரிகின்றார்கள்.

6

உலகைச் சூறையாடும் நிதி மூலதனம் எப்படி உருவானது?

இதற்கென்று ஒரு சூக்குமமான வரலாறு உண்டு. நாம் தெரிந்து கொள்ளாத மனித வரலாறுகளே இவை. நாகரிகம் என்ற பெயரில் நமது குருட்டுத்தனத்தால், நாம் நம்மை மூடியுள்ள முகமூடிகளை தாண்டியதே இந்த வரலாறுகள். எமது மூதாதையர்கள் வதைப்பட்டு வதங்கிய கதையிது. பல நூறு கோடி மக்கள் மூலதனத்துக்காக தம்மை

பலியிட்டு, தம் வாழ்விழந்து மரணித்துப் போன வாழ்க்கையின் கதையிது. கடந்த 200 முதல் 500 வருடங்களிலான கதையிது.

நாம் நமது வாழ்வைத் தேடிக்கற்பதை மறுத்து, பாடப் புத்தகங்களிலும் தொலைக்காட்சிகளிலும் குருட்டு அறிவைப் பெறுகின்றோம். எமது மனித இனத்தின் அவலத்தையே தெரிந்து கொள்ளாத, ஒரு முட்டாளாகவே நாம் பகட்டாக வாழ்கின்றோம், வாழ்ந்து மடிகின்றோம். வயிற்றை நிரப்புவதில் மந்தைக்குரிய குணாம்சத்துடன், சில பணக்கார நிறுவனங்கள் உற்பத்தி செய்வதை தேடி நுகர்வதன் மூலம், வீம்பாகவே வாழ்ந்து நடிக்கின்றோம். உண்மையில் கடந்தகால மனித வரலாற்றையும் நிகழ்கால வரலாற்றையும் கூட நாம் தெரிந்து கொள்ளாத, நமது போலியான வீம்பான அறிவின்மையின் வறட்டுத்தனத்தால், இவை எல்லாம் மூடிப் பாதுகாக்கப்படுகின்றது. நம்மை இன்று அடிமை கொள்ளும் இந்த மூலதனம் எப்படி உருவானது. பணக்கார நாடுகள் ஏழை நாடுகள் என்ற பிளவு எப்படி உருவானது.?

இன்று நாம் நம்பும் காரணங்கள், நம்மை நம்ப வைக்கும் காரணங்கள், இது குறித்த விளக்கங்கள் அனைத்தும் திட்டமிட்டு போலியாக உருவாக்கி எம்மீது திணிக்கப்பட்டவைதான். தொடர்ந்தும் அவை திணிக்கப்படுகின்றன. மனிதனின் அறிவியல் சார்ந்த முட்டாள்தனத்தின் மேல் நம்பிக்கை வைத்து, மலட்டுத்தனத்தை சமூக ஆதாரமாகக் கொண்டே, அவை காலம் காலமாகவே புனையப்படுகின்றது. அரசியல் செய்வோர்கள், சமூகம் சார் எழுத்தாளர்கள் சமூகத்தை ஏமாற்றி அதில் பணம் சம்பாதிப்பவர்கள் வரை, அனைவரும் மக்களின் கடந்தகால நிகழ்கால அடிமைத்தனத்தைப் பற்றி திரிக்கின்றனர் அல்லது அதை பேசாது ஒதுக்கி மூடிமறைக்கின்றனர். உண்மையில் இதன் விளைவு என்பது, ஒரு தலைமுறை தனக்கு முந்திய தலைமுறையின் வாழ்வைக் கூட தெரிந்துகொள்ள முடியாத, சமூக அவலத்தை அடைந்து விடுகின்றது. சமூகம் தலைமுறை தலைமுறையாக கடந்ததலைமுறையைப்பற்றி அறிவூட்டி வந்த அறிவியல் முறை என்பது, இன்று அறவே இல்லாது போய்விட்டது. ஒரு தொழிற்சாலையில் ஒரு பொருள் வெளிவருவது போல், மனிதன் வெறும் அறிவற்ற உற்பத்தி பண்டமாக, ஒரு உணர்ச்சியற்ற சடமாக படைக்கப்படுகின்றான். நமது உணர்வு முதல் ரசனை வரை அற்பத்தனமனதாகவே மாற்றப்பட்டுவிட்டது. நாம் இன்று நுகரும் ஒவ்வொரு பொருளின் பின்னும் மனிதக் கண்ணீரும், மனித அவலம்

கனம் இன்றி, அவை நமது சுவையையோ, ரசனையையோ, பண்டையோ உருவாக்கிவிடவில்லை.

இன்று மனிதனாகக் கூறிக் கொள்பவன் தன்னையும், தன்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களையும் கூட புரிந்துகொள்ள முடியாத மனிதனாகி விடுகின்றான். மனித இனத்தையே ஒரு சமூக உயிரியாக நினைத்துக் கூட பார்க்க முடியாத வகையில், வெறும் பண்ட உற்பத்தி பொருளாக மனிதனின் சிந்தனையை மாற்றிவிட்டான். இப்படி மாற்றப்படுவதைத் தான், மூலதனம் மிக கவனமாக திட்டமிட்டு செய்கின்றது. மனிதன் வெறும் நுகர்வு இயந்திரமாக, மூலதனம் பெத்துப் போடுவதை கேள்வி கேட்காது விழுங்கும் ஒரு சடமான உறுப்பாக மாறியுள்ளான். சுயமுள்ள உயிரி என்ற உயிரியல் ஆற்றலையே, இதன் மூலம் மனிதன் இழந்து நிற்கின்றான். செயலற்ற, சிந்தனையற்ற, மூலதனத்தின் கருவியாகியுள்ளான். மனிதன் (இவன்) தான் நம்புவது எல்லாம், நினைப்பதெல்லாம் மூலதனத்தின் விருப்பங்களையே. இது சூக்குமமாக மனிதன் அறிந்த கொள்ள முடியாத வகையில் மலடாகவே உள்ளான். மனிதனின் சிந்தனையையும் செயலையும் தீர்மானித்து, அவற்றைக் கட்டளையிட்டு மூலதனம் எப்படி உருவாக்குகின்றது என்பதை, சுயமாக மனித வரலாற்றில் இருந்து அவனின் உழைப்பில் இருந்து தெரிந்து கொள்ள முடியாத முட்டாளாக்கப்படுகின்றான். தன்னை உயிருள்ள பொருளாக சிந்திக்கவும், நவீன அடிமையாக இருப்பதை சுய உணர்விழந்து ஏற்றுக் கொண்டு வாழும் வாழ்வையே, ஜனநாயகம் சுதந்திரம் என்கின்றான். இதை வரிந்து கட்டி நிற்கவும், வண்டி மாடு மாதிரி அதை இழுக்கவும் பழக்கப்படுத்தப்படுகின்றான்.

மனிதனுக்கு முன்னால் பிரதிபலிப்பதும், எதிர்வினையாற்றுவதும் மூலதனத்தின் எதிர்வினைகள் தான். சுயமான மனித வாழ்வியல் உயிரியல் போக்குகளை, மூலதனம் அனுமதிப்பதில்லை. அனுதினம் அவை நலமடிக்கப்படுகின்றது. கடந்தகால வாழ்வில் இருந்த மனித நலன்கள் எல்லாம் அழிந்து சிதைந்து போகின்றது. இதை நியாயப்படுத்தும் கருத்துக்களின் வக்கிரங்கள், கடந்த காலத்தை சூக்குமமாக்குகிறது.

நமக்கு இந்தச் சமூக அமைப்பு புகட்டும் கடந்தகால உலகம் பற்றிய வாழ்வியல் உண்மைகள் அனைத்தும் நேரிடையானவை. அன்று உலகெங்கும் உழைப்பு, அதன் பயன்பாடும் சராசரியான

அளவில் காணப்பட்டது. ஏழை பணக்கார நாடுகள் என்ற வேற்றுமை இன்று போல் அன்று இருக்கவில்லை. ஏழைநாடு பணக்கார நாடு என்ற வேற்றுமை இருக்கவில்லை. அறிவியல் கூட சீராகவே ஏற்ற இறக்கத்துடன் இருந்தது. ஒரு நாட்டினுள்ளான ஏற்றத்தாழ்வு, அதிகார பிரிவுகளுக்கு வெளியில் மிகக் குறைவாகக் காணப்பட்டது. மக்களிடையேயான வாழ்வியலில் ஒரு சராசரியான, சமச்சீர் தன்மை காணப்பட்டது. இன்று உலக மக்களின் வாழ்வு எப்படி சிதைக்கப் பட்டது என்ற காட்சிகளை, நாம் ஆதாரப்பூர்வமாகவே ஆராய்வோம்.

இந்த வகையில் முதலில் நாம் உலக உற்பத்தியின் சராசரி அளவையும், அது இன்று எப்படி குறையாடப்படுகின்றது என்பதையும் ஒப்பிட்டுப்பார்ப்போம்.

ஆண்டு	1500	1820	1992
மக்கள்தொகை (கோடியில்)	42.5	106.8	544.1
உலகளாவிய தனிநபர்களின் சராசரியான வருமானம் (1990 பெறுமதிப்புபடி டொலரில்)	565	651	5145
(PIB) உள்நாட்டு உற்பத்தி (கோடி டொலரில்) (1990 டொலர் பெறுமதிப்புபடி)	24,000	69,500	27,99,500
ஏற்றுமதி (கோடி டொலரில்)	-	700	3,78,600

உலகில் சராசரி தனிநபர் வருமானம் அதிகரித்து வந்துள்ளதையே, நாம் கடந்த 500 வருட வரலாற்றில் காண்கின்றோம். மக்கள் தொகை பெருகிய போதும், உழைப்புச் செல்வத்தை அதிகரிக்க வைத்தது. அதாவது மக்கள் தொகை அதிகரித்த போதும் கூட, உழைப்பின் அளவோ பெறுமதியோ குறையவில்லை. மாறாக அதுவும் அதிகரித்துள்ளது. அதாவது சராசரி அளவு அதிகரித்தே வந்துள்ளது. அன்று இருந்ததை விட, சனத்தொகை அதிகரிப்பால் உழைப்பிலான செல்வத்தில் பற்றாக்குறை ஏற்படவில்லை. ஆனால் உலகின் பல நாடுகளில், இந்த சராசரி அளவை இன்று பெற முடிவதில்லை என்பதே உண்மை. அன்று செல்வம் சராசரியாக பகிரப்பட்டு இருந்ததை, கீழ் வரும் அட்டவணையுடன் ஒப்பிட்டு காணமுடியும். உழைப்பிலான செல்வம் பகிரப்படும் முறைமைதான், சமூகத்தின்

அவலங்களுக்கு காரணமாக இன்று உள்ளது. ஏன்? 1500-களில் இருந்த சராசரியைக் கூட, இன்று சில நாடுகள் பெறமுடிவதில்லை. பெரும் பாலான நாடுகளுக்கே இந்த நிலையென்றால், அந்த நாட்டில் வாழும் உழைக்கும் மக்களின் வாழ்க்கையோ மேலும் இழிவானது, கேவலமானது.

மக்கள் தொகை பெருக்கம் தான் வறுமைக்கு காரணம் என்பது, அப்பட்டமாக மக்களை ஏமாற்றும் அரசியல் பொய்யாகும். உழைப்பிலான மனித செல்வத்தை திருடிக்கொழுப்பவன், நயவஞ்சகமான இழிவாக புனைகின்ற ஏமாற்று மோசடியாகும். உண்மையில் செல்வம்பகிரப்படும் விதம்தான், வறுமைக்கு காரணம். உலகசராசரி அளவைக் கூட மனிதர்கள் பெற முடிவதில்லை. உண்மையில் இவை உலக வறுமையை எடுப்பாகவும் சிறப்பாகவும் விளக்குகின்றது. நாடுகளுக்கு இடையிலான இன்றைய ஏற்றத்தாழ்வு என்பது, நாடுகளையே சூறையாடுவதன் மூலம் உருவாக்கப்பட்டது. இன்று ஏற்றுமதி என்ற பெயரில், மனிதர்களின் உழைப்பிலான உற்பத்தி (செல்வத்தை) நாட்டைவிட்டு கடத்தப்படுவது என்றுமில்லாத வேகத்தில் நடக்கின்றது. இதையே அட்டவணை நமக்கு உணர்த்த முனைகின்றது. இதுவே இன்று புதிய வடிவில், வறுமையை மேலும் அகலமாக்கி வருகின்றது.

முன்பு செல்வம் ஏற்றுமதி செய்யப்படாத ஒரு நிலையில், செல்வம் உள்நாட்டில் அந்த மக்களிடையே ஏதோ ஒரு விதத்தில் பகிரப்பட்டது. இதைக் கீழ் உள்ள தரவுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இதனால் வறுமையின் அளவு குறைவாக இருந்தது. இன்று அப்படியல்ல. மனித உழைப்பிலான பயன்கள் பல்வேறு வழிகளில் நாட்டை விட்டே கடத்தப்படுகின்றன. ஏற்றுமதி என்ற பெயரில், கடனுக்கான வட்டி என்ற பெயரில், இலாபம் என்ற பெயரில், பங்குச்சந்தை என்ற சூதாட்டத்தின் பெயரில், இப்படி பலவிதமாக நாட்டைவிட்டு செல்வம் பறந்தோடுகின்றது. இதை இழப்பவர்கள் மக்கள். யார் இந்தச் செல்வத்தை உற்பத்தி செய்தார்களோ, அவர்கள் அதை இழக்கின்றனர்.

இதுவே இன்று நாடுகளுக்கு இடையில் பாரிய ஏற்றத்தாழ்வான சமூக இடைவெளியை உருவாக்கியுள்ளது. இவற்றை மிகவிரிவாகவும், மிக நுட்பமாகவும் ஆராய்வோம். கடந்த 200 ஆண்டுகளில் செல்வம் பிரதேச ரீதியாக எப்படிப் பகிரப்பட்டன என்பதைப் பார்ப்போம்.

	சனத் தொகை (கோடியில்) 1820	சனத் தொகை (கோடியில்) 1992	சராசரி தனிநபர் வருமானம் (1820 டொலரில்)	சராசரி தனிநபர் வருமானம் (1992 டொலரில்)	தேசிய வருமானம் (1820 கோடி டொலரில்)	தேசிய வருமானம் (1992 கோடி டொலரில்)
மேற்கு நாடுகள்	10.3	30.3	1,292	17,387	13,300	5,25,500
புதிய நாடுகள்	1.1	30.5	1,205	20,850	1,400	6,35,900
தென்ஐரோப்பா	3.4	12.3	804	8,287	2,700	1,01,600
கிழக்குஐரோப்பா	9.0	43.1	772	4,665	6,900	2,01,100
தெற்கு அமெரிக்கா	2.0	46.2	679	4,820	1,400	2,25,500
ஆசியா- பசுபிக்	73.6	316.3	550	3,232	40,500	10,28,700
ஆப்பிரிக்கா	7.3	65.6	450	1,284	3,300	84,200
உலகம்	106.8	544.1	651	5,145	69,500	27,99,500
புதிய நாடுகள் - அமெரிக்கா, கனடா, நியூசிலாந்து, ஆஸ்திரேலியா						

160 வருட இடைவெளியில் உழைப்பிலான செல்வம் எப்படியாரால் சூறையாடப்பட்டது என்பதை இதில் ஆராயமுடிகின்றது. அதனடிப்படையில் உலகத்தின் செல்வ இருப்பு பற்றியதும், பகிர்தல் பற்றிய ஒரு விளக்கமாகவும் அமைகின்றது.

1820-இல் உலக சராசரி வருமானம் 651 டொலாரை விட சற்றுக் கூடுதலாக அல்லது சற்றுக்குறைவான விகிதத்திலேயே, உலகின் பல பிரதேசங்களின் சராசரி வருமானம் காணப்பட்டது. அந்த அளவுக்கு உழைப்புக்கும் பகிர்வுக்குமிடையில் நாடுகளிடையேயான இடைவெளி மிகக் குறைவாக இருந்தது. இன்று போல் அல்லாது உழைப்பிலான செல்வம், நாட்டின் உள் ஏற்றத்தாழ்வாக பகிரப்பட்டது. மனிதத் தேவைகளை பூர்த்தி செய்கின்ற எல்லைக்குள், நாட்டு வளம் பேணப்பட்டது. ஆனால் இன்று உள்நாட்டு மக்களின் தேவைகள் மறுக்கப்பட்டு, அவை நாட்டை விட்டு கடத்தப்படுகின்றது. இதன் விளைவு, ஏற்றத்தாழ்வான நாடுகளையும், வறுமை கொண்ட நாடுகளையும் உருவாக்குகின்றது.

அன்று மனித அடிமைகளைக் கொண்டு செல்வத்தைத் திரட்டிய பிரதேசங்களும், நாடுகளும், அத்துடன் ஆக்கிரமித்து அந்த மக்களை

படுகொலை செய்த பிரதேசங்களில் மாத்திரம், தனிநபர் வருமானம் சார்ந்து செல்வம் இரட்டிப்பாக இருந்தது. அடிமைகளின் உழைப்பு மேலதிகமான செல்வத்தை அவர்களுக்கு வழங்கியது.

இக்காலத்தில் படிப்படியாக அடிமைகளைக் கடத்தி ஏற்றுமதி செய்வது, பாரிய நெருக்கடிக்குள்ளாகியது. இதில் இருந்து மீளவே, காலனிகள் உருவாகிய காலகட்டம் கூட. காலனிகள் மனித உழைப்பைச் சூறையாடும், அடிமைக்குப் பதிலான மற்றொரு புதிய வடிவம். நோக்கம் மனித உழைப்பை திருடிக்கொழுப்பதுதான்.

இக் காலகட்டம் உலகளாவிய உழைப்பின் பலாபலன்கள், நாடுகளின் உள் பகிரப்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலம் கூட. உழைப்பின் சம மதிப்பு உலகளவில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட காலம். மனிதத் தேவையை ஒட்டி இது மதிப்பளிக்கப்பட்டது. மனிதர்களுக்கு இடையில் ஏற்றத் தாழ்வு குறைவாக இருந்த காலம். மனித உழைப்பின் மதிப்பு, தேவையை சார்ந்து உணரப்பட்ட காலம்.

இதற்கு மாறாக மனித உழைப்பு திருடப்பட்டு ஏற்றுமதியாகிய காலகட்டத்தில், மனிதத் தேவை மறுக்கப்பட்டு மதிப்பு இறக்கப் பட்டது. மேலுள்ள தரவு 1992-ஆம் ஆண்டை 1820-உடனான ஒப் பீட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டது. 1992-இல் நாடுகளின் உழைப் பிலான பகிர்வு, உழைப்பின் மதிப்பும் பாரிய ஏற்றத்தாழ்வை சந்தித் துள்ளதைக் காட்டுகின்றது. உலக சராசரியான 5,145 டொலர் அளவைவிட, பெரும்பாலான நாடுகளின் வருமானம் சில, பல மடங்காக குறைந்தும், சில நாடுகளின் வருமானம் சராசரி அளவைவிட சில மடங்கு அதிகரித்தும் காணப்படுகின்றது. அடிமைகளை வைத்திருந்த, காலனிகளை வைத்திருந்த, நவ அரைக் காலனிகளை வைத்திருக்கின்ற நாடுகளின் வருமானம், காலனிய நாடுகளின் வருமானத்தை விட பல மடங்காகியது. உண்மையில் ஏற்றத் தாழ்வு என்பது மக்களுக்கு இடையில் மட்டுமல்ல, நாடுகளுக்கு இடையிலும் பல மடங்காகிவிட்டது. இன்று ஏற்றத்தாழ்வு மக்களுக்கு இடையில் மட்டுமல்ல, நாடுகளுக்கு இடையிலும், உலகளாவிய பிரதேசங்களுக்கு இடையிலானதாகிவிட்டது.

பிரதேச ரீதியாக ஏழை நாடுகளின் செல்வ உற்பத்தி சில மடங் காகிய போதும், தனிநபர் வருமானம் ஒரு சில மடங்காகத்தான் அதிக ரித்துள்ளது. இதில் சில நாடுகளின் வருமானம் 1820-ஆக இருந்ததை விடவும் கீழ் நிலைக்கு சென்றுள்ளது. 1,500 வருடத்திய சராசரி மட் டத்தை விடவும் கீழே சென்றுள்ளது. உலக மக்களின் வாழ்கைத் தரம்

முன்னேறுகின்றது என்பது, பொய்யானது. சிலர் உலகத்தின் முழு வளத்தையும் மனித உழைப்பில் இருந்து திருடுவதைத் தான் முன்னேற்றம் என்கின்றனர்.

பிரதேச ரீதியாக ஆப்பிரிக்காவின் மக்கள் தொகையை எடுத்தால், 1820-க்கும் 1992-க்கும் இடையில் ஒன்பது மடங்காக அதிகரித்துள்ளது. அதே நேரம் தேசிய வருமானம் அண்ணளவாக 26 மடங்காக அதிகரித்த போது, தனிநபர் சராசரி வருமானம் 2.85 மடங்காக மட்டும் அதிகரித்தது. வாழ்க்கை முறையும் உற்பத்தியும் மாறிவிட்ட நிலையில், ஆப்பிரிக்க மக்களின் வாழ்வுக்கான வருமானம் என்பது குறைந்தே வருகின்றது.

இதனுடன் ஒப்பிடும்போது, அமெரிக்கா உள்ளிட்ட புதிய நாடுகளின் மக்கள் தொகை 1820-க்கும் 1992-க்கும் இடையில் 27.7 மடங்காக அதிகரித்தது. அதே நேரம் தேசிய வருமானம் 455 மடங்காக அதிகரித்த போது, தனிநபர் சராசரி வருமானம் 17 மடங்காக அதிகரித்தது.

மனித உழைப்பே செல்வம் என்பதால், அது நாட்டை விட்டு கடத்தப்படுவதும் ஏற்றத்தாழ்வான வளர்ச்சிக் கூட, உழைப்பிலான செல்வம் பகிரப்படாமையால் அது சூறையாடப்படுவதால் ஏற்படுகின்றது. செல்வத்தின் விகிதம் அதிகரிக்க, சனத்தொகை விகிதம் குறைந்த போது, செல்வத்தை உற்பத்தி செய்யும் ஏழைநாடுகளின் சராசரி வருமானம் குறைகின்றது. உண்மையில் உற்பத்தி செய்யும் உழைப்பிலான செல்வம், நாட்டை விட்டு தனிநபர் நோக்கிக் கடத்தப்படுகின்றது. 1820-களில் உலகளவில் தனிநபர் வருமானம் பிரதேச ரீதியாக அதிக வேறுபாடு இருக்கவில்லை. உயர்ந்த பட்சம் இரண்டு மடங்குதான் வேறுபாடு காணப்பட்டது.

இன்று பிரதேச ரீதியான இந்தத்தரவுகள், நாடுகளுக்கு இடையில் பகிரப்படும் விதம் மேலும் அதிக ஏற்றத்தாழ்வைக் கொண்டது. இதை மற்றொரு தரவுகளில் நாம் விரிவாக ஆராயவுள்ளோம். திருட முடியாது எஞ்சுவது நாட்டின் உட்பிரதேசங்களில் ஏற்றத்தாழ்வையும், தனிநபருக்கு இடையில் பகிரப்படும் விதத்திலும் அதீதமான இடைவெளியைக் கொண்டது. இதை நுட்பமாகவே நாம் வாழும் சூழலில் நுணுங்கி ஆராய முடியும்.

1820-க்கும் 1992-க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் அதாவது 175 வருடங்களில் நடந்த மாற்றம் தான் என்ன?

	சனத்தொகை அதிகரிப்பு மடங்கில்	தனிநபர் வருமானம் அதிகரிப்பு மடங்கில்	உள்நாட்டு வருமானம் உற்பத்தி (PIB) அதிகரிப்பு மடங்கில்
மேற்கு நாடுகள்	3	13	40
புதிய நாடுகள்	27	17	464
தென்ஐரோப்பா	4	10	38
கிழக்குஐரோப்பா	5	6	29
தென் அமெரிக்கா	23	7	161
ஆசியா- பசுபிக்	4	6	25
ஆப்பிரிக்கா	9	3	26
உலகம்	5	8	40

சனத்தொகை அதிகரிப்பு, தேசிய வருமானம் மற்றும் உள்நாட்டு வருமான அதிகரிப்பை பிரதேச ரீதியாக அட்டவணை அண்ணளவாக காட்டுகின்றது. சனத் தொகை அதிகரிப்பு எந்தவித்திலும் நாடுகளின் தேசிய வருவாயை பாதிக்கவில்லை. மாறாக அவை பல மடங்காகியுள்ளது. மனித அதிகரிப்பு வறுமைக்குரிய காரணமல்ல என்பது உண்மையாகின்றது.

எங்கே எப்படி இடைவெளி வருகின்றது? தனிநபர் வருமானம் தேசிய வருமானத்துடன் ஒப்பிடும் போது மிகவும் வீழ்ச்சி கண்டுள்ளது. உலக சராசரியில் உள்ள சீரான போக்கு, பிரதேச ரீதியாக பாரிய வேறுபாட்டைக் கொண்டு காணப்படுகின்றது. சில பிரதேசங்களில் அதிகரித்த தனிநபர் வருமானம், அதிகரித்த தேசிய வருமானம் என்பது வெளிப்படையாகவே அம்பலமாகின்றது. இது அதிகரித்த, அதியுயர் நுகர்வைக் காட்டுகின்றது. சில பிரதேசங்கள் சபிக்கப்பட்ட பூமியாக, குறைந்த நுகர்வை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இந்த நிலைமைக்கான காரணத்தை இந்த சமூக அமைப்பு மூடிமறைத்து, இது இயல்பான ஒன்றாகவும், இதுவே ஆதியில் இருந்து நிலவியதாகவும் கூறும் காரணங்கள் தான் பொதுவான சமூக அறிவாகியுள்ளது. உண்மை எதிர்மறையானது. தேசங்களுக்கு இடையில் இருந்த சமச்சீர்

என்பது, மனித உழைப்பினால் பகிரப்பட்டது. இதனால் பிரதேச ரீதியான இடைவெளி என்பது இருக்கவில்லை.

ஆனால் இது இன்று, அறவே மேற்குநாடுகளின் குறையாடலால் மாற்றப்பட்டுவிட்டது. சில நாடுகள் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட நாடுகளாவும், பல நாடுகள் சபிக்கப்பட்ட நாடுகளாகவும் காண்கின்ற அளவுக்கு அறியாமை புகுத்தப்பட்டுள்ளது. அதாவது சிலருக்கு கடவுளின் ஆசீர்வாதமும், பலருக்கு கடவுளின் ஆசீர்வாதமின்மையும் தான், வறுமை மற்றும் செல்வ இருப்புக்கான காரணமாக கற்பிக்கின்றனர். இதை நம்புகின்ற முட்டாள்தனத்தையே ஏற்றத் தாழ்வான நாடுகள் விடையத்திலும் காண்கின்ற அளவுக்கு, வரலாற்று அறிவை சமூகம் இழந்துவிட்டது. பல நாடுகள் ஏழ்மை, மேற்கின் குறையாடலால் உருவானது. இதனால் மேற்கில் செல்வம் குவிந்து, செல்வச் செழிப்புள்ள நாடாகியது. உண்மையில் இந்த மாற்றம், மற்றும் நாடுகளுக்கு இடையிலான இடைவெளியை சில நாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு குறிப்பாகவும் துல்லியமாகவும் பார்ப்போம். தனிமனித சராசரி வருமானம் டொலரில்.

	1820	1870	1900	1913	1950	1973	1992	1994	2003
அமெரிக்கா	1287	2457	4096	5307	9573	16607	21,558	25500	37870
பிரான்ஸ்	1218	1858	2849	3452	5221	12940	17929	22800	24730
இங்கிலாந்து	1756	3263	4593	5032	6847	11992	15738	17400	28320
சோவியத்	751	1023	1218	1488	2834	6058	4671	2600	2610
பங்களாதேசம்	531	-	581	617	551	478	720	240	400
இந்தியா	531	558	625	663	597	853	1348	335	540
ஜப்பான்	704	741	1135	1334	1873	11017	19425	37300	34180
சையிர்	-	-	-	-	636	757	353	120	-
எத்தியோப்பியா	-	-	-	-	277	412	300	130	90
தன்சானியா	-	-	-	-	427	655	601	165	300

(தனிநபர் வருமானம் 1900 டொலர் பெறுமதியில் ஒப்பீடு. 1994 அன்றைய டொலர் பெறுமதிப்படி, 2003 அன்றைய டொலர் பெறுமதி)

இது நமக்கு மேற்கின் சூறையாடலையும், மூன்றாம் உலக நாடுகள் சூறையாடப்பட்டதையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இதனால் தனிநபர் வருமானங்கள், பல மூன்றாம் உலக நாடுகளில் குறைந்து வருவதைக் காட்டுகின்றது. பெரும்பாலான நாடுகளில், நாட்டின் சரசாரி தனிநபர் வருமானமே ஒரு டொலராகியுள்ளது. 365 நாட்கள் கொண்ட ஒரு வருடத்தில், அதற்கு குறைவான வருட வருமானமுடைய நாடுகளின் வறுமை என்பது, இப்படி அப்பட்டமானது. இந்த நிலையில் நாட்டினுள் காணப்படும் மேடுபள்ளமான சூறையாடலும், அது உருவாக்கும் இடைவெளியும் ஏழைகளுக்கு எதுவுமற்றதாக்கின்றது. இதில் இந்தியா, பங்களாதேசம் கடந்த 200 வருடங்களில் எப்படி சூறையாடப்பட்டு வந்தது என்பதைக் காட்டுகின்றது. 200 வருடங்களுக்கு முந்தைய தனிநபர் வருமானத்தையே, இன்றைய நிலையிலும் அந்த சமூகம் பெறுகின்றது என்பதே உண்மை. அதே நேரம் டொலரின் பெறுமான வீழ்ச்சியுடனும், வாழ்க்கை செலவுடனும் இதை இணைத்துப் பார்க்கும் போது, அந்த மக்களுக்கு வாழ்கை என்பதே இல்லாதொழிக்கப்பட்டுள்ளது. அன்றைய டொலர் பெறுமதிக்கும், இன்றைய டொலர் பெறுமதியையும் ஒப்பிடும் போது, வறுமை என்பது மேலும் ஒப்பீட்டில் அதிகமாயுள்ளது.

1950-க்கு பிந்தைய தரவுகள் சையிர், எதியோப்பியா, தான்சானியா போன்ற நாடுகளில் தனிநபர் வருமானம் குறைந்தே வருகின்றது. இது உலகின் பல நாடுகளுக்கும் பொருந்தும். இதனுடன் மேற்கை ஒப்பிடும் போது, மலைக்கும் மடுவுக்குமான ஏற்றத்தாழ்வு கொண்டதாக மாறியுள்ளது. மேற்கு, மூன்றாம் உலகை கொள்ளையிட்டதன் விளைவே இது. உண்மையில் உலகளாவிய ஜனநாயகம், சுதந்திரத்தின் உண்மையான சமூக விளைவே இது. மனிதனை மனிதன், நாடுகளை நாடுகள் சூறையாடுவதுதான், இன்றைய சுதந்திரமும் ஜனநாயகமுமாகும். இதற்கு வேறு அரசியல் விளக்கம் எதுவும்கிடையாது.

மேற்கு சூறையாடும் சுதந்திரமும், அதை அங்கீகரிக்கும் ஜனநாயகமும் தான் உலகமயமாதலாகும். அடிமை நாடுகளாக, காலனிகளாக, நவகாலனிகளாக உலகை வெளிப்படையாக பகிரங்கமாகவும் வைத்து சூறையாடுவதற்குப் பதில், அவைகளை சுதந்திரமாகவும் ஜனநாயக பூர்வமாகவும் சூறையாடும் இயல்பான சுதந்திரம்தான் உலகமயமாதல். அதாவது ஜனநாயகம் மற்றும் சுதந்திரத்தின் புதிய விளக்கம் வெளிப்படையாக காலனிகளையும் அடிமை நாடுகளையும் வைத்திருப்பதற்குப் பதில், சூறையாடலை எல்லை

கடந்து சமூகமயமாக்குவதாகும். ஒரு முதலாளியின்றி நாம் வாழ முடியாது என்று நம்புகின்ற இயல்பு நிலைக்கு, உலக முதலாளி இன்றிநாம்வாழ முடியாது என்ற பிரமையையும், பிரமிப்பையும் உரு வாக்குவதாகும். இன்று பலர் வெளிநாட்டு உதவியின்றி எதுவும் செய்ய முடியாது என்கின்றனர். இதுபோல் வெளிநாட்டு முதலீடு இன்றிநாட்டை முன்னேற்ற முடியாது, மக்களுக்கு வேலை கொடுக்க முடியாது என்று கூறுகின்ற அளவுக்கும், அதை நம்புகின்ற முட்டாள் நிலைக்கு சமூகம் தரம் தாழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

கடந்த 200 வருடங்களுக்கு முன் தனது உழைப்பை மட்டும் நம்பி வாழ்ந்த சமூகங்கள், இன்று தனது உழைப்பைப் பிடுங்கிக் குவிப்பவ னிடம் கையேந்துகின்றது. இப்படி சமூகங்களுக்கு இடையில் பாரிய சமூக இடைவெளி உருவாக்கும் ஏற்றத்தாழ்வுகள், உலகம் தழுவியதாக மாறும் என்று, யாரும் அன்று கற்பனையில் கூட கண்டிருக்க முடியாது. அந்த வகையில் இன்று அது மாறிவிட்டது. அன்று உழைப்பு மட்டும் தான், நுகர்வு மீது தீர்மானகரமான சக்தியாக இருந்தது. இன்று உழைப்பு மீதான கொள்ளையே, நுகர்வு மீதான தீர் மானகரமான சக்தியாக மாறிவிட்டது. இதையே கீழ் உள்ள தரவுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

1990 டொலர் பெறுமதியில்								
	1820				1992			
	உள்நாட்டு உற்பத்தி கோடியில்	உலகில் இதன் சதவிகிதம்	சனத்தொகை கோடியில்	உலகில் இதன் சதவிகிதத்தில்	உள்நாட்டு உற்பத்தி கோடியில்	உலகில் இதன் சதவிகிதத்தில்	சனத்தொகை கோடியில்	உலகில் இதன் சதவிகிதத்தில்
சீனா	19,912	28.7	38.1	35.5	3,61,560	12.9	116.7	20.9
இந்தியா	11,098	16	20.9	19.6	1,18,809	4.2	88.12	16.2
பிரான்சு	3,739	5.4	3.69	2.9	1,03,035	3.7	5.73	1.1
இங்கிலாந்து	3,616	5.2	2.12	2.0	92,777	3.3	5.78	1.1
ரசியா	3,377	4.9	4.50	4.2	8,01,883	2.9	14.94	2.7
ஜப்பான்	2,183	3.1	3.10	2.9	2,41,760	8.6	12.4	2.3

	1820				1992			
	உள்நாட்டு உற்பத்தி கோடியில்	உலகில் இதன் சதவிகிதம்	சனத்தொகை கோடியில்	உலகில் இதன் சதவிகிதத்தில்	உள்நாட்டு உற்பத்தி கோடியில்	உலகில் இதன் சதவிகிதத்தில்	சனத்தொகை கோடியில்	உலகில் இதன் சதவிகிதத்தில்
ஓஸ்ரிஸ்	1,346	1.9	1.42	1.3				
ஸ்பானியோல்	1,297	1.9	1.22	1.1				
அமெரிக்கா	1,243	1.8	0.96	0.9	5,67,561	20.3	25.56	4.7
பிரயூஸ்	1,186	1.7	1.12	1.1				
ஜெர்மனி	-	-	-	-	1,35,969	4.9	8.05	1.5
இத்தாலி	-	-	-	-	93,968	3.4	5.79	1.1
பிரேசில்	-	-	-	-	75,601	2.7	15.6	2.9
முதல் 10 நாடுகள்	49,009	70.5	76.52	71.7	18,71,221	66.3	198.72	54.9
உலகம்	69,477	100	106.78	100	28,00,003	100	545	100

உள்நாட்டு உற்பத்தியில் இருந்த சீரான இயல்புத்தன்மை, இன்று எப்படி அழிக்கப்பட்டு விட்டது என்பதை தரவுகள் மறுபடியும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. உள்நாட்டு உற்பத்தி அளவு, சனத்தொகையின் விகிதத்தை நெருங்க முடியாத நிலையை அடைந்ததுள்ளது. 1820 மக்கள் தொகைக்கும், உள்நாட்டு உற்பத்திக்கும் இடையில் இருந்த சீரான போக்கு இன்று அழிக்கப்பட்டுவிட்டது. மாறாக சில நாடுகளை நோக்கி உற்பத்திகள் நகர்ந்துள்ளது. மூன்றாம் உலக நாடுகளின் உற்பத்திகள் கூட, இன்று அவர்களுக்கு சொந்தமானவையல்ல. அவை தேசங்கடந்த பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் உற்பத்தியாகின்றது. தேசிய உற்பத்திகளைக் கூட, இன்று அந்த நாட்டு மக்கள் நுகர முடியாது, குறித்த சில நாடுகளை நோக்கி அவை கப்பல் கப்பலாக ஏற்றுமதியாகின்றது. இன்று உலகில் ஒரு பகுதி மக்கள் கூட்டம் மட்டுமே நுகருகின்றனர். இன்று 20 சதவீதமான மக்கள்

கூட்டம், அண்ணளவாக 85 சதவிகிதமான உற்பத்தியை நுகருகின்றனர். இது நாடுகளுக்கு இடையிலும் சரி, நாட்டின் உள்ளும் சரி, இந்த விகிதம் பொருந்துகின்றது. 20 சதவீதமானவனின் நுகர்வின் அளவை மேலும் அதிகரிக்கவும், 80 சதவீதமானவரின் நுகர்வின் அளவைக்குறைக்கவுமே, உலகமயமாதல் பொருளாதாரக் கொள்கை முனைப்புடன் செயலாற்றுகின்றது. பணம் உள்ளவன் மேலும் கொழுப்பதும், பணமற்றவன் மேலும் மெலிவதும் தான் சர்வதேச பொருளாதார கொள்கையின் அடிப்படையாகும். இந்த கொள்கையைத்தான் அரசியல் கட்சிகள் கொண்டு இயங்குகின்றன. இந்தச் சமூக அமைபிலான ஜனநாயகமும், சுதந்திர உணர்வும் கூட இதைத் தான் கோருகின்றது.

எப்படி இந்தக் கொள்கைகள் அமுல்படுத்தப்படுகின்றது என்பதற்கு ஒரு உதாரணத்தைப் பார்ப்போம். உள்நாட்டு உற்பத்தி 1820-இல் இருந்ததைவிட 1992-இல் அதாவது 175 வருடத்தில் 40 மடங்கு அதிகரித்தது. ஆனால் ஏற்றுமதியின் அளவு கடந்த 175 வருடத்தில் 540 மடங்காக அதிகரித்துள்ளது. உள்நாட்டு உற்பத்திகள் எப்படி நாட்டை விட்டு கடத்தப்படுகின்றது என்பதை இது எடுத்துக்காட்டுகின்றது. நாடுகளின் வறுமையும், நாட்டு மக்களின் அவலமும், இப்படித்தான் உருவாக்கப்படுகின்றது.

1820-இல் 700 கோடி டொலராக இருந்த ஏற்றுமதி 1992-இல் 3,78,600 கோடி டொலராகியது. 1992-இல் உள்நாட்டு உற்பத்தியில் ஏழில் ஒருபகுதி ஏற்றுமதியானது. ஆனால் 1820-இல் 1000-க்கு ஒரு பகுதி மட்டும் தான் ஏற்றுமதியானது. இது உலகளவிலான முழுமையான புள்ளிவிபரத்தை அடிப்படையாக கொண்டது. அன்று உழைப்பிலான செல்வம் மக்களிடையே பகிரப்பட்டது. இன்று அவை திருடப்பட்டு கடத்தப்படுகின்றது. உண்மையில் மூன்றாம் உலக நாடுகளில் இது மேலும் மோசமான வகையில், அந்த மக்களின் தேவை மறுக்கப்பட்டு ஏற்றுமதியாவது அதிகரிக்கின்றது. இன்றைய பொருளாதாரக் கொள்கை என்பதே, ஏற்றுமதிப் பொருளாதாரமாகி விட்டது. சொந்த நாட்டு மக்களின் நுகர்வு என்ற அடிப்படையில், உள்நாட்டு உற்பத்தி எதுவும் இன்று திட்டமிடப்படுவதில்லை. நுகர்வை பொறுத்தவரையில் ஏழை நாட்டு மக்களுக்கு அது மறுக்கப்படுவதுடன், அந்த மக்கள்தமது சொந்தத் தேசிய உற்பத்தியைக் கூட செய்ய முடியாத வகையில் அவை அழிக்கப்படுகின்றது. செய்யும் உற்பத்திகள் கூட ஏற்றுமதியாகின்றது. உண்மையில் வாங்கிய கடனுக்கு

ஏற்றுமதிகள் வட்டியாக்கப்பட்டு, அனைத்து தேசிய வளங்களும் கூட்டியள்ளி எடுத்துச் செல்லப்படுகின்றது.

உழைப்பவனுக்கு அவனின் உழைப்பு சார்ந்த நுகர்வு மறுக்கப் பட்டு, உருவாகும் வறுமை என்பதே தேசிய பொருளாதாரமாகி விட்டது. உழையாதவனின் நுகர்வை அடிப்படையாகக் கொண்ட, ஏற்றுமதிப் பொருளாதாரமே தேசிய கொள்கையாகிவிட்டது. இன்று உலகில் பெரும்பான்மை மக்களுக்கு நுகர்வு மறுக்கப்படுகின்ற நிலையில், சிறுபான்மையினரோ அதீதமாகவும் வக்கிரமாகவும் இழிவாகவும் நுகர்கின்றனர். இன்றைய உலகத்தின் நாகரிகம் இது வென்றால், அதீதமாக நுகருபவனே நாகரிகமான கனவான்கள். இப்படி இன்றைய உலகமயமாதல் கைக்கொள்ளும் ஏற்றுமதி பொருளாதாரத்தினால் ஏற்படும் நுகர்வின் இழப்பே, வறுமையின் மற்றொரு தோற்றுவாயாக உள்ளது. மனிதனின் ஏழ்மையே, செல்வத்துக்கு செழிப்பான வளத்தை வழங்குகின்றது. இப்படி ஏழ்மையும், இல்லாமையும் உலகெங்கும் பெருக, செல்வம் அதீதமான வளமையைப் பெற்று குவிகின்றது. இது எதிர்மறை அம்சமாகவே வளர்ச்சியுறுகின்றது. இது இந்தசமூக அமைப்பின் சொந்த விதி.

இதுவே இன்றைய உலகப் பொருளாதாரக் கொள்கையாகும். இந்தக் காலகட்டத்தில் சுதந்திரம் மற்றும் ஜனநாயகத்தின் அடிப்படையான குறிக்கோளுடன் கூடிய ஒரு கொள்கையும் இதுதான். இதை மூடிமறைக்க உருவாக்கும் வாதங்கள் மிகவும் இழிவானவை. வெள்ளையன் அல்லாத கறுப்பன் பற்றியும், மேற்கு அல்லாத மூன்றாம் உலக உழைப்பாளி பற்றிய, இழிவான மலிவான வாதங்கள் அனைத்தும் பொய்யானவை, புரட்டுத்தனமானவை. எல்லாம் தமது சொந்த வளத்தைப் பெருக்கவும், தக்க வைக்கவும், மற்றவனின் நுகர்வை மறுக்கவும் புனையப்படுபவைதான். வசதியானவன் அடிநிலையில் உள்ளவனை இழிவுப்படுத்திக் காட்டும், ஆதிக்க சமூகக் கருத்தியலாகும்.

உலகமே பணக்கார நாடுகள் ஏழைநாடுகள் என்ற பிளவும், நாட்டின் உள்ளான ஏழை பணக்காரப் பிளவுகளும் இன்று எதார்த்தமானது. ஆனால் அது புதிரான ஒன்றாகவும், ஆதிக்கம் பெற்ற இயல்பான சமூகக்கருத்தியலாகவும் காட்டப்படுகின்றது. ஏன் அதை இயற்கையானதாகவும், இயல்பானதாகவும் கூட புனையப்படுகின்றது. ஆனால் மனித வரலாறும், இயற்கையும் அப்படி இருந்ததல்ல. மாறாக காலனிகளுக்கு முன்னம் அடிமைகளைக் கொண்ட கூலியற்ற உழைப்பிலான உற்பத்தி, சிலரின், சில பிரிவு மக்களின், சில நாடுகளின் பெரும் செல்வக்குவியலாகவே மாறியது.

கூலியற்ற அடிமை உழைப்பும், மூலதனத்தை உருவாக்கியதும்

மனித வரலாற்றில் இவை பொன் எழுத்துக்களால் பதியப்பட வேண்டியவை. இதுவே செல்வநாகரிமான ஏகாதிபத்தியத்துக்கு வித்திட்டது. சில உதாரணங்களைப் பார்ப்போம். 1790-இல் இங்கிலீஷ் மேற்கிந்தியத் தீவுகளில் ஒரு சுதந்திரமான மனிதனுக்கு 10 அடிமைகள் வீதமும், பிரான்சில் 14 அடிமைகள் வீதமும், நெதர்லாந்தில் 23 அடிமைகள் வீதம் இருந்தனர். இது அன்று பிரிட்டன் முதல் அமெரிக்கா வரையிலான, செல்வத்தைக் குவிப்பதற்கான, அடிப்படையான ஒரு சாதனமாகியது. இந்த அடிமைகள் இன்றி சுதந்திரமான மனிதர்கள், சுதந்திரமாக இருக்கவில்லை. அடிமைகளை வைத்திருந்திருந்ததால் சுதந்திரமானவராக இருந்தனர். இதனால் அவர்கள் தங்களைத் தாங்கள் சுதந்திரமானவனாக அழைத்துக் கொண்டனர். நெதர்லாந்தில் 23 பேருக்கு ஒருவன் தான் சுதந்திரமானவன். 23 பேர் சுதந்திரமானவனின் உழைக்கும் அடிமைகள். சுதந்திரம் என்பது சுதந்திரமற்றவனின் மேல் நிறுவப்படும் செங்கோல்தான். சுதந்திரமற்றவன் சுதந்திரமானவனுக்கு தனது உழைப்பை வழங்குவதன் மூலம், சுதந்திரம் நுகரப்படுகின்றது. எப்படி பணம் ஒருவனுக்கு குவிகின்றது என்பதற்கு, இலகுவான வரலாற்று உதாரணங்கள் இவை.

இந்தச் சுதந்திரமற்ற அடிமைகள் சுதந்திரமானவர்களுக்கு எதைக் கொடுத்தார்கள். சுதந்திரமானவர்களுக்கு தமது உழைப்பை இலவசமாக வழங்கினார்கள். நெதர்லாந்தில் உள்ள ஒரு மனிதனுக்கு, 23 மடங்கு பெருக்கமுள்ள மனித உழைப்பை இலவசமாக வழங்கினார்கள். நெதர்லாந்தில் இருந்த ஒருவன் 23 பேரின் உழைப்பிலான செல்வத்தை இலவசமாகத் திரட்ட முடிந்தது. சுதந்திரமான தெதர்லாந்து தன்னைப் போன்ற மக்கள் தொகை கொண்ட ஒரு தேசத்தை விட, 23 மடங்கு உழைப்பால் கொழுத்தது. இதுவே உலகெங்கும் சில நாடுகளில் நடந்தது. அடிமையின் தேவை, அடிமையை உருவாக்

கியது. அடிமை வியாபாரம் இதனால் அன்று கொழுத்தோங்கியது. யாரெல்லாம் அடிமைகளைவைத்திருந்தனரோ, அவர்களின் சொத்து பன்மடங்காக பெருகியது. இப்படி உழைப்பு சிலரால் அதிகளவில் சுரண்டப்பட்டது. அடிமைகளுக்கு ஒருநேரக் கஞ்சி மூலம், அவர்களின் உழைப்பு வரைமுறையின்றி பிழியப்பட்டது. உழைப்புதான் செல்வம் என்பதால், உழைப்பு பிழியப்படும் அதிகரித்த விசித்தமே, அடிமைச் சொந்தக்காரனின் சட்டமாகியது. இப்படிச் செல்வம் குவியும் போது, செல்வம் பலமடங்காகின்றது. இந்தச் செல்வம் அதாவது பணம் சும்மா பெட்டியில் உட்கார்ந்து இருப்பதில்லை. அது தன்னை மேலும் பலமடங்காகப் பெருக்க, அங்குமிங்குமாக அலை பாய்கின்றது. அதற்கு ஏற்ப உலகைப் பார்க்கின்றது, மாற்றுகின்றது. பணம் பெருக, புதிய உழைப்பு சுரண்டப்படுவது மேலும் அவசியமாகின்றது. இதனால் புதிய அடிமைகளை கோருவது, அதன் சொந்த விதியாகின்றது. அதிக அடிமைகள், அதிக செல்வம் என்ற விதி, எழு தப்பட்டாததும் எழுதப்பட்டதுமான சட்டமாகின்றது. இதையே அரசு சட்டங்களாகி, அதுவே அந்த நாட்டின் ஜனநாயகமாகி எங்கும் எல்லா இடத்திலும் பொதுவிதியாகின்றது. சுதந்திரமானவனுக்கே சட்டங்களே ஒழிய, சுதந்திரமற்றவனுக்கல்ல.

இதுதான் நாட்டின் சுதந்திரமாகவும் ஜனநாயகமாகவும் இருப்பதால், சட்டங்கள் உழைக்கும் மக்களுக்கு எதிராக இயற்றப்படுகின்றது. செல்வத்தைப் பெருக்க, (உழைப்பு) அடிமைகளைப் பெருக்குவது அவசியமாகின்றது. அடிமைகளின் உழைப்பைப் பிடுங்க, அடிமைகளுக்கு எதிராக சட்டங்கள் மேலும் மேலும் மோசமான ஒழுக்கக் கேடாகின்றது. இந்த ஒழுக்கக்கேடுதான், முரண்ணிலையில் ஒழுக்கமாகின்றது. அடிமைகளை பெருக்கும் சர்வதேச ஒப்பந்தங்கள் முதல், அதை செய்யும் இராஜதந்திரிகளையும் அறிவுஜீவிகளையும் உற்பத்தி செய்கின்றது.

இப்படி அன்று மிகப்பெரிய இராஜதந்திரமாக 1,700-களில் கூறப்பட்ட ஒரு புகழ் பெற்ற ஒப்பந்தம் உருவானது. அதுதான் சூஅலியெந்தோ உடன்படிக்கையாகும். இதன் படி இங்கிலாந்து, ஆண்டு ஒன்றுக்கு 4,800 நீக்கரோக்கள் வீதம் 1,743 வரை, ஸ்பானிஷ் அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பும் உரிமையைப் பெற்றது அதாவது நீக்கரோக்களை (சுறுப்பர்களை) படித்து அடிமையாக அனுப்பும் கோட்டாவைப் பெற்றுக் கொண்டனர். இது இன்றைய வர்த்தக கோட்பாடு போன்றதே, இந்த நாகரீக ஒப்பந்தங்கள். அடிமைகள் அமெரிக்க சந்தையில், அன்றைய டொலரில் 500 முதல் 1,000 டொலர் என்ற பெறுமதியில் விற்பனை செய்யப்பட்டனர்.

கூலியற்ற அடிமைகளின் உழைப்பு, தன்னை வாங்கிய பணத்தையே பலமடங்காக்கியது. இதன் செழிப்பு, அடிமை வியாபாரத்தையே சர்வதேச வர்த்தகமாக்கியது. அன்று அடிமைகள் ஏற்றுமதியில் ஈடுபட்ட கப்பல் நிறுவனமான லிவர்பூல் 1730-இல் 15 கப்பல்களையும், 1751-இல் 53 கப்பலையும், 1760-இல் 74 கப்பலையும், 1770-இல் 96 கப்பலையும், 1792-இல் 132 கப்பலையும் பயன்படுத்தியது. அடிமை வியாபாரத்தில் நம்ப முடியாத வளர்ச்சி. என்ன நாகரிகம்? இப்படி அடிமை வியாபாரத்தில் பல கம்பெனிகள். கோடானுகோடி (கறுப்பின) மக்களின் அவலத்தில் இந்த வர்த்தகமும், கூலியற்ற உழைப்பும் செழித்தது. லிவர்பூல் 60 வருடத்தில் அடிமைகளை ஏற்றுமதி செய்த கப்பல் எண்ணிக்கையை 9 மடங்காக பெருகியது. அதாவது 117 கப்பல் அதிகரித்தது. கப்பல் தொழில் நுட்பம் பெருகியது. அதிக அடிமைகளை கொண்டுவரும் வகையில், கப்பல் கொழுத்து நவீனமாகியது. அதிக அடிமைகளை கைப்பற்றும் நுட்பம், அவர்களை கொண்டுவரும் நுட்பம் வளர்ந்தது. அடிமைகளை அடிமைப்படுத்தி உழைப்பை உறிஞ்சும் நுட்பம் பெருகியது. அன்று செல்வத்தின் இருப்பிடமே அடிமை வியாபாரமாகியது. இதனால் கடல் கடந்து இந்த வியாபாரத்தில் ஈடுபடுவோரின் தொகை அதிகரித்தது. அடிமைகளைக் கைப்பற்ற பல நாடுகள் போட்டியிட்டன. இதற்கு ஏற்ப சட்டம் சுதந்திரமாகி, அடிமைகளை இலகுவாக கையாளும் வகையில் ஜனநாயகமாகியது. சுதந்திர மனிதன் அடிமைகளை கையாள்வது என்பது, மேலும் சுதந்திரமாகி ஜனநாயகமாக மாறியது. இதனால் அது கொடுமாளையாகியதுடன், காட்டுமிராண்டித்தனத்தையே நாகரிகமாக்கியது. இது தான் அன்றைய புகழ்பெற்ற வர்த்தகம் மட்டுமல்ல, உழைப்பிலான செல்வத்தை குவியவைத்து அதை கொழுக்க வைத்தது. இதன் மூலம் சில நாடுகளில் செல்வம் குவிந்தது.

இதனால் அன்று அடிமை வியாபாரம் கொழுத்த இலாபம் தரும் சர்வதேச தொழிலாக, வர்த்தகமாக இருந்தது. அதே நேரம் அடிமைகளின் உழைப்போ, பெரும் செல்வக் குவிப்பை உருவாக்கியது. பல கோடி மக்களின் உழைப்பு சிலராலும், ஒரு நாட்டினாலும் இலவசமாக உறிஞ்சப்பட்டது. இது சிலரின் செல்வத்தையும், ஒரு நாட்டின் செல்வத்தையும் குவித்தது. இதில் ஈவிர்க்கமற்ற வகையில் ஈடுபட்டவர்கள், தம்மை சீமானாகவும் சீமாட்டியாகவும் காட்டிக்கொண்டனர். தம்மை கௌரவமான சுதந்திர பிரஜையாக பிரகடனம் செய்தனர். அந்தத் தேசத்தின் உரிமையுள்ள பிரஜையாகவும், மற்றவர்களுக்கு அதில் இடமில்லை என்றனர். இப்படித் தாமே உருவாக்கிக்

கொண்ட சட்டங்களின் மூலம், அதை ஒழுக்கங்களாகக் கூறி வாழ்ந்தனர். மற்றவன் உழைப்பைத் திருடி வாழ்ந்த இந்த சமூக விரோத ஒழுக்கக்கேட்டை, ஒழுக்கமாக உருவாக்கிய மனிதவிரோதச் சட்டங்கள், அடிமைகளுக்குப் பொருத்தமற்றதாக மாறியது. அடிமைகளோ ஆடு மாடு நாய் போன்று, வளர்ப்பு அடிமைகளாக்கப்பட்டனர்.

அவர்களின் உழைப்பு மட்டுமல்ல, பெண்கள் பாலியல் ரீதியாகவே ஆண்களால் விரும்பிய மாதிரி சுரண்டப்பட்டு துப்பப்பட்டனர். தாய்மை குதறப்பட்டு, குழந்தைகள் அடிமைச் சந்தையில் விற்கப்பட்டனர். ஆண் பெண் திருமண உறவுகள் என்பது, புதிய அடிமையை உற்பத்தி செய்யும் வகையில், ஒரு தெரிவாக்கினர். இந்த எல்லைக்குள் ஆண் பெண் இணைந்த வாழ்வு நிரந்தரமற்றதாக, அடிமையின் சந்தை விதிக்கமைய அடிமைச் சொந்தக்காரர்கள் உருவாக்கினர். அடிமைகளின் விருப்பார்ந்த மனிதத் தேர்வு என்பது அனுமதிக்கப்படவேயில்லை. அப்படியான உணர்வு என்பது, அடிமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூக அமைப்புக்கு எதிரான கலகமாக, எதிரான ஒன்றாகக் கருதப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்டது. அடிமை வைத்திருந்த வெள்ளையின ஆணாதிக்க ஆணுக்கு இணங்கிச் செல்வதும், குழந்தையைப் பெறுவதும் கறுப்பின அடிமைகளின் தலைவதியாக இருந்தது. இப்படி இந்த அடிமைகள் வாழ்வில், எத்தனை எத்தனை கொடுமைகள். அதைச் சொல்லிமாளாது.

உதாரணமாக அடிமையை வைத்திருந்த ஒவ்வொரு வெள்ளையின பெண்ணும், தனது கணவர்குறுப்பு அடிமையுடன் கொண்டிருந்த பாலியல் உறவை வெறுத்தனர். ஆனால் கணவனை எதுவும் செய்ய முடியாத வகையில், ஆணாதிக்க அமைப்பில் ஆணின் அதிகாரம் இருந்தது. வெள்ளையின பெண்கள் பலர் மனநோயாளிகளாகி, அடிமை வைத்திருக்கும் மேலான்மையைக் கொண்டு கறுப்பின அடிமைப் பெண்களை சதாதுன்புறுத்துபவராகவும் மாறினர். இப்படி பண்பாடே மாறிச் சிதைந்து இழிந்து வந்தது. மூலதனத்தின் குவிப்பும், அது சார்ந்த நுகர்வும், சமூக சட்டங்களாகவும் சமூக ஒழுக்கமாகவும் மாறியது.

நாட்டின் சட்டங்கள், ஒப்பந்தங்கள், ஒழுக்கங்கள், பண்பாடுகள் அனைத்துமே அடிமை வியாபாரத்தை ஒட்டியதாக, அடிமை உழைப்பைச் சுரண்டுவதாக மாறியது. மதம் இதற்கு இசைவானதாக, தனது ஒழுக்கக்கேட்டை நியாயப்படுத்தியது. இதற்கு பைபிளே எடுத்துக்காட்டாக மாறியதுடன், அதில் எடுத்துக்காட்டிய சுதந்திர

பிரஜைகள் விபச்சாரம் செய்தனர். அன்று இது போன்ற லாபம் தரும் சர்வதேச ஓப்பந்தங்களை செய்வதே, மிகப் பெரிய புகழுக்குரிய இராஜதந்திரமாக போற்றப்பட்டது: இதுதான் அன்றைய சமகால அரசியலாகவும் மாறியது. இந்த அடிமை வியாபாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசியல், அடிமைகளையிட்டு எதையும் சிந்திப்பது கிடையாது. சுதந்திரமான வெள்ளையினப் பன்றிகள் செய்ததெல்லாம் அடிமைகளை கடத்திச் சென்று, எலும்பைப் போட்டபடி அடிமைகளுக்கு சொல்லொண்ணா கொடுமைகளையே தமது மனவக்கிரத்திற்கு ஏற்பச் செய்தனர். அடிமைகளை எப்படியும் அடிக்கவும், கொல்லவும் கூட, எல்லா உரிமையையும் பெற்று இருந்தனர்.

இது சொந்த சமூகத்தையே சிதைத்தது. இந்த சிதைவினாலும், அடிமைமுறைக்கு ஏற்பட்ட எதிர்ப்புகளாலும், அடிமை வியாபாரத்தையும், அடிமை முறையையும் கைவிட வேண்டிய அளவுக்கு உள் நாட்டில் முரண்பாடுகள் உருவானது. மூலதனம் இதில் இருந்து தப்பிப் பிழைக்க புதிய வழியை கண்டறிந்த போது, உருவானதுதான் அடிமை ஒழிப்பு.

8

அடிமை ஒழிப்பு,

காலனிய உருவாக்கத்தை வேகப்படுத்தியது

காலனிய அமைப்பு உருவாக முடியாமல் இருந்திருந்தால், அடிமை ஒழிப்பு என்பது வரலாற்றில் கிடையாது. அடிமையைக் கொண்டு இலவசமாக உருவாகிய மூலதனம், தன்னைப் பெருக்கிக் கொள்ள முடியாத அமைப்பை அனுமதிப்பதில்லை. அடிமை ஒழிப்பு என்பது, மூலதனத்தின் பெருக்கத்தை மாற்று வழியில் பெருக்கும் வழிமுறைகளுடன் தொடங்கியது. அதுதான் காலனிகள். காலனிகள் என்பது மனித உழைப்பைக் கட்டாயப்படுத்தியதுடன், அதை தனது நாட்டுக்குக் கடத்திச் செல்வதாகவும் மாறியது. அத்துடன் காலனிய செல்வத்தை சூறையாடுவதாகவும் மாறியது. இப்படிச் செல்வம் புதிய வழியில், புதிய வடிவங்களில் சில

நாடுகளுக்குச் செல்லத் தொடங்கியது. அதனால் அது சார்ந்த சமூகப் பிரிவுகளால், அடிமை ஒழிப்பு இயக்கம் உருவாக்கப்படுகின்றது.

அதேநேரம் அடிமைகளைக் கொண்டு உருவான மூலதனம், தொடர்ந்தும் அந்த முறையில் தப்பிப் பிழைக்க முடியாத நிலை உருவானது. ஆகவே மனிதர்களைக் கடத்தாது, மற்றைய நாடுகளையே அடிமையாக்கினர். மனிதனை அடிமையாக வைத்திருப்பதற்கு பதில், நாடுகளையே அடிமையாக்கினர். காலனித்துவத்தின் ஒரு பக்கக் கதை இப்படித்தான் உருவானது. அடிமை வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்ட பிரிவினர், தனது வர்த்தகம் சார்ந்து சில பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றி வைத்திருந்தனர். அதைக் கொண்டு அந்தப் பகுதியை ஆளத் தொடங்கியவர்கள், படிப்படியாக நாடுகளையே பிடித்தனர். மூலதனத்தின் காலனிய தேவையுடன், இந்த வடிவங்கள் பலவடிவில் முதிர்ந்தது.

இதன் மூலம் அடிமைநாட்டு மக்களை சுரண்டவும், அந்த நாட்டின் வளத்தை அபகரிக்கவும் வழிவகுத்தது. அடிமைக் கப்பல்கள் அடிமைகளை ஏற்றுவதற்கு பதில், அந்த நாட்டு மக்களின் உழைப்பினால் உருவான செல்வங்களை ஏற்றிச் செல்வதாக மாறியது. இது இன்று வரை பல வழிகளில் தொடருகின்றது. உழைப்பைப் பிழியும் முறைகள் மாறிய போதும், உழைப்புச் சுரண்டப்படுவதும், சூறையாடப்படுவதும் நின்றுவிடவில்லை. அது புதிய வடிவில், புதிய வழிகளில் தொடர்கின்றது. இதையே (பின்) நவீனத்துவம் என்கின்றனர். அன்று அடிமைகளைப் பற்றி, அந்த மனிதர்களைப் பற்றி எந்தச் சட்டமும், அவர்களுக்காக உருவாகவில்லை. ஏன் அன்று உலக மனிதாபிமான கண்ணோட்டமும் கூட, இசைந்து கொடுக்கவில்லை. அதுவே இன்று வரையிலான உலக ஒழுங்காக உள்ளது. அன்று அடிமையைக் கொண்டு அவனின் உழைப்பை இலவசமாக பறித்தவர்கள், இன்று அதையே நாகரிக அடிமைகளாக்கி நாகரிகமாகவே பறிக்கின்றனர். இங்கு உண்மையில் மனித உழைப்பைச் சுரண்டுவதே, அன்று முதல் இன்று வரை அதன் பொதுவான பொருளாதார அரசியல் சாரமாகவும், ஒழுக்கமாகவும் உள்ளது. இதை நடைமுறைப்படுத்தும் வடிவம் மட்டும் மாறின. அனைத்துச் சட்டதிட்டங்களும், சமூக ஒழுக்கங்களும், ஜனநாயகமும், சுதந்திரமும் கூட மனித உழைப்பைச் சுரண்டுவதற்கு உட்பட்டதாகவே உள்ளது. அன்று தனிமனிதன் தனக்காக உழைத்து வாழ்ந்து விட முடியும் என்ற அளவில், உழைப்பின் அடிப்படைகளை உழைப்பின் வளத்தையும் தனிமனிதன் கொண்டிருந்தான். இன்று அப்படியல்ல. இன்று இயல்பில் உழைப்பைச் சொந்தமாகக் கொண்டு வாழ

முடியாத வகையில், இயற்கை வளங்கள் அனைத்தும் தனிமனித சொத்தாகிவிட்டது. தனிமனிதன் உழைப்பைப் பயன்படுத்தி வாழ முடியாத வகையில், இயற்கை அவனுக்கு முன்னால் சுதந்திரமாக இல்லை. இப்படி அடிமைமுறை வடிவத்தால் மாறிய போதும், உள்ளடக்கத்தால் உழைப்பைப் பிறர் அபகரிக்கின்றனர். இது தான் அன்று முதல் இன்று வரை, இதன் பின் உள்ள சாரம்.

அடிமைகளைக் கொண்டு சுரண்டுவது தடை செய்யப்பட்ட போது, மூலதனம் அமைதியாக அங்கு குந்தியிருக்கவில்லை. அதிகம் சுரண்டக் கூடிய இடங்களை நோக்கி, மூலதனம் ஓடோடிச் சென்றது. மூலதனத்துடன் கொள்ளையடிப்போரும் கூடிச் சென்றனர். 1870-க்கும் 1913-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஐரோப்பாவைச் சேர்ந்த 1.75 கோடி பேர் இலங்கை, பர்மா, இந்தோசீனா, சிங்கப்பூர், தாய்லாந்து, மலேசியா, இந்தியா, சீனாவுக்கும் சென்றனர். அங்கு இவர்கள் உழைத்து வாழவில்லை. அவர்கள் செய்தெல்லாம் அந்த மக்களை கொள்ளை அடித்து வாழ்ந்ததுடன், அதை தமது சொந்த நாட்டுக்கு கடத்தி வந்ததும் தான். இப்படிச் செல்வத்தை மேற்கு அபகரித்த வழிகள் பல சுற்று வழிகளையும், பல குறுக்கு வழிகளையும் கொண்டவை.

காலனிகள் எங்கும் சுதேசிகளின் மரணத்தில், மூலதனம் தனது சுதந்திரத்தையும் தனது ஜனநாயகத்தையும் பாதுகாத்தது. அடிமைகளை வைத்திருந்தவர்களையே தேசத்தின் சுதந்திர மனிதர்களாக அழைக்கப்பட்டது போல், காலனிகளிலும் காலனித்துவவாதிகளே சுதந்திர மனிதர்களாக மாறினர். இவர்கள் செய்தெல்லாம், குறை யாடல் தான். சுதேசிய மக்களை பட்டினிப் போட்டு ஈவிரக்கமின்றி கொள்ளையடித்தது தான். உதாரணமாக 1759-1770 இந்தியாவில் உற் பத்தியான அரிசி முழுவதையும் கொள்முதல் செய்த பிரிட்டிஸ், செயற்கையாகவே பட்டினியை உருவாக்கினார்கள். 1866 ஓரிசா மாநிலத்தில் மட்டும் பத்து இலட்சத்திற்கும் அதிகமானவர்கள் பட்டினியால் இறந்தனர். இப்படி காலனிய மக்களின் மரணங்களில் தான், ஏகாதிபத்தியம் கொழுத்தது. அவை செல்வம் உள்ள நாடுகளாக மாறின. இதன் விளைவு என்ன?

உழைப்பிலான சராசரியான உலகளாவிய வருமானத்தில் பாரிய ஏற்றத் தாழ்வு உருவானது. செல்வத்தைப் பகிர்தலில் இருந்த சமச்சீர் போக்கு மாறியது. காலனிகளின் உருவாக்கம் என்பது, அந்த நாட்டு மக்களின் வாழ்வை அழித்தது. ஏற்றத்தாழ்வு உள்ளநாட்டிலும், நாட்டுக்கு நாடு பல மடங்காகியது. இந்தச் சுரண்டலுக்கு தடையான

மக்கள் இனங்களையே பூண்டோடு அழித்தனர். ஆஸ்திரேலியா, அமெரிக்கா கண்டம் முழுவதும், முற்றாகவே சுதேசிய மக்களைக் கொன்று வெள்ளையினப் பிரதேசமாக்கினர். இதையெல்லாம் காலனித்துவம், காட்டுமிரண்டித்தனமாகவே செய்தது.

கார்ல் மார்க்ஸ் அதை ஆதாரத்துடன் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். புரட்டெஸ்டென்ட் மதத்தின், கண்ணியமிக்க காவலர்களான நியூ இங்கிலாந்தின் புனிதர்கள், 1703-இல் தங்கள் சபையில் நிறைவேற்றிய சட்டங்களின்படி ஒரு சிவப்பு இந்தியனின் மண்டைத் தோலுக்கு, அல்லது சிறைபிடிக்கப்பட்ட சிவப்பு இந்தியனுக்கு 40 பவுண் விலை நிர்ணயித்தனர். 1720-இல் ஒவ்வொரு மண்டைத் தோலின் விலையும் 100 பவுனாக உயர்ந்தது. 1744-இல் மாசாகூ செட்ஸ்பே, ஒரு குறிப்பிட்ட சிவப்பு இந்திய இனத்தை கலகக்காரர்கள் என்ற பிரகடனம் செய்த பின்பு விலைவாசி பின்வருமாறு இருந்தது. 12 வயது அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட ஆணின் மண்டைத் தோல் 100 பவுண் (புதிய பவுண்). ஆண்கைதி 105 பவுண். பெண் மற்றும் குழந்தைக் கைதிகள் 55 பவுண். வேட்டைநாய்களையும், மண்டைத்தோல் உரித்தலையும் கடவுளாலும், இயற்கையாலும் தனக்கு அளிக்கப்பட்ட சாதனங்கள் என்று பிரிட்டிஷ் பார்லிமென்ட் பிரகடனம் செய்தது இப்படி இந்திய இனங்கள் பூண்டோடு வேட்டையாடப்பட்டது. ஆஸ்திரேலியா முதல் அமெரிக்கா வரையில், மூலதனத்துக்காக இப்படி அழிக்கப்பட்ட மக்கள் இனங்கள் பற்பல. அவை வகை தொகையற்றது.

தமது சுரண்டலுக்கு ஏற்ப உழைப்பதற்கு சுதேசிகள் மறுத்த போது, அவர்களின் வாழ்வாதாரங்களை அழித்து அடிமைப்படுத்த முனைந்தனர். அவர்கள் அதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்த போது, ஈவிர்க்கமின்றி வேட்டையாடியே கொன்றனர். அந்த மண்ணின் வளத்தைச் சுரண்ட, அடிமைகளையும், அரை அடிமைகளையும் மற்றைய நாடுகளில் இருந்து கொண்டு வந்தனர். இதன் மூலமும் தமது செல்வத்தைத் திரட்டினர். இப்படித் தான் தமது சுரண்டலுக்கு உட்பட மறுத்தவர்களை பழிவாங்கி, அந்த மண்ணில் அந்நியரைக் குடியேற்றினர். அன்னியரை பலாத்காரமாகவும், செயற்கையான வறுமையை உருவாக்கியும், ஆசைகாட்டியும் கொண்டு வந்தனர்.

மறுபக்கத்தில் சுதேசிகளை கொல்வது கூட வருமானம் தரும் பிழைப்பாகியது. இதற்காக கொன்று வாழும் வெள்ளையினக் கும்பல்கள், தமது வேட்டைக்காக துப்பாக்கியும் கையுமாக சட்டப்பூர்வமாக திரிந்தனர். அமெரிக்காவில் கறுப்பின அடிமைகள் தப்பி

யோடிய போது, அவர்களைப் பிடித்துக் கொடுக்கும் நிறுவனங்கள், நிலையான வருமானமுடைய தனியார் தொழில் நிறுவனமாக இருந்தது. இதுபோல் அடிமைகளுக்கு சவுக்கடி கொடுக்கும், தனியார் நிறுவனங்கள் கூட இயங்கின. மனிதனுக்கு எதிராக எத்தனை விதமான கண்டுபிடிப்புகள். இவர்கள் தான் நாகரிகமான நவீன மனிதர்கள். இன்றுவரை அவர்கள் தான் உலகை ஆள்கின்றனர்.

மிருக வேட்டை போன்று மனித வேட்டைகள் நடத்தப்பட்டன. உழைத்து வாழ்விரும்பாத பலருக்கு, மனித வேட்டை மூலம் வாழ பல வழிகள் இருந்தன. மனித உழைப்பின் மீதான சுரண்டல், இதற்கும் கூலி வழங்கியது. சுரண்டியும், மனிதனைக் கொன்று வாழும் வாழ்வுக்கு ஆசைப்பட்டவர்களின் அதிகாரம், பல காலனிகளின் ஆட்சியாக மாறியது. பூண்டோடு சில மனித இனங்களை அழித்தே, செல்வம் கொண்ட மேற்கின் காட்டுமிராண்டி நாகரிகங்கள் வித்திடப்பட்டன.

இந்த வகையில் இன்று வரை வருடம் 10 கோடி மக்கள் இந்த நாகரிக அமைப்பால் கொல்லப்படுகின்றனர். தனது செல்வ இருப்பை தக்க வைக்கவும், பணத்தைப் பெருக்கவும், வருடம் 10 கோடி மக்கள் பலியிடப்படுகின்றனர். அன்றும் இன்றும் அவர்களின் நோக்கத்தில் வேறுபாடு கிடையாது. கொல்லும் வடிவம் நாகரிகமாகியுள்ளது. அன்றைய நிலையையும், அந்தக் கொடுமையையும் காரல் மார்க்ஸ் ஒரு உதாரணத்தின் மூலம் அம்பலப்படுத்துகின்றார். ஜாவாவின் பாஞ்சீவாங்கி மாநிலத்தில் 1750-இல் 80,000 மக்கள் இருந்தனர். 1811-இல் 8000 மக்களே இருந்தனர். எவ்வளவு இனிய வாணிபம்? என்றார். மனித வேட்டை, மனித வர்த்தகம், மனித உழைப்பைச் சூறையாடுதல் மூலம், ஒரு இனிமையான நாகரிகமான வாழ்வை ஒரு பகுதி மக்களுக்கு வழங்கியது. இது உருவாக்கிய மூலதன திரட்சிதான் இன்றைய (பின்) நவீனத்துவம். இது தான் இன்றைய சுதந்திரம், ஜனநாயகமாகும்.

அன்று அன்னிய நாட்டில் மூலதனம் செய்த கொடுமையின் ஒரு பக்கமே இது. மறுபக்கம் சொந்த நாட்டில் நேர்மையாக உழைத்து வாழ்ந்த சொந்த மக்களையே, மூலதனம் கொடுரமாக சூறையாடுவதாக இருந்தது. உதாரணமாக பிரிட்டனில் குழந்தைகளிடமிருந்து பெறப்பட்ட வேலையின் விகிதத்தில் அவர்களுக்குக் கூலி அளக்கப்பட்டது. கொடுரமே இதன் விளைவாக இருந்தது. அப்பாவிமான குழந்தைகளுக்கு உள்ளத்தை உருக்கும் கொடுரங்கள் பல இழைக்கப்பட்டது. அவர்கள் மிகையான உழைப்பால் மரணத்தின்

எல்லையையே எட்டிவிட்டனர். அவர்கள் சவுக்கால் அடிக்கப்பட்டனர், விலங்கிடப்பட்டனர், கொடுரத்தின் பல நேர்த்தியான முறைகளில் சித்திரவதை செய்யப்பட்டனர். பட்டினிப் போடப்பட்டு எலும்புக் கூடுகளாகக் காட்சி அளித்தார்கள். சில சந்தர்ப்பங்களில் அவர்கள் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் அளவுக்கு துன்புறுத்தப்பட்டனர் மார்க்ஸ் மூலதனத்தில், இதை போல் பலவற்றை எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

மூலதனத்துக்கு அடிமையும் ஒன்று, சொந்த மக்களும் ஒன்று தான். குழந்தை உழைப்பு முதல் சொந்த மக்களையே வாட்டி வதைத்தே மூலதனம் கொழுக்கொழுவெனக் கொழுத்தது. மார்க்ஸ் இதை அழகாகவே அம்பலப்படுத்திய போது இன்று அமெரிக்காவில் தோன்றும் மூலதனத்தின் பெரும்பகுதி நேற்று இங்கிலாந்தில் இருந்தது. அது குழந்தைகளின் இரத்தத்திலிருந்து உருவாகிய மூலதனமாகும் என்றார். ஒருபுறம் அடிமைகள், காலனிகள் என்றால், மறுபுறம் சொந்த நாட்டு மக்களையும் குழந்தைகளையும் கூட ஈவிர்க்க மின்றி பலியிட்டது.

மனித உழைப்பைச் சிலர் தமதாக்கி அடிமை உழைப்பின் வடிவங்களின் மூலம் தான், ஆரம்ப மூலதனம் குவியத் தொடங்கின. மனித அடிமைத்தனம், மனித இழிவுகளும் சிலரையே சொத்துக்களின் அதிபதியாக்கியது. இந்த சொத்துக்களை பெருக்கவும், அதை நாகரிகமான மனித விழுமியங்களாக்கி, கௌரவமாக சூறையாட உருவான வடிவங்கள் தான் இன்றைய ஜனநாயகம் சுதந்திரம் பற்றிய கோட்பாடுகளாகும். அதற்கு உட்பட்டது தான் சட்டங்கள். மனிதப் பண்பாடுகள், ஒழுக்கங்கள் எல்லாம் இதற்கு அடிமை சேவகம் செய்வதை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

மனித சுதந்திரம், ஜனநாயகம் என்ற கோட்பாடுகள் அனைத்தும், மனித உழைப்பைச் சுரண்டுவதையே அடிப்படையாகக் கொண்டது. சுரண்டுவதற்கு வெளியில் ஜனநாயகம் சுதந்திரம் என்ற பேச்சை, இன்றைய நவீன அமைப்பு கொண்டிருக்கவில்லை. அன்று அடிமைகள், பின்னால் அரை அடிமைகள் என்று நவீனமாக, நாகரிகமாக முன்னேறிய உலகம், இன்று நவீன சுதந்திர அடிமைகளை உருவாக்கியுள்ளது. நுகர்வு வெறியையும், ஆடம்பரத்தையும் சமூக உணர்வாக்கி, நவீன அடிமைத்தனம் வித்திடப்பட்டுள்ளது. மனிதன் மனிதனாகவே வாழமுடியாது. மாறாக பொருட்களின் அடிமையாக, அதற்குள் நுகரும் அடிமை வாழ்க்கை முறையே இன்றைய நவீன உலகம். இதிலும் சிலர் மட்டும் உண்டு உடுத்து வாழும் உலகமே,

உலகமயமாதலால் உருவாக்கப்படுகின்றது. மற்றைய மக்களின் வாழ்விலான இழிவு, எப்படி உருவாக்கப்படுகின்றது என்பதைப் பார்ப்போம்.

9

ஆப்பிரிக்காவின் இன்றைய இழிநிலைமைக்கு, அந்த மக்கள் காரணமல்ல

அப்படியாயின் யார் காரணம்? முழுக்க முழுக்க கொள்ளையடிக்கும் ஏகாதிபத்தியங்களே காரணமாகும். ஏகாதிபத்திய சூறையாடல் தான், ஆப்பிரிக்காவின் இன்றைய நிலைமைக்கு முழுக் காரணமாகும். இந்தப் பொருளாதார அரசியல் சூக்குமத்தை, நாம் தெரிந்து கொள்வதே எம்முன்னுள்ள மிகப் பெரிய சவாலாக உள்ளது. அமெரிக்க மூலதனமும், ஐரோப்பிய மூலதனமும், ஆப்பிரிக்காவின் ஒருபகுதி மக்களை கறுப்பு அடிமைகளாகக் கடத்தி சந்தைகளில் விற்றபோதே இது தொடங்கப்பட்டது. அவர்களின் உடல் வலுவையும், அவர்களின் உழைப்பையும், தமது சொந்த சுபீட்சமான வாழ்வுக்காக பிழிந்து சுரண்டத் தொடங்கிய போதே, அந்த மக்களின் வாழ்வு திட்டமிட்டே அழிக்கப்படத் தொடங்கியது. அமெரிக்கா ஐரோப்பிய மூலதனம் இப்படித் தான் அடிமைகளின் உழைப்பைக் கொண்டு கொழுத்தது. அமெரிக்கா கண்டம் சார்ந்த மூலதனம், அண்ணளவாக 10 கோடி கறுப்பின அடிமைகளை ஆப்பிரிக்காவில் இருந்து சுரண்டலுக்காகவே கடத்திச் சென்றது. இதையேதான் ஐரோப்பிய மூலதனமும் செய்தது. இதன் மூலம் ஆப்பிரிக்காவின் சொந்த அவலம் தொடங்க, மேற்கின் செழுமை வித்திடப்பட்டது. சிலரின் செழுமை என்பது, பலரின் அவலத்தில் தான் தோன்றுகின்றது. இவ்வசமான கூலியற்ற அடிமை உழைப்பு, பெரும் செல்வக் குவிப்பை உருவாக்கியது. இந்தச் செல்வத்தின் இருப்பே, சுதந்திரத்தின்கோட்பாடாகியது.

அன்று கூலியற்ற அடிமை உழைப்பு நவீன வர்த்தகமாக வேகம் பெற்ற போது, சொந்த நாட்டு உழைக்கும் மக்களின் எதிர்ப்புக்களால் தான் அடிமை முறைமை எதிர்ப்புக்குள்ளானது. இதனால் மூலதனம்

கொழுத்த இலாபத்தை தக்கவைக்க, அடிமைகளை உருவாக்கிய ஆப்பிரிக்க நாடுகளையே சொந்த காலனியாக்கத் தொடங்கியது. காலனிகள் மூலம் அந்த மக்களின் அடிப்படையான சமூக நுகர்வை பிடுங்கிச் சுரண்டியதன் மூலம், மேற்கு நாடுகளில் செல்வம் படிப்படியாக மேலும் நவீனமாக குவியத் தொடங்கியது. மேற்கின் மூலதனம் இப்படித்தான் ஆப்பிரிக்கா மூலம் கொழுத்து வீங்கியது. செல்வம் ஒரு இடத்தில் கொழுக்க, அதை பல இடத்தில் இழப்பது அவசியம். இதுவே மூலதனத்தின் சொந்த விதி.

இப்படி உருவான அமைப்பு இன்று, உலகமயமாதல் என்ற நவீன அடிமைத்தனம் புகுத்தப்பட்ட ஒரு வரலாற்று காலகட்டத்திற்குள் நாம் இன்று வந்துள்ளோம். அடிமை நாடுகளாக மேற்கு வைத்திருந்த கடந்த வரலாற்றுப் போக்குதான், மக்களை கையேந்திய நிலைக்கு இட்டுச் சென்றது.

உலகில் அதிகளவிலான வளங்கள் செறிந்த ஒரு இடமாக, இன்றும் ஆப்பிரிக்காவே உள்ளது. ஆனால் அதிக வறுமையுள்ள பிரதேசமாக ஆப்பிரிக்கா உள்ளது. ஒரு விசித்திரமான புதிரான ஒரு முரண்.

இன்று மேற்கு பொருளாதாரத்தின் தேவைக்கு அடிப்படையாக உள்ளவை, ஆப்பிரிக்காவிலேயே செறிந்து உள்ளது. இன்று ஆப்பிரிக்காவில் 30 சதவிகிதமான யூரேனியம் உள்ளது. அதுபோல் வைரத்தில் 96 சதவிகிதத்தையும், குரோமியத்தில் 90 சதவிகிதத்தையும், பிளாட்டினத்தில் 85 சதவிகிதத்தையும், கோபால்ட்டில் 50 சதவிகிதத்தையும், மாங்கனீசில் 55 சதவிகிதத்தையும், பாக்கைட்டில் 40 சதவிகிதத்தையும், செம்பில் 13 சதவிகிதத்தையும், பாஸ்பேட்டுகளில் 50 சதவிகிதத்தையும் ஆப்பிரிக்காவே கொண்டுள்ளது. இதைவிட இரும்பு, நிக்கல், ஈயம் என்று அனைத்து மூலவளங்களும் அங்கு செறிவாக உள்ளது. 10 ஆப்பிரிக்க நாடுகளே உலகின் எண்ணை வளத்தில் மிகப் பெரும் பகுதியை உற்பத்தி செய்கின்றன. இதைவிட பெரும் நீர் வளங்களையும் கொண்ட ஆப்பிரிக்காவில், மக்களுக்கு நீர் கிடைப்பதில்லை. இந்த ஆப்பிரிக்காவே, இன்று உலகின் வறுமையின் கோரப் பிடியில் இருப்பதாக உள்ளது. இது ஒரு வேடிக்கை அல்லவா! அந்த மக்களிடம் இவை இல்லை என்பதும், அவை அன்னியனிடம் இருப்பதும் தெளிவாகின்றது.

குடிக்க நீர் இன்றி, உண்ண உணவின்றி, நோய்க்கு மருந்தின்றி அன்றாடம் இலட்சக்கணக்கில் மக்கள் உயிருடன் கொல்லப்படு

கின்ற, ஒரு சபிக்கப்பட்ட பூமியாக ஆப்பிரிக்கா உள்ளது. யாரால் சபிக்கப்பட்டது என்றால், அது ஏகாதிபத்தியம் என்னும் சாத்தானால் தான்.

ஆப்பிரிக்காவிலேயே இன்றும் பெருமளவில் கனிமவளங்கள் உற்பத்திச் செய்யப்படுகின்றது. ஆனால் அந்த மக்களின் அவலமும் துயரமும் விதியாக உள்ளது. ஏன் இந்தச் சமூக அவலம்? இவ்வற்பத்திகள் முழுக்க முழுக்க தனியார் சொத்தாகி, அன்னியரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் சென்றுள்ளது. இந்த நிலையில் சமூகத்தின் வறுமை, சமூக அவலமாகவே காட்சியளிப்பதில் வியப்பேதுமில்லை. ஆனால் இன்றைய உலகளாவிய சமூகப் பொதுப்புத்தி மட்டும், இதை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. இதனால் ஏதார்த்தமான உண்மைகளை அறிவு சார்ந்த உண்மைகளை புதைக்குழியில் போட்டு, மனிதப்பிணங்களை அதன் மேல் போட்டு நிரப்புகின்றனர். இந்த உண்மையே, இன்றைய ஆப்பிரிக்காவின் சமூக ஏதார்த்தம்.

இதன் மேல்தான் உதவிகள் என்ற பெயரில், ஏகாதிபத்திய மோசடிகள் அரங்கேறுகின்றது. பொதுவாக சூறையாடும் வட்டிக்கான கடனையே, பொதுசன அறிவியல் மட்டத்தில் உதவியாகக் காட்டப்படுகின்றது. இதை நாம் உதவி என்று எடுத்தால், அதன் உண்மையான முகம்தான் என்ன? ஏழைநாடுகளுக்கு உதவி என்ற பெயரில் ஒரு டொலர் கடனாக கொடுக்கும் அதே நேரம், இதற்கு 1.30 டொலர் வட்டியாக செலுத்திய நிலைமைகளையும் கடந்து, அந்த நாடுகள் மேலும் அடிமையாகிவிடுகின்றன. இதைக் கௌரவமாக மறைத்து, உதவியாகக் காட்டப்படுகின்றது. உண்மையில் வட்டி அளவிடும் வழிதான், ஏற்றுமதி பொருளாதாரத்தின் அத்திவாரமாகும். வட்டிக்கு ஏற்ப அதிகப் பொருட்களின் ஏற்றுமதி கோரப்படுகின்றது. இதை மையப்படுத்திய திட்டமிடுதல், அத்துடன் மக்களின் நுகர்வைக் கட்டுப்படுத்தி அதை ஏற்றுமதியாக்குதல் என்பது உலகமயமாதலின் உத்திகளில் ஒன்று.

வட்டி அறவிடுவதற்கான உதவி என்ற கடன், இந்த நாடுகளையே இன்று அழித்துவிட்டது. 2000-ஆம் ஆண்டில் உலகில் 22 நாடுகள் தமது தேசிய வருமானத்தை விடவும், கடனின் தொகை அதிகமாகி விட்டது. உதாரணமாக ஜினைபசுவின் கடன் அதன் தேசிய வருமானத்துடன் ஒப்பிடும் போது 417 சதவிகிதமாகவும், மாற்றினிகின் கடன் 240 சதவிகிதமாகவும், லோஸ் (loas) கடன் 205 சதவிகிதமாகவும் இருந்தது. உதவி என்பது அந்த நாட்டை, மக்களை சூறையாடுவதுதான். உதவி என்ற பெயரில், வட்டியை அளவிடும் கடனே வழங்கப்படுகின்றது. உலகத்தையே திவாலாக்கி சூறையாடும் கொடூரமே இன்று நடக்கின்றது.

இந்த திவாலான நாடுகளில் வட்டி அளவிடுவதற்கு அப்பால், அவர்கள் முதலீடு கூட செய்வதில்லை. 2000-ஆம் ஆண்டில் உலகள விலான மொத்த முதலீடான 1,10,000 கோடி டொலரில் 520 கோடி டொலர் மட்டும் தான், அதாவது 0.5 சதவீதமே இந்த நாடுகளில் முத லிடப்பட்டது. வறுமையான 49 நாட்டின் ஏற்றுமதியில் 50 சதவீதம் கனடா, அமெரிக்கா மற்றும் ஜப்பானுக்குச் செல்ல மிகுதி ஐரோப்பா வுக்கு சென்றது. அதுவும் அவர்கள் கொடுத்த கடனுக்கு வட்டியா கத்தான். மக்களை இப்படி பட்டினிக்குத் தள்ளி, அவர்களின் நுகர்வு மறுக்கப்பட்டு ஏற்றுமதியாகின்றது. அந்த மக்களின் உழைப்பிலான செல்வம் மேற்குச் செல்ல, அந்த நாடுகள் கடனில் மிதக்கின்றது. வறு மையும், நோயும், சமூக அவலமும் பாரிய அளவில் இதன் மூலம் உற் பத்திச் செய்யப்படுகின்றது.

உண்மையில் மிக வறிய மிகப் பின்தங்கிய பிரதேசமாக மாற்றப் பட்ட ஆப்பிரிக்காவில் கல்வி மற்றும் சுகாதாரத்துக்கான செலவு செய்வதை விடவும், நான்கு மடங்கு அதிகமாகவே வட்டியை ஏகாதி பத்தியங்கள் அளவிட்டு வருகின்றன. இதனால் தான் 1994 க்கும் 2000-க்கும் இடையில் ஆப்பிரிக்காவின் வறுமை, 50 சதவிகிதத்தால் வளர்ச்சியுற்றது ஆப்பிரிக்காவில் ஏற்படும் வறுமையின் அதிகரிப்பு, ஏகாதிபத்தியம் வசூலிக்கும் வட்டியில் இருந்தும் உற்பத்தியா கின்றது. வட்டி அளவீடுகளே, மேற்கில் மேலும் மேலும் குளிர்ச் சியான செழுமையான செல்வ வாழ்வை உருவாக்குகின்றது. கட னற்ற எந்த ஒரு நிலையிலும், செல்வத்தின் ஒருபகுதி (வட்டியாக கொடுக்கும் செல்வம்), ஏதோ ஒரு வகையில் மக்களைச் சென்ற டைந்தது. ஆனால் இன்று உலகமயமாதல் என்ற வேள்விக் கிடங்கில், விட்டில் பூச்சியாக மக்கள் விழுந்து மடிகின்றனர். கடன் மற்றும் வட்டியை அளவிடுதல் அதிகரிக்கும் போது, மனித உயிர்கள் இழத்தல் என்பது என்றுமில்லாதளவில் வளர்ச்சியை அடைகின்றது.

மனிதனுக்கு தேவையான அடிப்படைக் கல்வி, மருத்துவம், உணவு மீதான சமூக நலத்திட்டங்கள் அனைத்தும் நிறுத்தப்படு கின்றன. அதற்குப் பயன்படுத்திய பணம் வட்டியாக, மேற்கு நோக்கிச் செல்வதைக் கண்காணிக்கும் உலக வடிவத்தின் பெயர்தான் உலகமயமாதல். உலகை வரைமுறையின்றி இலகுவாக சுரண் டுவதை துரிதமாக்கி, அதைக் கண்காணிக்கும் அமைப்புத்தான் உலக மயமாதல். மக்களிடம் பிடுங்கி, அதை தனிநபரிடம் குவிக்கின்ற அமைப்புத் தான் உலகமயமாதல். இந்தக் கொள்ளைக்கார உறுப் புகள்தான் உலக வங்கி முதல் அமெரிக்க இராணுவம் வரையிலான மக்கள் விரோதக் கூலிக் கும்பல்களாகும். இதை சூக்குமமாக

பாதுகாப்பது, தனிமனித சுதந்திரம் தனிமனித ஜனநாயகம் என்ற முகமூடிகள்.

இவர்களே ஆப்பிரிக்காவின் இன்றைய சமூக அடிமைத்தனத் துக்கு காரணகர்த்தாக்கள். இவர்கள் உதவி என்ற பெயரில் வழங்கிய கடன்களே, அவர்களின் கோவணத்தையும் உருவுகின்றது. இதன் வரலாற்றுப் போக்கில் சிலவற்றைக் குறிப்பாகப் பார்ப்போம். அடிமைத்தனத்தின் (பின்)நவீன சித்தாந்தமாக உலகமயமாதல் உள்ளது. முன்பு, வறிய ஆப்பிரிக்க நாடுகளின் கடன்கள் 1980-இல் 6,060 கோடி டொலர் மட்டுமேயாகும். இது 1987-இல் 12,900 கோடி டொலராகவும், 2000-இல் 20,610 கோடி டொலராகவும், 2004-இல் 27,850 கோடி டொலராகவும் மாறியது. இதன் மூலம் அந்த மக்கள் எந்த இலாபத்தையும் அடையவில்லை. மாறாக இருந்ததையும் இழப்பதற்கான கடன்களே இவை.

கடன்களைத் திணித்த ஏகாதிபத்தியங்கள் தேசிய திவாலை உருவாக்கியது. பின் அங்கிருந்த செல்வங்களைத் தொடர்ச்சியாக இடைவிடாது கடத்துகின்றது. இப்படி ஆப்பிரிக்காவின் மனித உழைப்பு, மேற்கின் நுகர்வு வெறிக்கு இலவசமாகவும் அபரிதமாகவும் தீனிபோடுகின்றது.

இப்படி மேற்கின் சுகபோக வாழ்வுக்கு ஏற்ப திணிக்கப்பட்ட கடன், அவர்களின் சொந்தத் தேசிய வருமானத்தில் மிகப் பெரிய ஒரு பூதமாகவே உருமாறிவிட்டது. வறிய ஆப்பிரிக்க நாடுகளின் தேசிய வருமானத்தில் கடன் 1980-இல் 23.4 சதவிகிதமாக இருந்தது. இது 2000-இல் 66.1 சதவிகிதமாக அதிகரித்தது. 1980-இல் இக்கடன் ஆப்பிரிக்காவின் ஏற்றுமதி வருவாயில் 65.2 சதவிகிதத்தில் இருந்தது. இது 2000 -இல் 180.2 சதவிகிதமாக உயர்ந்துள்ளது. இப்படி மொத்த ஏற்றுமதியே கடனைத் (உதவியை) திருப்பக் கட்ட போதுமானதாக இருப்பதில்லை. 1980-இல் இந்த கடனுக்கான மீள் கொடுப்பனவு (வட்டியாகவும் முதலாகவும்) 670 கோடி டொலராக இருந்தது. இது 2000-இல் 1460 கோடி டொலராகியது. இந்த மீள் கொடுப்பனவு ஏற்றுமதியில் 7.2 சதவிகிதத்தில் இருந்து 12.8 சதவிகிதமாகியுள்ளது. எப்படிச் செல்வ வளமுள்ள ஆப்பிரிக்க வளங்கள் திட்டமிட்டு சூக்கு மமாக திருடப்படுகின்றது. இதையே இந்த கடனுக்கான வட்டி மற்றும் மீள்கொடுப்பனவு எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

இப்படி ஏகாதிபத்திய கொள்ளையோ பலவகையானது. குறிப்பாக ஒரு சிலவற்றைப் பார்ப்போம். 1995-2003-இல் போஸ்வானா நாட்டில் போட்ட அன்னிய முதலீடு அண்ணளவாக

4,243 கோடி இந்திய ரூபாய்கள். இதற்கு அவர்கள் இலாப ஈட்டுத் தொகையாக, தொழில்நுட்ப கட்டணமாக, ஆதாயமாக, அந்த நாட்டில் இருந்து கொள்ளையடித்து கடத்திச் சென்றத் தொகை 25,294 கோடி இந்திய ரூபாய்களாகும். இதே போல் இதே காலகட்டத்தில் காங்கோ நாட்டில் போட்ட முதலீடு 7,303 கோடி இந்திய ரூபாய்கள். அவர்கள் அங்கிருந்து கடத்திய தொகை 12,478 கோடி இந்திய ரூபாய்கள். அன்னிய முதலீடு என்பது, உள்நாட்டு உழைப்பிலான செல்வத்தைக் கடத்திச் செல்லுதல்தான். இது அந்த நாட்டை, அந்த மக்களை முன்னேற்றுவதில்லை. அந்த மக்களை சூறையாடுவது தான். உதாரணமாக பிரேசிலை எடுத்தால் 1993 வெளியேறிய உள் நாட்டுமூலதனம் 148 கோடி இந்திய ரூபாய்கள். இது 1998-இல் 28,000 கோடி ரூபாவாக அதிகரித்துள்ளது. இப்படி நாட்டின் செல்வம் பல வழிகளில் திருடப்படுகின்றது. மக்கள் இதனால் வாழ்வை இழந்து வருகின்றனர்.

ஏகாதிபத்தியத்தின் பல வழிக் கொள்ளையைப் புரிந்து கொள்ள, உலகில் மிகப்பெரிய எண்ணை உற்பத்தி நிறுவனமான எக்சானை பார்ப்போம். இந்த பன்னாட்டு நிறுவனம் சிலி நாட்டில், கடந்த 20 வருடமாக வரியே செலுத்தவில்லை. தனக்கு இலாபம் கிடைக்கவில்லையாம். மேற்கு நாடுகள் கொள்ளை அடித்துச் செல்லும் வழிகள் பல. இந்த பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் அமெரிக்காவில் வரி ஏய்ப்பு செய்வதால் 1,20,000 கோடி இந்திய ரூபாய் இழப்பு ஏற்படுவதாக அமெரிக்காவே கூறுகின்றது. இந்த நிறுவனங்கள், மேற்கு அல்லாத நாடுகளில் எப்படிப்பட்ட ஏய்பை செய்து, கொள்ளை அடிப்பார்கள் என்பதை அமெரிக்காமற்றும் சிலி உதாரணம் காட்டுகிறது.

இப்படி மேற்கின் கொள்ளை பல வகை. ஆப்பிரிக்காவில் பெரு மளவில் குவிந்துள்ள இயற்கை வளங்கள், அன்னிய பன்னாட்டு கம்பனிகளின் தனிப்பட்ட சொத்தாக மாறிவிட்டது. இதில் தேசிய அரசுகள் எந்த தலையீட்டையும் நடத்த முடியாது. அந்த வகையில் கடன் நிபந்தனைகள். இதைத் தனிமனித சுதந்திரம் உலகமயமாக்கியுள்ளது. அத்துடன் அவர்கள் விடுவதில்லை. இந்த இயற்கை வளங்களின் விலையை தீர்மானிப்பதும் அவர்கள்தான். மிகமலிவான விலையில் வரைமுறையின்றி சூறையாடுவதே நடக்கின்றது. உலகச் சந்தையைக் கட்டுப்படுத்தி, மேற்கு ஆடுகின்ற இலாபவெறிக் கூத்துக்கு மனித இரத்தம் வார்க்கப்படுகின்றது.

ஆப்பிரிக்க நாட்டு மக்களின் பிரதான உணவாக உள்ள சோளத்தின் கதையே, தனிக் கதை. அவை மேற்கின் மிருகங்

களுக்கான உணவாக மாற்றப்பட்டு, அடிமாட்டு விலையில் அபகரிக்கப்படுகின்றது. இப்படி ஆப்பிரிக்க மக்களுக்கு உணவின்றி, பட்டினியைத் திணித்துவிடுகின்றனர். இதை கடனுக்கான வட்டியாக, கட்டாயப்படுத்தி மேற்கினால் ஏற்றுமதியாக்கப்படுகின்றது. ஆப்பிரிக்க மக்களோ தமது சொந்த உணவை இழந்து பட்டினி கிடக்க, மேற்கு நாட்டு பண்ணை மிருகங்கள் அந்த உணவையுண்டு கொழுக்கின்றன. இந்த மிருகங்கள் சார்ந்த உணவை உண்ணும் மேற்கு மனிதனோ, மேலும் அதீதமாகவே கொழுக்கின்றான். இப்படி அதீதமான மேற்கு நுகர்வு, ஆப்பிரிக்க மக்களின் பட்டினி மரணங்களின் மீது கட்டமைக்கப்படுகின்றது. அதீதமாக உணவை நுகரும் மேற்கில், அதிக உடல் பருமனைக் குறைக்கும், குறுக்குவழிப் போராட்டங்கள். கலோரியைக் குறைக்க உழைப்பு அல்லாத பொழுது போக்கு பற்றி கல்வி முதல் வழிவகைகள் பற்றி சமூக நடைமுறைகள். நகைப்புக்குரிய இழிவான கண்ணோட்டம் கொண்ட சமூக இருப்பும், அதையொட்டிய அரசியல் வங்குரோத்துகளும். இப்படி உணவுச் சக்தியை அதிகமாக பயன்படுத்தி உள்ளெடுப்பதும், அந்தச் சக்தியை வெளியேற்றச்சக்தியை பயன்படுத்தும் வக்கிரம். உடலுக்கும், உடல் உழைப்புக்கும் தேவையான நுகர்வை மறுத்து வாழும் இவர்கள்தான், சுற்றுச் சூழல் பற்றியும் புலம்புகின்றனர். இவர்களை கொழுக்க வைக்கும் மக்களோ உண்ண உணவின்றி, உலகமயமாதல் உருவாக்கும் பட்டினியில் வெதும்பி மடிகின்றனர்.

இப்படிப்பட்ட மக்கள் வாழும் ஆப்பிரிக்கா, 1983-இல் பெரும் கடனாளி நாடுகளாக கடன் பட்டியலில் இடம் பெறவேயில்லை. ஆனால் இன்று அப்பட்டியல். இந்த நிலைக்கு காரணம் யார்? ஆப்பிரிக்காவின் மனித அவலங்களுக்கான அடிப்படையான சமூகக் காரணமே, ஏகாதிபத்தியங்களின் வரைமுறையற்ற சூறையாடல்தான். இதைத்தான் தரவுகள் துல்லியமாகவே எடுத்துக்காட்டுகின்றது. ஆப்பிரிக்காவில் பசியாலும், மருந்தின்றியும் இறக்கும் கோடிக்கணக்கான மரணங்களுக்கு, இந்த ஏகாதிபத்திய உலகமயமாதல் பொருளாதார கொள்கைதான் காரணம். இதை இனியும் யாராலும் மறுக்கமுடியாது.

கடனை கட்டாயப்படுத்தி அவர்களின் தலையில் சுமத்திவிட்டு, அதற்கு உதவிகள் என்ற பெயரில் அந்த நாடுகளை அடிமைப்படுத்தி கொழுப்பவன் தான் இதற்கு முழுப்பொறுப்பு. மேற்கத்திய சமூக வாழ்வியல் நுகர்வு முறையும், இதற்கான முழுப் பொறுப்புமாகும். இன்றைய கடனின் அளவு, ஒருநாளும் இந்தக் கடனை மீளக் கொடுக்க முடியாது என்ற நிலையை தெளிவாகவே எடுத்துக் காட்டு

கின்றது. அவர்களின் சொந்தத் தேசிய வருமானத்தைவிடவும், அவர்களின் ஏற்றுமதியை விட, கடன் அதிக உயரத்தில் நட்சத்திரமாகவே மின்னுகின்றது. ஆப்பிரிக்க மக்கள் இந்தக் கடனில் இருந்து மீள்வதற்கான ஒரேயொரு வழிதான் உண்டு. அது இந்த உலகமயமாதல் என்ற சமூக அமைப்பை மறுக்கும் ஒரு புரட்சி மட்டும் தான். இது வன்றி இந்தக் கடனுக்கு, ஒருநாளும் முடிவு கட்டமுடியாது. தனிப்பட்ட மனிதன் சார்ந்து, தனிப்பட்ட நாடுகள் சார்ந்து, மனித இனத்தையே முழுமையாகச் சூறையாடும் கொள்ளையை அடிப்படையாகக் கொண்ட கடனைத் திருப்பத் தரமறுக்கும் ஒரு புரட்சி தான், மக்களின் நலனை பேணுவதற்கான ஒரேயொரு மாற்றுப் பாதையாக நம்முன்னுள்ளது.

கடனைக் கட்டும் வகையில் தேசிய உற்பத்தி, அந்த மக்களின் கோவணத்தை உருவிவிடும். கடன் கொடுத்தவளின் தேவைக்கு ஏற்ற ஒற்றைப் பொருளாதார உற்பத்தி, முற்றாக அனைத்தையும் அடிமைப் படுத்தும். இப்படி ஆப்பிரிக்க பொருளாதாரத்தையே மாற்றி அமைத்துள்ளனர். இந்த ஒற்றைப் பொருளாதாரம் நாட்டின் சுயாதீனத்தையே இல்லாதாக்குகின்றது. ஏற்றுமதிக்கான இந்த ஒற்றைப் பொருளாதாரம், ஏகாதிபத்திய தேவைகளை பூர்த்தி செய்வதாக மாறியுள்ளது. இந்த வகையில் ஒரு சில நாடுகளின் ஏற்றுமதி ஒரு பிரதானமான ஒரு பொருள் சார்ந்ததாக மாறிவிட்டது.

உதாரணமாக இன்று சிம்பாபுவேயின் 71 சதவீதமான செப்பு உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. புரண்டி 73 சதவிகிதம் கோப்பி உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. ஜினே பிசு 74 சதவிகிதம் கறுப்பு காயு உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. ஜெர்மன் 84 சதவிகிதம் பெற்றோலிய உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. பெனின் 84 சதவிகிதம் பஞ்சு உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. மாலி 47 சதவிகிதம் பஞ்சு உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. பூக்கினோ பாசோ 39 சதவிகிதம் பஞ்சு உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. தாட்ஷ் 38 சதவிகிதம் பஞ்சு உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. ருவண்டா 56 சதவிகிதம் கோப்பி உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. உகன்டா 43 சதவிகிதம் கோப்பி உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. எத்தியோப்பியா 40 சதவிகிதம் கோப்பி உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. நிக்ரகுவா 25 சதவிகிதம் கோப்பி உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. கொண்டுராஸ் 22 சதவிகிதம் கோப்பி உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. தான்சானியா 20 சதவிகிதம் கோப்பி உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. சாதோமா பிரின்சிப் 78 சதவிகிதம் cacao உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. குயானா 61 சதவிகிதம் சீனி உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. டாலாவி 61 சதவிகிதம் புகையிலை உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. மார்ட்னிக் 54 சதவிகிதம் மீன் உற்பத்தியில்

தங்கியுள்ளது. செகவ் 25 சதவிகிதம் செப்பு உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. சாம்பியா 48 சதவிகிதம் செப்பு உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. நைஜீர் 51 சதவிகிதம் யூரேனியம் உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. பொலிவியா 18 சதவிகிதம் இயற்கை வாயு உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது. காமரூன் 27 சதவிகிதம் பெற்றோல் உற்பத்தியில் தங்கியுள்ளது.

இப்படி ஒற்றைப் பொருளாதார உற்பத்தி முறைகள், அந்த நாடுகளின் கயாநீனமான பொருளாதாரகட்டமைப்பையே தகர்த்துள்ளது. ஏகாதிபத்தியத்தைச் சார்ந்து வாழும் வகையில், இவை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இப்படிச் சந்தையைக் கட்டுப்படுத்தும் ஏகாதிபத்தியங்கள், அந்த மக்களின் செல்வத்தை அந்த மக்களின் பிணங்களின் மேலாக கறக்கின்றனர். சந்தையை முற்றாக தமக்கு சார்பாக, தமக்கு இயல்பாக மாற்றி அமைத்துள்ளனர். அத்துடன் பொருட்களின் விலையை தாம் விரும்பியவாறு நிர்ணயித்து, அதை அடிமாட்டு விலைக்கு இட்டுச் செல்லுகின்றனர். பொருட்களைக் குவித்து, சந்தையை திட்டமிட்டு நெருக்கடிக்குள்ளாக்குகின்றனர். இதன் மூலம் அதை மேலும் மலிவாக கொள்ளையடிப்பது மட்டுமின்றி, அந்த நாடுகளையும் அந்த மக்களையும் மேலும் மேலும் அடிமையாக்குகின்றனர்.

மூன்றாம் உலக நாடுகளின் ஒற்றைப் பொருளாதாரத்தை உருவாக்கிய ஏகாதிபத்தியங்கள், அதை எப்படி அடிமாட்டு விலைக்கு கொள்ளை அடிக்கின்றார்கள் என்பதற்கு ஒரு சில உதாரணங்களைப் பார்ப்போம். விலைகள் டொலரில்

உற்பத்தி	ஒரு அலகு	1980	1990	2001
கோப்பி	100 கிலோ	411.7	118.2	63.3
அதின்கனி	100 கிலோ	330.5	126.7	111.4
கடலை எண்ணெய்	தொன்	1090.1	963.7	709.2
பல்ம் எண்ணெய்	தொன்	740.9	289.9	297.8
சோயா	தொன்	376	246.8	204.2
அரிசி	தொன்	521.4	270.9	180.2
சீனி	100 கிலோ	80.17	27.67	19.9
பருத்தி	100 கிலோ	261.7	181.9	110.3
செப்பு	தொன்	2770	2661	1645
ஈயம்	100 கிலோ	115	81.1	49.6

ஒற்றைப் பொருளாதாரத்தை திணித்த பின், மிக மோசமான வகையில் பொருட்களின் விலைகளை ஏகாதிபத்தியம் அடிமாட்டு விலைக்கு தாம் விரும்பியவாறு வாங்கியது. அதை உற்பத்திச் செய்த மக்களின் வாழ்வு மிக மோசமானதாக மாறியது. உண்மையில் உற்பத்தியாளன் என்ற தகுதியை, மனிதனும் அந்த நாடும் இழந்து வருகின்றது. நாடுகளின் சுயாதீனமோ, மிகவும் திட்டமிட்டு அழிக்கப்படுகின்றது. நாடுகள் தேசியத் தனித்துவத்தை இழந்து அழிவது நல்லது என்று போற்றுவோர், பச்சை நோட்டுக்கு பின்னால் குதூகலத்துடன் கூடிய வக்கிரத்தைக் கொண்டாடுகின்றனர்.

ஏற்றுமதி அளவு கடனுக்கானதாக மாறிய நிலையில், வட்டி விகிதம் பொருளின் விலையின் அடிப்படையில் பலமடங்காக மாறி விடுகின்றது. மறுபக்கத்தில் உற்பத்தியாளனுக்கு கிடைக்கும் விலை குறைந்த போதும், நுகர்வோர் அதே பொருளுக்கு கொடுக்கும் விலைகள் சீராக அதிகரித்தே வந்துள்ளது. இதில் சூழ்ச்சி என்ன வென்றால் விவசாய உற்பத்திக்கான ஆதாரப் பொருட்களின் விலை அதிகரித்த போதும், உற்பத்தி விலை அதிகரிக்கவில்லை. மாறாக குறைந்துள்ளதை மேல் உள்ள தரவுகள் காட்டுகின்றது. உதாரணமாக அரிசி உற்பத்தியை எடுத்தால், விதை, உரம், கிருமி நாசினி, எண்ணெய் ... போன்ற உற்பத்திக்கான ஆதாரப் பொருட்களின் விலை அதிகரித்த போதும், அரிசியின் ஏற்றுமதி விலை குறைந்தே வந்துள்ளது. ஆனால் நுகர்வோருக்கான சந்தை விலை அதிகரித்தே வந்துள்ளது. அதேபோல் மேற்கத்திய நவீன தொழில்நுட்ப உற்பத்திக்கு மூன்றாம் உலக நாடுகள் வழங்கும் ஆதாரப் பொருட்களின் விலை குறைந்து வந்த போதும், மேற்கின் உற்பத்திக்கான விலை அதிகரித்தே வந்துள்ளது.

உள்ளடக்கத்தில் மூன்றாம் உலகநாடுகளின் உற்பத்திக்கான ஆதாரப் பொருட்களின் விலை அதிகரிக்க, மேற்கின் உற்பத்திகான ஆதாரப் பொருட்களின் விலை குறைந்து வந்துள்ளது. உற்பத்தியை எடுத்தால் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் உற்பத்தியான பொருட்களின் விலை குறைந்தும், மேற்கின் உற்பத்தியான பொருளின் விலை அதிகரித்தும் வந்துள்ளது. இங்கு மூன்றாம் உலக நாடுகள் இரண்டு முறைகளில், மொத்தமாக மேற்கினால் சூறையாடப்படுகின்றது. மேற்கில் இரண்டு முறைகளில் இலாபம் பெருக்கெடுக்கின்றது. இவை திட்டமிட்ட பொருளாதார அரசியல் சதிகள் மூலம், உலகமயமாதலால் கண்காணிக்கப்படுகின்றது.

இதன் மூலம் செல்வம் சிலரின் கையில் குவிவதையே துரிதமாகக் குகின்றது. மக்கள் ஏழ்மையில் சிக்குவது அதிகரிக்கின்றது. இந்த

நிலையில் ஆப்பிரிக்காவில் ஒரு டொலருக்கும் குறைவாகப் பெறுவோர் 1990-இல் 75.8 சதவிகிதமாக இருந்தது. இது 2015-இல் 76.4 சதவிகிதமாகும் என ஏகாதிபத்தியமே மிகப் பெருமையாக அறிவிக்கின்றது. ஐரோப்பாவிலும், கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும் வறுமையில் சிக்கியிருந்தோர் 1990-இல் 4.5 சதவிகிதமாக இருந்தனர். இன்று இது 17.9 சதவீதமாக அதிகரித்துள்ளது. இப்படி வறுமையும், மனித இழிவும் எங்கும் பெருக்கெடுக்கின்றது.

ஆப்பிரிக்காவில் ஒரு டொலருக்கு குறைவாகவே நாள் ஒன்றுக்கு பெறுவோரை எடுத்தால்,

1990	24.2 கோடி பேர்
2000	30.0 கோடி பேர்
2015	34.5 கோடி பேர்

(2015 இந்தநிலைதான் என்று சர்வதேச ஆய்வுகள் உறுதி செய்கின்றன.)

வறுமை பற்றிய புள்ளிவிபரங்கள் கூட, உண்மையில் இதைவிட அதிகமாகும். தமது சொந்தமான கொடூரமான தன்மையை மறைக்க, உலகத்தை ஏமாற்றவும் புள்ளிவிபரங்களைக் குறைத்து காட்டுவது அன்றாடம் நிகழ்கின்றது. உதாரணமாக உலகவங்கி தனது அறிகையில் எண்ணெய் வளம் கொண்ட நைஜீரியாவில் 41.7 சதவீதம் பேரே ஒரு டொலருக்கும் குறைவாக பெறுவதாக அறிவித்தது. ஐக்கிய நாட்டு சபையோ இதை 75 சதவீதம் என்கின்றது. இப்படி உண்மைகளை அப்பட்டமாக மூடிமறைக்கின்றனர். நைஜீரியாவின் எண்ணெய் வளத்தை மேற்கத்திய கம்பனிகள் கொள்ளையடிப்பதை மூடிமறைக்கவே, குறைத்துக் காட்டும் புள்ளிவிபரங்கள் அவசியமாகின்றது. எண்ணெய்க் கம்பெனிகளின் வருமானமோ வருடாந்தரம் பெரும் தொகையாக மாறி, இலாபமாக அவை பெருக்கெடுக்கின்றது.

இப்படி ஆப்பிரிக்க மக்களின் சமூக சிதைவு என்பது துல்லியமாக அதிகாரித்து வருகின்றது. நேற்றைய வாழ்வை, இன்று அவர்கள் இழக்கின்றனர். இதை அந்த நாடுகளின், அந்த மக்களின் சொந்தத் தலைவிதியாக மேற்கு திணித்துள்ளது. வாழ்வழியற்ற ஏழைகளை, உலகமயமாதல் ஒவ்வொரு நாளும் உற்பத்தி செய்கின்றது. பின் அந்த நாட்டு மக்கள் கையேந்தி பரிதவிக்கும் காட்சிகளை உலகப் படமாக்கி, உதவியென்ற பெயரில் மேற்கு மக்களின் காதுக்கே பூ

வைக்கின்றனர். இப்படி மனித இனத்தை சூறையாடும் அரசியல் வக்கிரத்தையே, உலகமயமாதல் என்ற (பின்)நவீனத்துவம் அரங்கேற்றுகின்றது.

உதாரணத்துக்கு எத்தியோப்பியாவில் ஏற்பட்ட மனித அவலத்துக்கான காரணத்தைப் பார்ப்போம். எத்தியோப்பிய மனித அவலத்துக்கு (பஞ்சத்துக்கு) மழை மேல் குற்றம் சாட்டும் பன்னாட்டு நிறுவனங்களும், ஏகாதிபத்தியங்களும், உண்மையான தமது சொந்த கிரிமினல் குற்றத்தையே மூடிமறைக்கின்றனர். 1960-இல் உலகவங்கி ஆவாஸ் பள்ளத்தாக்கில் கட்டிய அணைதான், 10 இலட்சம் மக்களை கொன்றதுடன் 80 இலட்சம் மக்களை நிரந்தரமான பட்டினிக்கு இட்டுச் சென்றது. உலகவங்கி வலிந்து கட்டிய இந்த அணை, அந்த மக்களுக்கு என்ன செய்தது. மக்களின் அன்றாட நீர் தேவையையும், மேய்ச்சல் நிலங்களின் வளத்தையும், விவசாய நிலத்துக்கு கிடைத்து வந்த நீரையும் தடுத்துநிறுத்தியது. இந்த அணை மூலம் உலகவங்கி செய்தது, ஆப்பிரிக்கா மக்களுக்கு அவர்களின் நீரையே இல்லாததாக் கியது.

இந்த நீருக்கு அப்படியென்ன நடந்தது? இந்த நீரை ஜெர்மனி, இஸ்ரேல், இத்தாலி, பிரிட்டன் மற்றும் பல்வேறு பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் உருவாக்கிய பெரும் வேளாண்மை நிறுவனத்துக்கு திட்டமிட்டு திருப்பவிடப்பட்டது. பண்ணைக்கு நீர் பாய்ந்தது. அந்த மக்கள், இன்று குடிக்கக்கூட நீர் இன்றி அலைகின்றனர். அணையைக் கட்டி நீரை பண்ணைக்கு திருப்பிய போது, அந்த வழிகளில் வாழ்ந்த 1.7 லட்சம் மக்களை கட்டாயப்படுத்தி வெளியேற்றினர். அவர்களை வீதிகளிலும், அகதி முகாம்களிலும் தள்ளினர். 1972-இல் இப்படி வெளியேற்றப்பட்ட மக்களில், 30 சதவிகிதமான மேய்ச்சல் இன மக்கள் உயிர் இழந்தனர். தொடர்ந்தும் நீர் இன்றி அந்த மக்கள் உற்பத்திகளை இழந்தனர். அந்தப் பிரதேச மக்கள் பட்டினியால் கொல்லப்பட்டனர்.

மக்களின் நீரை கொள்ளையடித்து உருவான பன்னாட்டு வேளாண்மை நிலங்கள், உற்பத்தி செய்த உணவுகள் மேற்கு நோக்கிச் சென்றது. அதை வாங்கும் நிலையில், அந்த மக்கள் இல்லை. ஆப்பிரிக்காவின் ஏழை எளிய மக்கள் வாங்கும் திறனற்றவர்களாக இருந்ததுடன், அது டொலருக்கு விற்கப்படும் சர்வதேச சந்தைக்கு சென்றது. இதைக் கொண்டு மேற்கின் கால்நடைகள் கொழுக்க வைக்கப்பட்ட போது, எத்தியோப்பிய மக்களை எலும்பும் தோலுமாக மடிய

வைத்தனர். இப்படி உலக ஜனநாயகமும், சுதந்திரமும் நியாயப்படுத்தப்பட்டது.

இதற்கு இயற்கை மேல் குற்றம் சாட்டினர். ஏகாதிபத்தியங்கள் சூறையாடி நாட்டில் இல்லாமை என்பது அராஜகமாக, இதனால் உருவான யுத்தமே அனைத்துக்குமான காரணம் என்று பூச்சுற்றினர். உண்மையில் ஆப்பிரிக்காவின் பொதுவான இன்றைய யுத்தங்களில், யார் சூறையாடுவது என்பதில் இருந்து நடக்கின்றது. ஏகாதிபத்திய முரண்பாடுகளால், அவர்களின் கைக்கூலிகளுக்கு இடையிலான ஒரு யுத்தமாகவே உருவாகின்றன. சூறையாடுபவனின் நலன்களுக்கு இடையிலான யுத்தம். இது அந்த மக்களின் வறுமைக்குரிய காரண மல்ல. சூறையாடுபவன் உருவாக்கும் வறுமை, யுத்தங்களை உருவாக்குகின்றது.

மறுபக்கத்தில் சமூகத்தில் ஏற்படும் வறுமையும், அந்த வறுமையை ஏற்படுத்தியவன் அதை சமூகப் பிளவுகள் மூலம் திசைதிருப்ப மோதவிடுகின்றான். இதனால் சமூகங்களுக்கு இடையில், மக்கள் விரோத யுத்தங்கள் ஏற்படுகின்றன. பிறகு யுத்தம் தான் மனித அவலத்துக்குக் காரணம் என்று கூறுவது, ஏகாதிபத்தியத்தின் அரசியல் அகாரதியில் வழமையான ஒரு அரசியல் மோசடியாகும். எத்தியோப்பிய பஞ்சத்தை தடுக்க, குறித்த அந்த ஏகாதிபத்திய அணையை தகர்த்தாலே போதுமானது. அந்த மக்களின் நிலங்கள், அந்த நீரில் குளிர்ப்பூ போல், அந்த மக்களின் வாழ்வும் குளிரும். ஆனால் உலகத்தில் செல்வத்தினை வைத்திருப்பவர்களின் சூறையாடும் ஜனநாயகத்துக்கு, இது எதிரானதாகவே அவர்கள் கூக்குரலிடுவர். இதையே அவர்கள் பயங்காரவாதம் என்பர்.

இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் குறித்த அணையைக் கட்டவாங்கிய பணத்துக்கு கூட, எத்தியோப்பிய ஏழை மக்கள்தான் வட்டிகட்டிக் கொண்டிருக்கின்றனர் என்பது தான். அந்த நீரை நுகர்பவன், நீரைச் சார்ந்து வாழ்பவனும் வட்டி கட்டுவதில்லை. அவர்களுக்கு வரிவிலக்கு. நாட்டை முன்னேற்ற வந்தவர்களாக மகாபகவதங்கள்.

உலகளாவிய பல அணைகளுக்கும் இது பொருந்தும். மக்களின் எதிர்ப்பை மீறிக் கட்டப்படும் ஏகாதிபத்திய அணைகள், அதற்காக அவர்கள் கொடுக்கும் பணத்துக்கு கூட வட்டி கட்டுவது யார்? யார் இதனால் வாழ்வை இழக்கின்றனரோ அவர்கள் தான். இதை எதிர்க்கும் மக்களே வட்டி கட்டுவதுடன், தமது சொந்த வாழ்வையும் அவர்களுக்காக இழக்கின்றனர். அவர்கள் தமது சொந்த நீர் வளத்தை அன்னியனிடம் இழந்ததும் இழப்பதும் மட்டுமின்றி, தமது சொந்த

விவசாய நிலத்தையும் கூட அவனிடம் இழந்துவிடுகின்றனர். அத்துடன் தமது சொந்த கால்நடைகளைக் கூட இழக்கின்றனர்.

ஏழ்மை எப்போதும், எங்கும் வசதியானவனின் வாழ்வை மேலும் வழமாக்குகின்றது. ஏழ்மையை அதிகரிக்க வைப்பது, செல்வத்தின் செழிப்புக்கு அத்திவராமாகும். ஒரு அமெரிக்கன் ஒரு சோமாலியனை விடவும், 2, 3 மடங்கு அதிகமான கலோரியை பெறமுடிகின்றது. அதாவது ஒரு அமெரிக்கன் ஒரு நாளைக்கு சராசரி 3,600 கலோரியை பெறுகின்ற நிலையில், ஒரு சோமாலியன் சராசரி 1,500 கலோரியையே பெற முடிகின்றது. இதற்குள்ளும் பாரிய ஏற்றத்தாழ்வுகள் உண்டு. இதெல்லாம் எப்படி சாத்தியமாகின்றது. இதன் சூக்குமம் தான் என்ன? இதைப் புரிந்து கொள்ளமுடியாத ஒரு நிலையில், மந்தைகளாக நாம் வாழ வைக்கப்படுகின்றோம். உலக புரத வளத்தில் பெரும்பகுதி, பணக்கார நாடுகளின் கால்நடைகளுக்கு உணவாகின்றதே, இது எப்படி சாத்தியமாகின்றது? இதற்காகவே மனித உணவை பிடுங்கும் உலகமயமாதல் சூறையாடும் கொள்கையை நாம் எப்படி புரிந்துகொள்வது. உன்னுடைய அறிவுக்கு இது சரியாகப்படுகின்றதா?

ஆப்பிரிக்காவிலேயே செல்வவளமிக்க தென் ஆப்பிரிக்காவிலேயே, அங்கு வாழும் இரண்டு கோடி கறுப்பின மக்களுக்கு சொந்தவீடும் விவசாயம் செய்ய நிலமும் கிடையாது. மூலதனத்துக்கு சேவைசெய்யும் பாராளமன்றத்தில், கறுப்பின தலைவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்துவிடுவதன் மூலம் மக்களுக்கு எதுவும் கிடைத்துவிடாது. வெள்ளையினத்தவனின் இனவெறிக் கொள்கை மூலம் கறுப்பின மக்களிடம் சூறையாடியவை, மறுபடியும் மக்களுக்கு அங்கு பகிரப்பட்டுவிடுவதில்லை. அது கறுப்பினின் ஆட்சியில் பாதுகாக்கப்படுகின்றது. அங்குச் சுரண்டல் அங்கீகரிக்கப்பட்டு, தனிமனித சொத்துரிமை காப்பற்றப்பட்ட நிலையில், வெள்ளையினவெறி உருவாக்கிய அனைத்தும் பாதுகாக்கப்படுகின்றது. அந்த கறுப்பின மக்களோ, பரிதாபகரமான நிலையில் இழிந்தே வாழ்கின்றனர். கறுப்பின தலைவர்களின் சுதந்திரம் ஜனநாயகம் என்பது, மூலதனத்துக்கு சேவை செய்வது தான்.

உலகில் வறுமையும், அடிப்படையான மனிதத்தேவை மறுக்கப்படுவதும், இந்த சமூக பொருளாதார உறவுகளின் உள்ளடக்கத்தில் இருந்தே உற்பத்தியாகின்றது. இதை மாற்றாமல் மக்களின் வாழ்வு என்பது சாத்தியமற்றது. இழிவான நிலைக்கு ஒரு சமூகமாக, அதுவே உலகமாக இழிந்துகிடப்பதை, சமூகப்பொருளாதார உறவு உருவாக்கி

விடுகின்றது. கார்ல் மார்க்ஸ் மூலதனத்தில் கூறியது போல் “பொருளியல் நாடக நடிகர்கள் உணர்வில் இன்றியே அவர்கள் தீட்டாமலேயே, அவர்கள் தம்பிடிக்குள் படாமலேயே, தாமாகவே சமுதாய உறவுப் பிணைப்புகள் உருவாகிவிடுகின்றன” என்றார். இந்த அவலமான இழிநிலையை, நமது பொதுவான அறிவியல் மட்டும் பகுத்தாய்ந்து அடையாளம் காணமுடிவதில்லை. அந்தளவுக்கு இந்தச் சமூக பொருளாதார உறவுகளை நியாயப்படுத்தவும் அல்லது நம்மை அறியாமல் அதன் சமூக பொருளாதார எடுபிடிகளாகி விடுகின்றோம்.

பின் நாமே போலியாகப் பீற்றிக்கொண்டு, வறுமைக்கான காரணத்தை வாரி எடுத்து சமூகத்தின் மீதே துப்புகின்றோம். ஆப்பிரிக்க காவின் எதார்த்தமான நிலைமை என்பது, அன்றாடம் இயற்கையின் பெயரில் கொல்லப்படுவது தான். உண்மையில் மூலதனத்தின் சூறையாடலால் கொல்லப்படும் வறிய மக்களின் அவலத்தை பற்றி, நாம் கண்டு கொள்ள மறுப்பது இப்படித் தான். நமது போக்கிரித்தனமான நியாயங்கள்தான், இந்த மரணங்களுக்கு பக்கபலமாக உள்ளது.

வறிய நாடுகளாக காட்டப்படும் உலக வரைபடத்தையே இன்று உருவாக்கியவர்கள் யார்? வேறுயாரும்ல்ல, பயங்கரவாதம் பற்றி மூச்சுக்கு மூச்சு தம்பிடிப்பவர்கள்தான். உலக ஜனநாயகம் பற்றி பிதற்றுவோர்தான். இதற்கு வெளியில் வேறு யாரும்ல்ல. உண்மைகளை நாம் தரிசிக்க முனையும் போது, அவைகள் பளிச்சென்று ஒளிக்கும். வறிய நாடுகளுக்கான ஒரு உலக வரைபடத்தை, காலனிய தோற்றத்துக்கு முன்னாம் வரையமுடியாது.

காலனியம் வேர் ஊன்றி வந்த 1800-களில், உலக உற்பத்தியில் 44 சதவீதத்தை வளரும் நாடுகள் உற்பத்தி செய்தன. இது 1950-இல் 17 சதவீதமாக குறைந்து போனது. இது எதனால், எப்படி சாத்தியமானது. இதுவே 1980-இல் 21 சதவீதமாக கூட இது அதிகரித்தது எப்படி? 1980-களில் நேரடி காலனியத்தில் இருந்து விடுபட்டதன் பின்னான ஒரு தேசியக் கூறுகளின் ஒருகட்ட எழுச்சி அதிகரிப்பை உருவாக்கியது. இதற்குப் பிந்தைய காலம் என்பது நவகாலனிகள் என்பது மறுகாலனிகளாகிக் கொண்டு இருக்கின்றது. 1950-க்கும் 1980-க்கும் இடையிலான இடைக்காலத்தில், 8 சதவீதத்தால் மக்கள் தொகை அதிகரித்திருந்தது. இந்த நிலையில் 21 சதவீதம் உற்பத்தி, உலகமக்களின் 75 சதவீதமானோருக்கு பங்கிடப்பட வேண்டிய நிலையும் உருவானது. இங்கு 1950-க்கும் 1980-க்கும் இடையில் ஏற்பட்ட 4 சதவீத அதிகரிப்பு இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் முடிவில் ஏற்பட்ட காலனிய நாடுகளின் விடுதலையுடன் தொடர்புடையதாக இருந்தது. அத்துடன் உலகின்

மிகப் பெரிய மக்கள் தொகைக் கொண்ட சீனா, தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் வென்றதுடன், சோசலிசத்தை நோக்கி முன்னேறியது. இதனடிப்படையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி, பின்னால் நவகாலனியாகிச்சிதைந்து போனது.

இன்று மூன்றாம் உலகம் மேற்கின் உற்பத்தி மையமாக மாறிவருகின்றது. இந்த உற்பத்தியை அந்த மக்கள் நுகர்வதில்லை. அது இலாபம் சம்பாதிக்கும் ஏற்றுமதி பொருளாதாரமாக மாறிவிட்டது. இது எத்தியோப்பாவின் நீர்வளத்தைச் சுரண்டி அந்த மக்களை பட்டினியில் சாகடிக்கும் நிலையில் தான், அந்த நாட்டின் உற்பத்தி நாட்டை விட்டே வெளியேறுகின்றது. இது அனைத்து நாட்டிலும் இன்று நடக்கும் ஒரு உலகமயமாதல் விதியாகும்.

உலகமக்கள் 200 வருடங்களுக்கு முன், தாம் தமது தேவை கருதி உற்பத்தி செய்து தாமே நுகர்ந்த சொந்த வாழ்வை, இன்று இந்த உலகமயமாதலில் இழந்து நிற்கின்றனர். மத்திய வட ஆப்பிரிக்காவில் உள்ள 46 நாடுகளை எடுத்தால், 1995-க்கு முந்திய 20 வருடத்தில் நபர் வாரியான தானிய உற்பத்தி 16.5 சதவீதத்தால் வீழ்ச்சியைக் கண்டது. யாரால் இது நடக்கின்றது என்பதையே மேலே நாம் காணமுடிந்தது. உலக வர்த்தகத்தில் ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தின் பங்கு 4 சதவீதம் மட்டுமாக இன்று மாறிப்போனதில் வியப்பேது. இன்று எஞ்சியவை பெரும்பாலும் எண்ணெய் வயல்கள் ஆகும். இவை கூட ஏகாதிபத்தியங்களுக்குத் தான் சொந்தமானவை. உலகின் அதிக கனிம வளங்களைக் கொண்ட ஆப்பிரிக்கா, உலக உற்பத்திக்கு மிக மலிவான விலையில் பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் நிலைக்கு தாழ்ந்துள்ளது. மிக மலிவான விலையில் மூல வளங்களை அபகரித்து அதைக் கொண்டு செய்யும் பொருட்கள், அதிவயர் சந்தை விலைக்கு சந்தைப்படுத்தப்படுகின்றது. மூல பொருளுக்கும் உற்பத்தி செய்த பின்னர் பொருளுக்குக் கிடைக்கும் விலையில் உள்ள இடைவெளி பல மடங்காக மாறிவிட்டது. இதுவே, உணவு உற்பத்தியிலும் கூட நிகழ்கின்றது. வாங்கி விற்பதற்கு இடையில் மிகப் பெரிய இலாபம் சம்பாதிக்கப்படுகின்றது. உன்னதமானதாக கூறும் இந்த அமைப்பிலேயே திட்டமிட்டு ஓரவஞ்சகமாகவே, உற்பத்தி மற்றும் வளங்களுக்கு சந்தை விலை கிடைக்காத நிலை உருவாக்கப்படுகின்றது. அடிமாட்டு விலைக்கு சமூகத்தை இழிநிலைப்படுத்தி விடுவதன் மூலம், அங்கு வறுமை தலைவிரித்தாட வைக்கப்படுகின்றது. கையேந்தி நிற்கும் பரிதாபகரமான நிலையில் உற்பத்திகள் செய்யப்படுகின்றது.

இதனால் ஏகாதிபத்தியங்களிடம் நேரடியாகவே கையேந்தி வாழும் நிலைக்கு மக்களை தள்ளிவிடுகின்றனர். பின்னர் வீசியெறியும் சோற்றுப் பருக்கையைக் காட்டித்தான், தம்மை மனிதாபிமானம் உள்ளவராக காட்டிக் கொள்கின்றனர். இந்த நிலையில் ஏகாதிபத்தியம் திட்டமிட்டு உருவாக்கியுள்ள உதவி அமைப்புகள், உழைப்பு அல்லாத வகையில் தம்மிடம் கையேந்தி வாழும் நிலையை தோற்றுவிக்கின்றன. சில நாடுகளில் பெரும்பான்மை மக்களை, இந்த இழிநிலைக்கு தள்ளியுள்ளனர். சோமாலியாவில் 75 சதவிகிதமான மக்கள் இந்த நிலையை அடைந்துள்ளனர். இது போன்று புறூண்டியில் 66 சதவீதமானவர்களும், கொங்கோவில் 64 சதவிகிதமானவர்களும், ஆப்கானிஸ்தானில் 58 சதவீதமானவர்களும், எரித்திரியாவில் 57 சதவிகிதமானவர்களும், தையிட்டியில் 56 சதவீதமானவர்களும், மொசாம்பிக்கில் 54 சதவீதமானவர்களும் அங்கோலாவில் 51 சதவீதமானவர்களும் இயற்கையான மனித உழைப்பின் ஆற்றலை, ஏகாதிபத்தியத்திடம் இழந்து கையேந்தும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விட்டனர். அதாவது 50 ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் 30 நாடுகள் அல்லது 20 சதவீதமான மக்கள் இந்த நிலைக்குத் தரம் தாழ்த்தப்பட்டுள்ளனர். இதைப் போன்று தென் அமெரிக்காவில் வெனிசுலா, கொண்டுராஸ் போன்ற ஏழு நாடுகளில் இந்த நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. ஆசியாவில் 10 நாடுகளில் இந்த நிலை உருவாகியுள்ளது. இதில் ஆப்கான் உள்ளிட்ட மங்கோலியில் 42 சதவீதமானவர்கள் இந்த இழிநிலைக்குச் சென்றுள்ளனர். முன்னாள் சோவியத் யூனியன் நாடுகளான தாஷ்கிஸ்தான், அஜர்பெய்சான் போன்ற நாடுகளிலும் இந்த நிலை உருவாகியுள்ளது.

உலகமயமாதல் பொருளாதாரக் கொள்கை, கையேந்தி வாழும் நிலைக்கு அதிகளவு மக்களை தரம் தாழ்த்தி விடுகின்றது. உழைப்பில் இருந்து மட்டுமல்ல, அவர்களின் சொந்த வாழ்விடங்களை விட்டு துரத்தி விடுகின்றனர். பின் சிறப்பு மற்றும் பொது அகதி முகாம்களை உருவாக்குகின்றனர். இந்த அகதி முகாம்களோ, சராம்சத்தில் மேற்கில் உள்ள மிருகப் பண்ணைகளை ஒத்ததே. மேற்கில் மிருக பண்ணைகளுக்கு அதிக கொழுப்பேறும் வகையில், இந்த மக்களிடம் சூறையாடி உணவிடப்படுகின்றது. ஆனால் அகதி முகாம்களில் உயிருடன் வாழ்வோரின், எஞ்சியுள்ள கொழுப்புகளும் கரைத்து செயலிழந்து இறந்து போகும் வகையில் தான் உணவிடப்படுகின்றது. அதுவும் ஏகாதிபத்திய மரபு மாற்றுப் பரிசோதனை மூலம் உற்பத்தியாகும் பரிசோதனை உணவே வழங்கப்படுகின்றது. தமது சொந்த பரிசோதனை உள்ளடங்க, இது வழங்கப்படுகின்றது.

அதாவது நாசிய யூத வதைமுகாமுக்கு நிகராகவே, அதையொத்த வகையில் உலகெங்கும் பலகோடி மக்களை, ஏகாதிபத்தியம் இப்படி இழிவாக நரைவேட்டையாடுகின்றது.

இதை வழிநடத்தும் உலக வங்கியே தனது சொந்த பெருமையை, தனது சொந்த முட்டாள்தனத்தின் மேல் பாராட்டத் தயங்குவ தில்லை. உலகவங்கி 2004-ஆம் ஆண்டுக்கான தனது அறிக்கையில் ஆப்பிரிக்காவின் ஏழ்மை 8.2 கோடியாக அதிகரித்துள்ளதாக அறி வித்தது. ஆப்பிரிக்காவின் உள்நாட்டு உற்பத்தி 5 சதவிகிதத்தால் வீழ்ச்சி கண்டுள்ளது என்றும் அறிவித்தது. கடுமையான வறுமையோ 1990-இல் 47.4 சதவீதமாக இருந்தது. இது 1999-இல் உயர்ந்தது. வளர்ந்துவரும் நாடுகளின் ஆயுளின் சராசரி மட்டம், 47 ஆண்டுகளாக குறைந்து போனது. மேற்கில் சராசரி ஆயுள் அதிகரித்துச் செல்ல, ஏழைநாடுகளில் அது குறைகின்றது. மேற்கின் சூறையாடல் இதைத் தவிரவேறு எதையும் வழிகாட்டுவதில்லை.

கார்ல் மார்க்ஸ் மூலதனத்தில் அமெரிக்க அடிமைகள் பற்றிக் கூறும் போது “நீக்ரோவிடம் மிதமிஞ்சிய உழைப்பு வாங்கும் கட் டாயம் ஏற்பட்டது. சொந்தக்காரர் முதலாளிகள் கணக்கீட்டின்படி நீக்ரோ ஆயுளை 7 ஆண்டுகளாக்கினர். கொடிய வேலை வாங்கி அவர் களின் உழைப்பின் வளத்தை அழித்து அவர்களையே கொன்றனர். இதையே இன்றும் (பின்)நவீனத்துவமாக செய்கின்றனர். இதன் மூலம் அன்று மட்டுமல்ல, இன்றும் வெள்ளையின நாடுகளில் செல்வம் பெருகுகிறது. மனித உழைப்பின் மீதான வகை முறையற்ற சூறையாடல் தான் செல்வத்தின் இருப்பிடமாகின்றன. சூறையாட லுக்கு உள்ளாகுபவன், வறுமையிலும் இல்லாமையிலும் நலிந்து ஓடிந்து போகின்றான்.”

மனித உழைப்பைப் பிழிந்து கறக்கின்ற மூலதனத்தின் வக்கிரத் தையும், அதன் கோரத்தையும் கார்ல் மார்க்ஸ் மற்றொரு உதாரணம் மூலம் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். “ஜியார்ஜியா நெற்பயிர் நிலமும் மிசிசிபி ஆற்றுப்படுகைச் சதுப்பு நிலங்களும் மனித உடலுக்குப் பகையானவை. அங்கு உழைக்கும் அடிமைகள் அகால மரணம் எய் தினர். அடிமை அகால மரணமுற்றால் பேரிழப்பில்லை. அமெரிக்க நில முதலாளிகளுக்கு ஆப்பிரிக்காவில் இருந்து அடிமைச் சந்தையில் இடையறாமல் பிடித்துக் கொண்டு வரப்பட்ட வண்ணம் இருந்தனர். வர்ஜீனியா, கெண்டகி ஆகிய மாநிலங்கள் நீக்ரோ அடிமைகளின் வற்றாத ஊற்றுக்களாக இருந்தன” என்றார். கொடுமையிலும் கொடுமை. தாம் உழையாமல் வாழவும், செல்வத்தை பெருக்கவும்,

ஈவிரக்கமற்ற வகையில் சுரண்டுவதன் மூலம் மனிதர்களையே கொன்றனர். இன்றும் அதைச் செய்பவர்கள்தான், உலகை ஆளுகின்றனர்.

அன்றும் சரி, இன்றும் சரி, இந்த மனித அவலத்தை யாரும் கவிபாடவில்லை. அமெரிக்க நாகரிகம் பற்றியே, எப்போதும் நக்கிய எலும்புக்காகவே பெருமை பேசுகின்றனர். அந்த மக்கள் கொள்ளையிட்டு, அதில் ஆடம்பரமாக கட்டிய மாடமளிகையில் இருப்பவர்களின், (அங்க) கவர்ச்சி பற்றித்தான் பேசும் பொருளாகியுள்ளது. உழைத்தும் வாழ வழியற்ற, ஏழை அடிமைகளைப்பற்றி யாரும் புலம்புவதில்லை. மார்ச்சியவாதிகள் மட்டும் தான், உலகில் அவர்களுக்காக போராடுகின்றனர். கொள்ளையிடுபவனும், சூறையாடுபவனும் வீசும் எலும்பைச் சுவைக்க ஒரு கும்பலும், அதில் ஒரு பகுதியை மக்களுக்கு கொடுப்பதாகக் காட்டி நக்கித் தின்பவன் மூலம், மக்களுக்கு நிவரணம் வழங்குவதாக காட்டுவதே இன்று சமூக சேவையாகவும் சமூகக்கடமையாகவும் மாறிவிட்ட ஓர் ஓட்டுண்ணித்தனம்.

இப்படி முழு மனித சமூகமே நலமடிக்கப்பட்டுள்ளது. சமூக இழிநிலைக்கான காரணத்தை திசைதிருப்புவதிலும், அதை மக்கள் குற்றமாக காட்டுகின்றனர். அத்துடன் மூலதனச் சுரண்டலால் சிதையும் சமூகத்தை, பின்தங்கிய ஒரு மனித இனமாக காட்டுவதைக் கூட நாகரீகம் என்கின்றனர். இப்படி ஏகாதிபத்தியக் கருத்தியல் ஆதிக்கம், உலகமயமாக்கப்பட்டுள்ளது.

உண்மையில் உலக சமூக ரீதியான புறக்கணிப்பும், சூறையாடலும், மக்கள் இனத்தின் அனைத்து சமூக அடிப்படையையும் தரை மட்டமாக்கி வருகின்றது. ஆப்பிரிக்காவில் ஏற்படும் மலேரியாக் காய்ச்சலால், வருடம் 50 கோடி பேருக்கு வேலைநாள் இழப்பு ஏற்படுகின்றது. மாபெரும் வேலை நிறுத்தத்துக்கு ஒத்ததாக இது உள்ளது. இது நவீன உலகமயமாதல் அமைப்பின் வங்குரோத்தைக் காட்டுகின்றது. அதன் மனிதவிரோதத் தன்மையைக் காட்டுகின்றது. அறிவியல், தொழிறுட்பம், மருத்துவம் என அனைத்துமே சந்தை சார்ந்ததாக மாறிய நிலையில், மலேரியா ஒழிப்பு என்பது நினைத்து பார்க்கமுடியாது. எதுவும் பணம் இல்லாதவனுக்கு, இல்லை என்ற நிலையாகி விட்டது. இப்படி உழைப்பின் வலு, பலம் அனைத்தும் மனித இனத்துக்கு இல்லாது போகின்றது.

தேசம், தேசிய விடுதலை என்று பல நாடுகளின் எழுச்சியும், ஏகாதிபத்தியம் சந்தித்த சர்வதேச நெருக்கடிகளால், 1950-களிலும் 1960-களிலும் பல நாடுகளுக்கு போலிச் சுதந்திரத்தை வழங்கியது.

அதன் விளைவாக, சிறிது காலம் அந்த மக்களுக்கு பொருளாதார ரீதியாக அது சாதகமாகவே இருந்தது. போலிச்சதந்திரத்தின் பின்பக்க மலவாயிலூடாகவே நவகாலனித்துவம் புகுந்து இறுகியபோது, நிலைமை மீண்டும் தலைகீழாகியது.

விளைவோ உண்மை சார்ந்து எதார்த்தமானது. 1960-1980-க்கும் இடையில் ஆப்பிரிக்காவில் தனிநபர் வருமானம் 34 சதவிகிதமாக உயர்ந்தது. இது தென் அமெரிக்காவில் 73 சதவிகிதமாக அதிகரித்தது. ஆனால் 1980-க்கு பின் தென் அமெரிக்காவில் அது உயரவே இல்லை. ஆப்பிரிக்காவில் 23 சதவீதமாக வீழ்ச்சி கண்டது. பண வீக்கமும், டொலரின் பெறுமதி இழப்பும், அனைத்தையும் அதள பள்ளத்துக்கு இட்டுச்சென்றது. இதன் விளைவாக ஆப்பிரிக்காவில் உலகம் தெரியும் அவலம், தென் அமெரிக்காவில் தற்போது தொடங்கியுள்ளது. ஒரு நாடும் அதில் உள்ள மக்களும் நுகர்ந்து அனுபவித்தவை அனைத்தும், இன்று மேற்கு நாடுகள் சூறையாடி செல்வதன் நேரடி விளைவுகளே, இன்றைய உலகளாவிய மனித அவலங்களுக்கு காரணமாகும்.

அடிப்படை அறிவையும், நவீன தொழில் நுட்ப அறிவையும் ஆப்பிரிக்காவில் பெறமுடியாத அளவுக்கு, அந்த நாடுகள் எல்லாவற்றிலும் திவாலாகிவிட்டன. 2000 வருடங்களாக இந்தியாவில் பார்ப்பான் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு கல்வியை மறுக்க ஏதை செய்தானோ, அதை ஒத்த நடைமுறையை ஏகாதிபத்தியங்கள் ஆப்பிரிக்காவில் நடைமுறைப்படுத்தியுள்ளன. கல்வி பற்றிய தரவுகள் இதை தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. பாடசாலையில் கல்வி கற்போரின் சராசரியான வருடங்களைப்பாருங்கள்.

	ஆண்	பெண்
நைஜீரியா	2.8	1.4
பங்களாதேசம்	5.8	4.2
மொறாக்	7.4	5.1
ரூவுண்டா	5.8	5.5
பிரான்ஸ்	14.1	14.7
நோர்வே	14.3	14.9
அமெரிக்கா	15.1	15.8
கனடா	15.5	16.5

கல்வி பற்றிய இந்த அடிப்படையான தரவுகள், மேற்கில் கல்வியின் சராசரி ஆண்டுகள் உச்சத்தில் உள்ளன. அதில் பெண்கள் ஆண்களை விட அதிகமாகவும் கற்கின்றனர். உலகின் பின்தங்கிய பிரதேசத்தில் இது மிக மோசமானதாகவும், பெண்களை விட ஆண்கள் அதிககாலமும் கல்வி கற்கின்றனர். இது கல்வி கற்போர் தொடர்பான தகவல் என்ற வகையில், பாடசாலைக்கு செல்லாதவர்களை எடுத்தால், இதன் அவலம் மேலும் மோசமானதாக எடுப்பாக இருப்பதையாரும் மறுக்கமுடியாது. அன்று முதல் இன்று வரை இந்த நிலையில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை. மக்களைச் சுரண்டவும், சூறையாடவும் உள்ள உரிமைதான், தனிமனித சுதந்திரத்தினதும், ஜனநாயகத்தினதும் உயர்ந்தபட்ச குறிக்கோளாக்கியதன் விளைவு இது. உழைக்கும் மனிதன்கற்பதற்கும், சில நாடுகள் கற்பதற்கும் கூட இந்த உலகமயமாதலில் சுதந்திரமும் ஜனநாயகமும் கிடையாது. அதை மறுத்து, வட்டியை கட்டுவதே அடிப்படையான விடயமாகி விட்டது.

அன்று முதல் இன்று வரை மூலதனத்தின் கொடூரங்கள்தான், சுதந்திரமாகி ஜனநாயகமாகியது. மூலதனத்தின் கொடூரம், வரலாற்றினால் அளவிட முடியாதவை. உதாரணமாக அன்று காலனித்துவம் எப்படி சூறையாடியது. பிரிட்டிஸ் காலனித்துவ வரலாற்றின்தரவுகள் சில இதை துல்லியமாகத் தருகின்றது. பிரிட்டிஸ் ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் முதலில் பிடித்த வங்காளத்தில், முதல் பத்தாண்டு முடிய அதாவது 1769-70-இல் அண்ணளவாக ஒரு கோடி பேர் பட்டினியால் இறந்தனர். மொத்த சனத்தொகையில் மூன்றில் ஒரு பகுதி மக்களுக்கு இந்தக் கதி நிகழ்ந்தது. மீண்டும் கீழ் திசையில் 10 இலட்சம் பேர் 1866-இல் இறந்தனர். 1869-இல் இராஜஸ்தானில் 15 இலட்சம் பேர் இறந்தனர். 1876 - 1878-இல் 50 இலட்சம் பேரும், 1899-1900-இல் 10 இலட்சம் பேரும் பட்டினியால் இறந்தனர். அண்ணளவாக ஒரு நூற்றாண்டில் முக்கிய சில பகுதிகளில் மட்டும் இரண்டு கோடி இந்தியர்களை, காலனியம் நேரடியாக பலியாக்கி கொள்ளையிட்டது. பிரிட்டிஸ் செல்வயிருப்பு இந்தியா சூறையாடப்படவும், இதன் மூலம் 2 கோடிக்கு மேற்பட்ட மக்களை பட்டினியால் நேரடியாக கொல்வதில் சார்ந்து இருந்தது. இதைவிட சுற்றிவளைத்து இயற்கை கொன்றது பல பத்து கோடியாகும். இன்று 10 கோடி மக்கள் உலகளாவில் வருடாந்தம் கொல்லப்படுகின்றனர் என்ற உண்மை, அன்றைய நிலைமைக்கு எடுப்பான ஆதாரமாகும்.

இதே போல் வடசீனம் பிரிட்டிஸ் காலனியாக இருந்தபோது 1876-79-இல் 1.3 கோடி பேர் பட்டினியால் இறந்தனர். 1929-இல்

ஹீனான் பகுதியில் 20 லட்சம் பேர் இறந்தனர். இதே காலத்தில் ஐரோப்பாவில் ஒரே ஒரு இடம் தவிர, வேறு எங்கும் இந்த மரணங்கள் நிகழ்ந்ததில்லை. நிகழ்ந்தது பிரிட்டிஸ் காலனியான அயர்லாந்தில் மட்டும் தான். 1846-47-இல் 20 முதல் 30 இலட்சம் மக்கள் இறந்தனர். காலனியத்தின் கொள்ளையின் விளைவை, மார்க்ஸ் மூலதனத்தில் விரிவாகவே கூறியுள்ளார். அன்று பட்டினி மரணங்களுக்கும், அதைத் தொடர்ந்து ஏற்படும் கொள்ளை நோய்களுக்கும், முழுக்க முழுக்க மேற்குத்தான் காரணமாக இருந்தது. இன்றும் அதே காரணம்தான், ஆனால் எதார்த்தத்தில் சூக்குமாகவே உள்ளது.

அன்று ஒரு கோடி வங்க மக்களை கொள்ளையிட்டுக் கொன்ற பிரிட்டிஸ் காலனிய நோக்கம் தெளிவாகவே இருந்தது. 1769-70 காலனிய பலியெடுப்புக்கு பின், வங்காள கவர்னர் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ், 1772-இல் நவம்பர் 3-ஆம் திகதி வெளியிட்ட அறிக்கையில் பிரதேசமக்கள் தொகையில் மூன்றில் ஒரு பங்கினர் மடிந்து, அதனால் விவசாயம் குறைந்த போதிலும் கூட 1771-ஆம் வருட நிகர வசூல் 1768-ஆம் வருட வசூலை விட விஞ்சிவிட்டது. பழைய அளவுகளைக் குறையாமல் கடும் வன்முறை மூலம் பார்த்துக் கொண்டதன் பலனே இது என்றார். எவ்வளவு தற்ருபமான அப்பட்டமான உண்மை. தாங்கள் என்ன செய்தோம் என்பதை, இந்தக் கனவாண் அழகாகவே கூறிவிடுகின்றான். ஆப்பிரிக்காவின் இன்றைய அவலத்தின் பின்பு இந்த உண்மை தான், நிர்வாணமாகவே நியாயமாகவே உள்ளது. இதுதான் காலனித்துவத்தின், நவகாலனித்துவத்தின் நோக்கமும் குறிக்கோளாகும். இந்த மோசமான சமூக இழிநிலையை உருவாக்கியபின், அதைத் தனிமனித ஜனநாயகம் சுதத்திரத்தின் பெயரில் நலமடித்து பாதுகாக்கின்றனர்.

கி.மு. 2250-ஆம் ஆண்டுக்கு முன் பாபிலோன் பேரரசர் உருவாக்கிய ஹம்முராபி சட்ட விதிமுறைகளோ, இன்றைய நவீன சட்டங்களை விடவும் மிக உயர்ந்ததாகவும் சமூகத்தன்மை கொண்டதாகவும் இருந்தது. அச்சட்டத்தில் ஒன்று ஒரு மனிதனிடம் கொஞ்சம் நிலமிருந்து, புயல் கடவுள் கோபமுற்று அவனது உற்பத்தியை எடுத்துச் சென்று விட்டாலோ, அல்லது நீர் பஞ்சத்தால் சரியான அறுவடை இல்லாது போய்விட்டாலோ, அவன் அந்த வருடம் கடன் வாங்கியவருக்கு தானியம் எதுவும் அளிக்கத் தேவையில்லை. அவ் வருடத்திற்கான வட்டியும் கொடுக்கத் தேவையில்லை என்று ஒரு முன்னேறிய நவீன சட்டமிருந்தது. இதை நாம் இன்று நினைத்து பார்க்க

முடியுமா? இன்று வட்டி வாங்கும் உரிமை புனிதமானது. அதைப் பாதுகாக்கும் சுதந்திரமும் ஜனநாயகமும் அதைவிடப் புனிதமானது.

இன்று அப்படி எந்த நாட்டில் ஒரு சட்டம் உள்ளது. காலனிய பிரிட்டிஸ் அரசு மூன்றில் ஒரு பகுதி மக்களைக் கொண்டு, மிகுதியாக நலிந்து இழிந்து கிடந்த மூன்றில் இரண்டு பங்கு மக்களிடம் அதீதமாக சூறையாடியது. அதற்கு முந்திய வருடத்தை விட கூடுதலாகவே அபகரித்து, அந்த செல்வத்தையே நாடு கடத்திய பெருமை தான் இன்று வரை தொடருகின்றது. இன்று நாடுகள் திவாலாகிய நிலையிலும், பெரும்பான்மை மக்கள் பட்டினியால் வாழ்ந்து மடிகின்ற அவல நிலையிலும், வட்டியை அளவிடுவது தொடருகின்றது. இது மட்டுமின்றி, எஞ்சி இருப்பதையும் ஏகாதிபத்தியங்கள் சூறையாடிச் செல்லுகின்றன. இதை (பின்)நவீனம் என்கின்றனர். (பின்)நவீனம் என்பது சூறையாடுவதில் உள்ள சூக்குமத்தையே, (பின்)நவீனத்துவம் என்கின்றனர். இதை மேல்பூச்சாக மூடிமறைக்கவே, இதைச்சில அறிவுசார் லூசுகள் பின்நவீனத்துவம் என்கின்றனர்.

இந்த (பின்)நவீனத்துவம் என்பது மக்களை சூறையாடுவதும், கொள்ளையிடுவதும், சுரண்டுவதும் தான். இதை நியாயப்படுத்த தனி மனித சுதந்திரத்தையும் ஜனநாயகத்தையும் முன்னிலைப்படுத்தி, சமூகத்தின் (மனிதனின்) சுதந்திரத்தையும் ஜனநாயகத்தையும் மறுத்து விடுகின்றனர். முழுமக்களை அடிமைப்படுத்துகின்ற இன்றைய நிலையில் தான், ஆப்பிரிக்காவில் அது சீழாக வடிந்து நாறுகின்றது. இந்த மனித அவலம் சிதிலமாகி, எம்முன் காட்சியளிக்கின்றது.

10

லத்தீன் அமெரிக்காவின் முதுகில் செதுக்கியுள்ள அடிமைத்தனம்

ஆப்பிரிக்காவை மட்டுமல்ல, உலகில் உள்ள அனைத்து மூன்றாம் உலக நாடுகளின் நிலைமையும் இதுதான். மனித அடிமைத்தனத்தை எங்கும் எதிலும் உருவாக்குவதுதான், இன்றைய உலகமய மாதலின் சுதந்திரமான ஜனநாயகச் செயல்பாடாகும்.

லத்தீன் அமெரிக்காவின் கடனைப் பார்த்தால், 1960-க்கும் 1985-க்கும் இடையில் 70 மடங்காக அதிகரித்தது. 1985-இல் இது 37,000 கோடி டொலராக மாறியது. இதில் பிரேசில் மற்றும் மெக்சிக்கோ மட்டும் 20,000 கோடியை கடனாக பெற்றிருந்தது. இந்தக் கடன் 2000-ஆம் ஆண்டில் 80,910 கோடி டொலராகியது. இது 1960-உடன் ஒப்பிடும் போது 153 மடங்காக அதிகரித்தது. கடன் துணிக்கப்பட்ட ஒரு நிலையில்தான், மக்கள் வரைமுறையின்றி சுரண்டப்படுகின்றனர். அமெரிக்கா தான் விரும்பியவாறு ஆட்டிப்படைத்து, லத்தீன் அமெரிக்கா நாடுகளின் செல்வத்தை கொள்ளையிடுகின்றது. இதன் மூலம் அமெரிக்காவிலோ செல்வம் குவிகின்றது.

அமெரிக்காவின் அடிமையாக, நவகாலனியாக உள்ள லத்தீன் அமெரிக்காவின் கடன் தான், அமெரிக்க பணக்காரர்க்கும் பவின் ஆடம்பரமான வசதியான வக்கிரமான சுதந்திரத்தை உருவாக்குகின்றது. 2000-இல் லத்தீன் அமெரிக்காவின் கடன் தேசிய வருமானத்தில் 38.5 சதவிகிதமாகியது. ஏற்றுமதியிலோ கடன் 172.6 சதவிகிதமாகியது. கடனுக்கான மீள் கொடுப்பனவாக லத்தீன் அமெரிக்கா 1980-இல் 4,630 கோடி டொலரை மேற்கு நாட்டுக்கு வழங்கின. இது 2000-இல் 16,730 கோடி டொலராகியுள்ளது. 2000-இல் இந்த கொடுப்பனவு ஏற்றுமதியில் 35.7 சதவிகிதமாகியது. கடனுக்குரிய ஒரு சூழலை வலுக்கட்டயமாக உருவாக்கி, அதை நிபந்தனைகளுடன் திணித்து, சூறையாடும் மேற்கின் நவீன சுதந்திரக் கொள்கையோ இப்படி வக்கிரமானது.

உதாரணமாக 1981-1984-இல் லத்தீன் அமெரிக்காவுக்கு கொடுத்த கடன் 12,490 கோடி டொலராகும். இந்த நான்கு ஆண்டில் கடனை பேணவும், வட்டியாகவும், மீள் கொடுப்பனவாகவும் மீளக் கொள்ளையடித்த பணம் 22,380 கோடி டொலராகும். கொடுத்த கடனை விட அண்ணளவாக இரண்டு மடங்கு செல்வத்தைக் குறித்த ஆண்டுகளில் மட்டும் மேற்கு அபகரித்துக் கொண்டது. இதைவிட இந்த நான்கு ஆண்டில் 9,890 கோடி டொலர் மூலதனத்தை லத்தீன் அமெரிக்காவில் இருந்தே அமெரிக்கா வெளியேற்றியது. இப்படி கொள்ளைகள், சூறையாடல்கள் பற்பல. லத்தீன் அமெரிக்கா மக்களின் அவலமான வாழ்வுக்கு, இந்தக் கொள்ளைகள் தான் அடிப்படைக்காரணம். சமூக கொந்தளிப்புகளுக்கும் இவைகளே காரணம். மனித வாழ்வை ஒழித்துக் கட்டும் சமூக அவலங்கள், சமூக கொந்தளிப்பாக மாற்ற மடைகின்றது.

அமெரிக்கா தனது சொந்த வட்டி விகிதத்தை ஒரு சதவிகிதமாக உயர்த்திய போது, கடன் பெற்ற லத்தீன் அமெரிக்கா நாடுகள் 200 கோடி டொலரை மேலதிகமாக செலுத்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இப்படிக் கொள்ளை என்பது பலவகைப்பட்டதாக, வக்கிரமானதாக உள்ளது. உண்மையில் லத்தீன் அமெரிக்காவை எடுப்பின் 1984-இல் வர்த்தக உபரி 3,760 கோடி டொலராக இருந்தது. அதே நேரம் வட்டியாகவும் இலாபமாகவும் மேற்கு நாடுகளை கொள்ளையடித்து சென்றது 3,730 கோடி டொலராகும். இப்படி அன்னியனிடம் இழப்பது, லத்தீன் அமெரிக்காவின் ஏழை மக்கள்தான். பணம் வெளியே செல்லும் போது, ஏழ்மை அங்கு சமூக விதியாகின்றது. எங்கும் எதிலும் கடனே ஒரு பூதமாகி, மக்களின் தலையின் மேல் அவை ஏற்றி வைக்கப்பட்டுள்ளது. வழங்கும் புதிய கடன்கள், வட்டி கட்டவே வழங்கப்படுகின்றது என்ற உண்மை, எங்கும் எதிலும் சூக்குமமாகவே உள்ளது. லத்தீன் அமெரிக்காவில் என்னதான் நடக்கின்றது என்பதற்கு, சில நாடுகளை உதாரணத்துக்குப் பார்ப்போம்.

பிரேசிலின் கடனை எடுத்தால், அது அதன் தேசிய வருமானத்தில் 110.9 சதவிகிதமாகியுள்ளது. 1994-இல் கடன் 14,800 கோடி டொலராக இருந்தது. 1999-இல் 27,000 கோடி டொலராகியது. சேல் மன் ஹாட்டன் என்ற அன்னிய வங்கி 1998-இல் ஈட்டிய இலாபத்தை போல் இரண்டு மடங்கு இலாபத்தை 1999-இல் பெற்றது. 1998-1999 உள்ளடங்கி 6 மாதத்தில் 5,000 கோடி டொலரை அன்னிய வங்கிகள் பிரேசிலில் இருந்த எடுத்துச் சென்றது. நெருக்கடி முற்ற, 30 பெரிய அரசு வங்கிகளை தனியாருக்கு விற்றனர். பலர் ஆயிரம் பேரை வேலையை விட்டு நீக்கினர். உள்நாட்டு செல்வங்கள் வேகமாக அன்னியரிடம் கைமாறின. மக்களின் வறுமை வேகமாக பல மடங்காகியது.

இதற்கு முன் பிரேசிலின் அன்னிய மூதலீடு 1995-இல் 4,330 கோடி ஈரோவாகியது. இது உள்நாட்டு வருமானத்தில் ஆறு சதவிகிதமாகும். இதுவே 1999-இல் 20,150 கோடி டொலராகியது. இது தேசிய வருமானத்தில் 21.6 சதவீதமாகியது. பிரேசில் நாட்டின் கடன் மற்றும் உள்நாட்டு முதலீடுகளில் எப்படி அன்னியனின் ஆதிக்கம் புகுந்துள்ளது என்பதையே இது எடுத்துக்காட்டுகின்றது. எங்கும் எதிலும் மீட்சியற்ற அடிமைத்தனம் உருவாகியுள்ளது. தேசங்களின் திவால், மேற்கின் பொக்கிஷத்தில் பெறுமதியற்ற வெற்றுச் சில்லறையாகி விட்டது.

அர்ஜென்டினாவின் கடனோ 1991-இல் 6,500 கோடி டொலராக இருந்தது. இது 2000-இல் 14,200 கோடியாகியது. இவை எல்லாம் எதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. தேசங்களின் அடிமைத்தனத்தை காட்டுகின்றது. இது எந்தவிதத்திலும் இந்த நாடுகளின் ஜனநாயகம் மற்றும் சுதந்திரத்தின் மீது, வீரநடை போடவில்லை. இப்படி மக்களின் முதுகின் மேல் ஏறி நின்று கொக்கரிக்கும் உலகமயமாதல், தனது கெழுப்பேறிய சூறையாடலால் வக்கரித்து நிற்கின்றது. இயற்கையான மனித உழைப்புக்கு மேல் செயற்கையாக சுமத்தியுள்ள கடனும், அதற்கு வட்டியும் நவீன கொள்ளையாகிவிட்டது. உற்பத்திக்கு வெளியில் மனிதனைச்சுரண்டும் ஒரு நவீன உத்தியாகியுள்ளது. உற்பத்தியில் ஈடுபடும் ஏழை-எளிய மக்கள், தமது சொந்த உடல் உழைப்பில் இருந்து வட்டி கட்டுவது எவ்வளவு உண்மையோ, அந்தளவுக்கு இது சூக்குமமாகவும் உள்ளது.

உருகுவேயைப் பார்த்தால் அன்னியரின் நலன்களுக்கு சேவை செய்ததால், உருகுவே வங்கிகள் 2002 யூலை மாதம் தமது கையிருப்பில் 40 சதவிகிதத்தை திடீரென இழந்தது. இந்த நிலையில் கலகங்கள் மூண்டது. அதேநேரம் சர்வதேச அளவில் உருகுவேயின் நிதி இருப்பாக இருந்த 300 கோடி டொலர், திடீரென 62.2 கோடியாக குறைந்தது. அன்னியர்கள் தாம் உருகுவேயில் போட்டிருந்த பணத்தை, சர்வதேச இருப்பில் இருந்து சுதந்திரமாகச் சூறையாடினர். அதேநேரம் உருகுவே மக்களின் சேமிப்புக்கு, வங்கி திவாலான கதையைக் கூறினர். இதனால் கலகங்கள் மூண்டன. கடனோ 25,000 கோடி டொலரைத் தாண்டிச் சென்றது. இப்படி உருகுவேயின் நிலை அதிரடியாகவே மாறியது. சமூக ஏழ்மை அங்கு பெருகியதுடன், அவை நிரந்தரமாகச் செதுக்கப்பட்டு சுதந்திரமான பார்வைக்கு விடப்பட்டது. சமூகத்தில் இல்லாமை பாரிய கிளர்ச்சியை உருவாக்கியது. இவைலத்தின் அமெரிக்காவில் அன்றாடம் நடக்கும் தொடர்நிகழ்ச்சிகளாகவே மாறியுள்ளது.

இதே போன்றுதான் 1999-இல் மொசாம்பிக் நாட்டில் பெரும் வெள்ளம் ஏற்பட்டபோது, பெரும் தொகையான மக்கள் தமது வாழ்வையே இழந்தனர். அந்த மக்களின் வாழ்வை மீட்கும் புணர்நிர்மாண பணிகளைச் செய்ய அரசு மறுத்தது. இது உலகவங்கியின் உத்தரவாக இருந்தது. அதேநேரம் மேற்கத்திய வங்கிகளுக்கு வட்டியாக 7 கோடி டொலரைக் கட்டியது. உண்மையில் வெள்ளத்தினால் வாழ்வை இழந்த மக்களுக்கான நிவாரணத்தை மறுகலித்தபடியே தான், இந்த வட்டி செலுத்தப்பட்டது. மக்களால் தெரிவு செய்யப்

படுவதாக கூறும் சுதந்திரமான ஜனநாயக அரசுகள், உலகவங்கியின் கைபொம்மைகளாக இருப்பதற்கான ஓர் உதாரணம் இது. உலகவங்கி உத்தரவுக்கு இணங்க அடக்குமுறையை மக்கள் மேல் ஏவுகின்றது. இப்படி நிரந்தரமான ஒரு கூலிக் கும்பல்தான் என்பதை, மொசாம் பிக்கில் மறுபடியும் உலகவங்கி நிறுவியது. மேற்கத்திய செல்வந்தர்கள் மனம் நோகாது இருக்க, இந்தக் கைக்கலி அரசுகள் மக்களின் அடிப்படையான வாழ்வைச் சிதைக்க எல்லாவற்றையும் செய்தனர். உதாரணமாக தேசிய வருவாயில் மருத்துவத்துக்கு ஒதுக்கிய தொகையை குறைத்தனர். 1999-இல் 10 வருடத்துக்கு முந்திய சுகாதார சேவைக்கு ஒதுக்கிய தொகையில் 75 சதவிகிதத்தை, உலகவங்கியின் கட்டளைக்கு ஏற்ப குறைத்தனர். இது தேசிய வருவாயில் 1.1 சதவிகிதமாக மாறியது. இப்படிக்குறைத்த பின், அந்தப் பணத்தை எல்லாம் மேற்கு கொள்ளையிட்டுச் செல்கின்றது. இப்படி ஒவ்வொரு லத்தீன் அமெரிக்க நாட்டுக்கும் பற்பலகதைகள் உண்டு.

இதைப் தெளிவாகவும் நுட்பமாகவும் புரிந்து கொள்ள மெக்சிகோவின் அவலம் மிகச்சிறந்த உதாரணமாகும். 1980-இல் எண்ணெய் விலை ஏகாதிபத்திய சூறையாடலுக்குட்பட்ட சதிகளால் சரியத் தொடங்கிய போது, மெக்சிகோ தனது எண்ணெய் வருவாயில் திடீரென 600 கோடி டொலரை இழந்தது. அதேநேரம் இது அமெரிக்க வங்கிகள் வழங்கிய கடன்களை கேள்விக்குள்ளாக்கியது. அமெரிக்க சிட்டி பாங்க் மட்டும் 300 கோடி டொலரை கடனாக வழங்கியிருந்தது. அந்த வங்கி தனது கடனில் மூன்றில் இரண்டை மெக்சிகோவில் போட்டிருந்தது. இந்த நெருக்கடியில் இருந்து மீள மெக்சிகன் எண்ணெய்க்கு 100 கோடி டொலரை அமெரிக்கா முன்பணமாக வழங்கியது. அமெரிக்காவில் மிஞ்சிய தானியங்களைப் பெறவென மேலும் 100 கோடி டொலரை வழங்கியது. தொடர்ந்து கடும் நிபந்தனைகளுடன் கூடிய கடன் வழங்கப்பட்டது. இதன் மூலம் மெக்சிகோவின் அடிமைத்தனத்தை அமெரிக்காவே எழுதி வாங்கிக் கொண்டது. 1980-க்கும் 1982 மக்களின் வாழ்வை பெரிய அளவில் கொள்ளையடித்ததன் மூலம், 1970-இல் சத்துணவு இன்றி இறந்த குழந்தைகளின் எண்ணிக்கையைப் போல் மூன்று மடங்கு குழந்தைகள் இறந்தன.

அதேநேரம் மெக்சிகோவில் மிகவும் வசதியான 20 சதவிகிதமான வர்கள் மொத்த தேசிய வருமானத்தில் பெறுவது அதிகரித்தது. 1984-க்கும் 1992-க்கும் இடையில் 48.4 சதவிகிதத்தில் இருந்து, இது 54.2 சதவிகிதமாக மாறியது. அதேநேரம் வறிய 20 சதவிகிதமான

வர்கள் பெற்றது குறைந்து போனது. அதாவது 5 சதவிகிதத்தில் இருந்து 4.3 சதவிகிதமாக வீழ்ச்சி கண்டது. 100 கோடி டொலருக்கும் அதிகமான சொத்துடையோர் எண்ணிக்கை 2-லிருந்து 24 என உயர்ந்தது. மெக்சிகோவின் மிகப் பெரிய பணக்காரரின் சொத்து 1.7 கோடி ஏழைகளின் சொத்துக்கு சமமானதாகவே மாறியது. இப்படிச் சமூகப்பிளவு ஆழமாகியது. அன்னியரின் ஆதிக்கம் அதிகமாகியது.

1990-1993-இல் 9000 கோடி டொலர் முதலீடு நடந்தது. இதில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு தனியார்துறையை சார்ந்து நடந்தது. அரசு சமூகம் சார்ந்த செயல்பாடுகளை, படிப்படியாக குறைத்து வந்தது. 1994-இல் மெக்சிகோ நாணயத்தின் பெறுமானத்தை 13 சதவிகிதமாக உலகவங்கி குறைத்தது. ஆனால் இந்த பணவீக்கத்தை முதலாளிகளுக்கு முன்கூட்டியே தெரியப்படுத்தினர். இதனால் பணக்கார மெக்சிக்கர்கள் தமது பணத்தை முன்கூட்டியே டொலருக்கு மாற்றினர். அத்துடன் தொடர்ந்து இரு நாளில் மட்டும் 500 கோடி டொலர் நாட்டை விட்டு இரவோடு இரவாகவே கடத்தப்பட்டது. தொடர்ந்து பணம் சரிந்தது. 1994-இல் ஒரு டொலருக்கு 3.5 மெக்சிகோ நாணயம் என்ற பெறுமதி, 1995 மார்ச்சில் 7.5 மெக்சிகோ நாணயமாக மாறியது. மெக்சிகோ கடனுக்கான வட்டியைக் கூட கொடுக்க முடியாத நிலையில், திவாலாகிக் கொண்டிருந்தது.

இதைத் தடுத்து நிறுத்த 1995 ஜனவரியில் புதிதாக 5,000 கோடி டொலர் கடன் வழங்கப்பட்டது. இதில் அமெரிக்கா 2,000 கோடியை வழங்கியது. மொத்தத்தில் எண்ணெய் வருவாயைக் கடன் தொகைக்கு மாற்றாக முன்வைத்தது. மீண்டும் 1995 அக்டோபரில் 20 சதவிகித பணவீக்கம் அறிவிக்கப்பட்டது. குறுகிய கால கடன் தொகை மட்டும் 1,600 கோடி டொலராக இருந்தது. நாட்டில் சமூக சிதைவு ஆரம்பமாகியது. நாட்டின் முழுச் செல்வத்தை அரசு மாகவே சூறையாடினர். 1995-க்கு முந்திய 5 வருடத்தில் 7,000 கோடி டொலர் மெக்சிகோவில் புகுந்து இருந்தது. இதில் 1,000 கோடி டொலர் மட்டுமே நிலையான முதலீட்டில் இடப்பட்டது. மிகுதி உடனடியான கொள்ளையில் நேரடியான சூதாட்டத்தில் ஈடுபட்டது. மக்களின் சேமிப்புப் பணத்தை கொள்ளையிட விரும்பினர். சேமிப்புக்கு 30 முதல் 40 சதவிகித வட்டி வழங்கப்பட்டதன் மூலம், சேமிப்பு நிதியே காணாமல் போனது. 1995 முதல் இரண்டு மாதத்தில் மட்டும் 7.5 லட்சம் மக்கள் தமது தொழிலை இழந்தனர். உண்மை ஊதியம் 30 சதவிகிதமாகச் சரிந்தது. 1990-உடன் ஒப்பிடும் போது, இது 40 சதவிகிதம் குறைந்து போனது. சராசரி கூலி 17 சதவிகிதத்தால் குறைந்து போனது.

சராசரி ஊதியத்தில் வாங்கும் திறன் 54 சதவிகிதம் குறைந்து போனது. தொடர்ந்து வேலை இழப்பு விரிவாகியது. 1995-இல் வேலையின்மை இரண்டு மடங்காகியது. சமூகத்தின் அவலமே, எங்கும் எதிலும் பர விப்பாய்ந்தது.

அதேநேரம் கடன் கொடுத்தவனின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் ஏற்றுமதி சார்ந்த உற்பத்தி அதிகரித்தது. மிகக் குறைந்த கூலியில் மெக்சிகோ மக்களைச் சுரண்டிய அமெரிக்க முதலீடுகள், 6 இலட்சம் மக்களை நேரடியாகவே சுரண்டத் தொடங்கியது. எங்கும் ஒரு சமூக அவலம் விதைக்கப்பட்டது. 1995-இல் முதல் ஒன்பது மாதத்தில் மட்டும், 22 இலட்சம் மக்கள் புதிதாகவே கடுமையான வறுமைக்குள் சென்றனர். கிராமப்புறத்தில் 1 முதல் 4 வயதான குழந்தைகளின் பட்டினி வாழ்க்கை 1979-இல் 7.7 சதவிகிதமாக இருந்தது. இது 1995-இல் 15.1 ஆக மாறியது. இதையிட்டு கடன் கொடுத்தவன் கவலைப்படவேயில்லை. செல்வந்தர்களின் செல்வமோ மறுபக்கம் பெருகியது.

1995 யூன் மாதத்திற்கும் 1996 யூனுக்கும் இடையில் மெக்சிகோவின் இலட்சதிபதிகள் 50 சதவிகிதமாக அதிகரித்தனர். 1982-இல் மெக்சிக்கோவின் முதல் 10 பணக்காரர்களின் சொத்து, மொத்த தேசிய வருமானத்தில் 36 சதவிகிதமாக இருந்தது. இது 1995-இல் 40 சதவிகிதமாகியது. 1995-இன் இறுதியில் பணவீக்கம் 50 சதவிகிதமாக இருந்தது. உள்நாட்டில் பண நகர்வு 25 சதவிகிதமாக குறைந்தது. மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி 7 சதவிகிதமாக குறைந்து போனது. வணிகர்களும் மக்களும் கடனை மீளக் கொடுக்க முடியாது போகவே, வரக்கடன்கள் 561 சதவிகிதமாக அதிகரித்தது.

மொத்த மெக்சிகோவே அன்னிய ஆதிக்கத்தின் பிடியால் சிதைந்தது. மக்களின் வாழ்க்கை அவர்கள் சம்பந்தப்படாத அன்னிய சூறையாடல்களால் சிதைந்தது. மெக்சிகோ மக்கள் மீளமுடியாத படுகுழியில் வீழ்ந்தனர். ஏழைகளின் எண்ணிக்கை நிரந்தரமாகவே பெருகியது. எங்கும் மனித அவலம் ஒருபுறம். மறுபுறம் மெக்சிகோவில் உயர்நிலையில் இருந்தவர்கள் கொழுத்த அதேநேரம், அன்னியர்கள் குதூகலமாகவே அறுவடையை நடத்தினர்.

இப்படி மூன்றாம் உலக நாடுகளில் அடிமைத்தனத்தை ஏற்படுத்த ஏகாதிபத்தியம், வாரிவாரி கடன்களை வழங்குகின்றது. ஆனால் இக்கடனுக்கான பணம் கூட மூன்றாம் உலக செல்வமாகவே இருப்பது ஒரு சூக்குமமான உண்மையாகும். கடன் வழங்கும் வங்கிகளில் தாம்

கொள்ளையடித்த கறுப்புப் பணத்தை, மூன்றாம் உலக நாடுகளின் மேட்டுக்குடியினர் வைப்பில் இடுகின்றனர். இப்படி லத்தீன் அமெரிக்காவில் மட்டும் 1978-1983 வரை கடந்து சென்ற பணம் 5,000 கோடி டொலராகும். இப்படி வெளியேறும் பணம், மூன்றாம் உலககடனில் மூன்றில் ஒன்றாகும். மூன்றாம் உலக நாடுகளில் வெளியேறும் கறுப்பு பணத்தில் சவில் வங்கியில் மட்டும், 1983-இல் 8,200 கோடி சவில் பிராங் போடப்பட்டு இருந்தது. இதைவிட சட்டப்பூர்வமாகவும் கூட கடத்துகின்றனர். அவை கடனாக மீளவும் கொள்ளையிட மூன்றாம் உலக நாடுகளை நோக்கி மீள வருகின்றது.

இப்படி லத்தீன் அமெரிக்கா முழுக்க குறிப்பாக அமெரிக்காவினதும், மற்றைய ஏகாதிபத்தியத்தினதும் கோரப்பிடியில் சிக்கி அழிந்து வருகின்றது. லத்தீன் அமெரிக்காவில் இருந்து 1991-இல் வெளியே கடத்திய மொத்தத் தொகையோ, 21,000 முதல் 25,000 கோடி டொலராகும். இது 1984 உடன் ஒப்பிடும் போது 10,000 கோடி டொலர் அதிகமாகும். மெக்சிக்கோவில் மட்டும் 1980-க்கும் 1990-க்கும் இடையில் 4,000 கோடி டொலருக்கும் அதிகமாக வெளியேறியது. இப்படி நிரந்தரமாகவே கொள்ளையிடும் இன்றைய ஏற்பாட்டின்படிதான், உலகமயமாதல் சட்டத்திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தப்பணத்தை மேற்கிடம் அன்றாடம் இழப்பவர்கள் உலகெங்கும் உள்ள உழைக்கும் ஏழைமக்கள்தான். இதை அனுபவிப்பவர்கள் மேற்கு நாட்டு பணக்காரர்க்கும்பல்தான்.

11

மனித இரத்தத்தையே உறிஞ்சி வெற்றுடலாக்கும் கடன் என்ற பேய்

இன்றைய உலகப் பொருளாதார நெருக்கடிக்கு தீர்வுகள், அதை மேலும் வீச்சாக்குவதே என்கின்றனர். இப்படி ஏகாதிபத்தியங்கள் முன்வைக்கும் வழிமுறைகள், எப்போதும் நெருக்கடியை அகலப்படுத்தவே, அதைத் திட்டமிட்டு வைக்கின்றனர். இப்படி நாடுகளின் சுயாதீனமான தன்மையை அழித்து, வலுக்கட்டாயமாகவே நாடுகளின்தலைவிதியை மாற்றுகின்றனர்.

நெருக்கடிக்கு தீர்வுகள் எதையும் இவர்கள் எட்டுவதில்லை. அதை அகலப்படுத்துகின்றனர். மாறாக நெருக்கடியின் பெயரில் மேலும் மேலும் கொள்ளையடிக்கின்றனர். இதன் விளைவு என்ன?

2000-இல் உலகளாவிய மொத்தக் கடன் 6,000,000 கோடி (60 டிரில்லியன்) டொலராகும். இது உலகளாவிய மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியை விடவும் இரண்டு மடங்காகும். ஆச்சரியம், ஆனால் இது தான் எதார்த்தம்.

இப்படி உழைப்பில் ஈடுபடாத இந்தக் கடனுக்கு, யார் உழைத்து வட்டியைக் கட்டுகின்றனர்? உண்மையில் உழைப்பில் ஈடுபடும், ஏழை-எளிய மக்கள் தான். அதே நேரம் இன்றைய உலகமயமாதல் அமைப்பில், இன்று உலகளாவியுள்ள கடனை வருடம் முழுக்க உழைத்துக் கொடுத்தாலும் அடைக்க முடியாது. ஏனெனில் உலகளாவிய உள்நாட்டு உற்பத்தியை விட, கடனோ இரண்டு மடங்காகும்.

இதில் வடக்கு (மேற்கு) அல்லாத தெற்கு நாடுகளின் கடன் மட்டும் 2,50,000 கோடி (2.5 டிரில்லியன்) டொலராக உள்ளது. இந்தக் கடனுக்காக மூன்றாம் உலக நாடுகள் கட்டும் வட்டி மட்டும் 37,000 கோடி டொலராக உள்ளது. வறிய ஏழை நாடும், அந்த மக்களும் மேற்குக்கு வட்டியாக வருடம் 37,000 கோடி டொலரைக் கட்டுகின்றனர்.

1970-இல் கடனுக்காக மூன்றாம் உலக நாடுகள் கட்டிய வட்டி 250 கோடி டொலர் தான். இது 2000-இல் 1,000 மடங்காக அதிகரித்துள்ளது. இப்படி ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாக, கடந்த 30 வருடத்தில் மூன்றாம் உலக மக்கள் மேற்கிடம் இழந்தனர். உலகமயமாதலின் உன்னதமான சமூக அடிப்படையே இதுதான். கட்டிய வட்டி 1979-இல் 2,570 கோடியாகியது. 1970-82 வரையிலான காலத்தில் மூன்றாம் உலக நாடுகள் கடனுக்காக கட்டிய மொத்த வட்டி 23,900 கோடி டொலர் தான். 12 வருடத்தில் கட்டிய மொத்தத் தொகையை மிஞ்சி, வருடாந்தரகடன் அளவீடுகள் நடக்கின்றது.

கடனுக்காகவே உலக மக்களை உழைக்க நிர்ப்பந்திக்கும் சமூக அமைப்பினுள், மனித விடுதலைக்கான அடிப்படை என்பது பகற்கனவுதான். மனித விடுதலை என்பது, இந்த வட்டி கட்டும் இந்த சமூக அமைப்புக்கு வெளியில் தான் சாத்தியமாகும். இந்த நிலையில் இந்த வட்டியை அளவிடுவதற்கேற்ற, ஒரு உலக அமைப்பே உலக

மயமாதல். உண்மையில் இந்த வட்டியைக் கொண்டு ஒரு பணக்காரக் கூட்டம் கொழுப்பேறி வாழ்கின்றது. இப்படி உழைப்பில் ஈடுபடாது வாழும் சுதந்திரம் தான், இன்றைய நவீன ஜனநாயகமாகும்.

1998-இல் ஒவ்வொரு நாளும் மூன்றாம் உலக நாடுகள் வட்டி மற்றும் கடன் கொடுப்பனவாக 71.70 கோடி டொலரை, ஏகாதிபத்தியத்துக்கு வழங்கியது. இது 2000-இல் 102.2 கோடி டொலராகியது. இப்படி மனித வாழ்வை அழித்து, மனித உழைப்பைச் சூறையாடும் வடிவத்தை பாதுகாப்பதுதான், சுதந்திரம் மற்றும் ஜனநாயகமாகும். இந்த அடிப்படையில்தான், உலகமயாதல் ஒரு சமூக கோட்பாடாகியது.

12

கடனும் வட்டியும் மனிதகுல முன்னேற்றத்துக்காக உதவுகின்றதா?

மனிதகுல முன்னேற்றத்துக்கும், சமூகத்தின் அபிவிருத்திக்காக கவுமே கடனும் வட்டியும் உதவுகின்றது என்று பெரும்பான்மை சமூகம் நம்புகின்றது. மறுபக்கத்தில் இதை நம்பவைக்கின்றனர். ஆனால் எதார்த்தம் என்ன?

உலகளாவிய அன்னிய கடன் 1968-இல் 5,000 கோடி டொலராக மட்டும் இருந்தது. இது 1971-இல் 11,000 கோடி டொலராக இருந்தது. மேற்கின் முதலீடுகள் 1971-இல் மூன்றாம் உலகில் 10,000 கோடி டொலராக இருந்த போது கடன் 11,000 கோடி டொலர்தான்.

இப்படி சிறியளவில் திணிக்கப்பட்ட கடன் தான், 2000-இல் 2,50,000 கோடி டொலராகியது. அதாவது 30 வருடத்தில் கடன் 23 மடங்காக அதிகரித்தது. 33 வருடத்திலோ 50 மடங்காகியது. 1960-க்கும் 1971-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் கடன் அதிகரிப்பு வருடம் 14 சதவிகிதமாக அதிகரித்தது, அதுவே 11,000 கோடி

டொலராக மாறியது. இக்காலத்தில் ஏற்றுமதி அதிகரிப்பு 6 சதவீதம் மட்டுமே.

இப்படி நவகாலனிய வரலாற்றுடன், கடன் நவீன சுரண்டும் கரு வியாக மாறியது. இப்படித் தொடங்கிய கடன், 1978-இல் மூன்றாம் உலகின் கடனை 60,000 கோடி டொலராக்கியது. 1984-இல் மூன்றாம் உலகம் முழுவதுமான மொத்தக் கடன் 80,000 கோடி டொலராகியது. நாடுகளை ஒரு அழுங்குப் பிடியில் சிக்கவைத்து விட்டு, கடனையும் வட்டியையும் முடிவின்றி கறக்கத் தொடங்கினர். படிப்படியாக கொத்தடிமைத்தனம் புகுத்தப்பட்டது.

இப்படி 1981-1984-இல் மொத்தமாக வட்டியாக செலுத்திய தொகை ஆண்டு ஒன்றுக்கு சராசரியாக 1,400 முதல் 1,500 கோடி டொலராக மாறியது. 1985-இல் மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்கு உதவி என்ற பெயரில் கொடுத்த கடன் 3,000 கோடி டொலர். அதேநேரம் அவர்களை மீளவும் சூறையாடிய தொகையோ, குறைந்தபட்சம் 15,000 கோடி டொலரைத்தாண்டியது.

இது ஒரு விசித்திரமான உண்மை. நிலைமையின் தீவிரத்தையும், சமூகச்சிதைவின் வக்கிரத்தையும் இது எதார்த்தமாக்கியது. 1990-இல் வட்டி மற்றும் மீளக் கொடுத்தல் வருடம் 11,400 கோடி டொலர் என்ற நிலையைத் தொட்டது. 1989-இல் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் மொத்தக்கடனோ 1,32,000 கோடி டொலராகியது. இதில் பாதி வட்டி விகித உயர்வினால் ஏற்பட்டது.

1983-1989 ஆகிய ஏழு ஆண்டில், வருடம் 5,000 கோடி டொலர் வீதம், வருடாந்தரம் இலாபமாகவும் வட்டியுமாக ஏகாதிபத்திய நாடுகளுக்குச் சென்றது. இந்தக் கடனே பின் தங்கிய நாடுகளுக்கும், மிகவும் பின்தங்கிய புதிய நாடுகளை உற்பத்தியாக்கியது. 1983-இல் 30 ஆக இருந்த மிகப் பின்தங்கிய நாடுகள், 1989-இல் 42 ஆக உயர்ந்தது. பல நாடுகள் திவாலாகின. திணிக்கப்பட்ட கடன் பல நாடுகளின் தலைவிதியையே காலில் போட்டு மிதித்தது. இதனால் உலகெங்கும் வறுமையின் கோரப்பிடியாகி, இதுவே சமூக போக்கா கியது.

மூன்றாம் உலக நாடுகள் மேலான கடன் மற்றும் அதற்காக அவர்கள் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு கொடுத்த வட்டி மற்றும் மீள் கொடுப் பனவுகள்:

	மொத்தக் கடன்	மீள கொடுப்பனவு மற்றும் வட்டி
1980	58,000 கோடி டொலர்	9,000 கோடி டொலர்
1990	1,42,000 கோடி டொலர்	16,000 கோடி டொலர்
1996	2,13,000 கோடி டொலர்	27,000 கோடி டொலர்
1997	2,19,000 கோடி டொலர்	30,000 கோடி டொலர்
1998	2,40,000 கோடி டொலர்	30,000 கோடி டொலர்
1999	2,43,000 கோடி டொலர்	36,000 கோடி டொலர்
2000	2,36,000 கோடி டொலர்	38,000 கோடி டொலர்
2001	2,33,000 கோடி டொலர்	38,000 கோடி டொலர்
2002	2,40,000 கோடி டொலர்	34,000 கோடி டொலர்

1991-இல் வளரும் (மூன்றாம் உலக) நாடுகளின் மொத்தக் கடன் 90,000 கோடி டொலராகும். இந்தக்கடனை நிர்வகிக்கவும், இதற்கான வட்டியாகவும் அந்த வருடம் வளரும் (மூன்றாம் உலக) நாடுகள் செலுத்திய தொகையோ 11,400 கோடி டொலராகும். இது 2001-இல் 38,000 கோடி டொலராகியுள்ளது. அன்னியன் அபகரித்துச் செல்வது, தொடர்ச்சியாக அதிகரித்தது. மூன்றாம் உலகநாட்டு மக்கள் தமது உழைப்பையும், நுகர்வையும் இழக்காமல், இந்த அதிகரிப்புக்கு இடமில்லை. மேற்கின் செல்வம், இப்படிப் பல வழிகளில் சூறையாடப்பட்டு குவிகின்றது. இதனால் பணக்கார நாடுகள், ஏழை நாடுகள் என்ற இரண்டு பிளவுபட்ட உலகம் இயல்பாகவே உருவாகியுள்ளது. இப்படி ஒரு பிளவு மனித வரலாற்றில் இருந்தது கிடையாது.

மிக அண்மைக் காலங்களில் கூட இத்தளவுக்கு இருந்தது கிடையாது. 1980-இல் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் கடன் 58,000 கோடி டொலராகவே இருந்தது. இது 2001-இல் 2,40,000 கோடி (2.4 டிரில்லியன்) டொலராகியது. இப்படிக் கடன் பெருகிச் செல்வதையும், கடனில் இருந்து மீள முடியாத வகையில் நாடுகளின் கொத்தடிமைத் தனத்தையுமே இது எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இந்தக் கடன் மூலம் கொள்ளையடித்த மொத்த தொகையோ மிகப்பிரமாண்டமானது. கடனுக்கான வட்டியாகவும் மீள் கொடுப்பனவாகவும் 1980 முதல் 2001 வரை, மொத்தமாக 4,60,000 கோடி (4.6 டிரில்லியன்) டொலர் சூறையாடப்பட்டது. நம்ப முடியாத உண்மை, இப்படி சூக்குமமாகவே இயங்குகின்றது. உண்மையில் 2001-இல் இருந்த கடனைப் போல, அண்ணளவாக இரண்டு மடங்கு தொகையை வட்டியாகவும் மீள் கொடுப்பனவாகவும் 1980 முதல் மூன்றாம் உலக நாடுகள் செலுத்தியுள்ளன. மேற்கு மிகப்பெரிய ஒரு தொகையை, மூன்றாம் உலக நாடுகளில் இருந்து கடத்திச் சென்றுள்ளதை இது எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

இந்தத் தொகையை எங்கிருந்து எப்படி இவர்கள் அடைத்தனர். மூன்றாம் உலக நாடுகளின் ஏழை மக்களின் உழைப்புதான், இப்படி மேற்கு நோக்கிச் சென்றது. திடீரென உருவான முழு இழப்பும், மூன்றாம் உலகமக்களின் வாழ்க்கையில் இன்று பிரதிபலிக்கின்றது. மூன்றாம் உலகநாடுகளின் வறுமைக்கு, மேற்கின் இந்தச் சூறையாடலும் ஒரு முக்கியமான அடிப்படை காரணங்களில் ஒன்றாகும். மறுபக்கத்தில் மேற்கின் செல்வத்துக்கு மூன்றாம் உலக நாட்டு ஏழை மக்கள் மாடாக உழைக்கின்றனர். மூன்றாம் உலகம் மீதான மேற்கின் சூறையாடல் இவைகள் மட்டுமல்ல. அவை பல வழிப்பாதைகளில் நடக்கின்றது.

உண்மையில் இந்தக் கடன் என்ன செய்கின்றது. 1980-இல் ஒரு டொலரைக் கடனாகப் பெற்றவர்கள், அதற்கான வட்டியாக கொடுத்ததோ 8 டொலர். அதேநேரம் கொடுக்க வேண்டிய முதல் 4 டொலராக மாறியது. ஒரு விசித்திரமான உலக ஒழுங்கு. இதைத்தான் அவர்கள் ஜனநாயகம் என்கின்றனர். இந்த சூறையாடலைத்தான், எல்லோரும் மேற்கின் கருணை சார்ந்த உதவி என்கிறார்கள். மூன்றாம் உலக நாடுகளும், அந்த நாட்டு மக்களும் எப்படி ஏகாதிபத்தியத்துக்கு உழைத்துக் கொடுக்கின்றார்கள் என்பதை இது தெளிவாக எமக்கு எடுத்துரைக்கின்றது. இதுவும் முடிவல்ல, உலகமயமாதலின் முடிவற்றத் தொடர் கதையும் இதுதான். இது முன்பைவிட தற்போது கொடுரமாகவே களமிறங்கி நிற்கின்றது.

நாடுகள் திவாலாகும் போது, தொடர்ச்சியாக சர்வதேச நெருக்கடிகள் இன்று ஏற்படுகின்றன. சமூக கொந்தளிப்புகள் எங்கும் எதிலும் ஏற்படுகின்றன. இதை மழுங்கடிக்கவே கடன் தள்ளுபடி என்ற

பெயரில், தொடர்ந்து ஏகாதிபத்தியம் நோக்கிய வரவுகளையே உறுதி செய்கின்றனர். இதுவே ஏற்றத்தாழ்வான வருடாந்தர அளவீட்டையும் ஏற்படுத்துகின்றது. இந்த கடன்தள்ளுபடிக்கு பதிலாக, அந்த நாடுகளின் சுயாதீனத்தை அனுமதிப்பதில்லை. எங்கும் எதிலும் சூறையாடும் ஏகாதிபத்தியங்கள், அதைப் பாதுகாக்கவே உருவாக்கும் சர்வதேச அமைப்புகளை உருவாக்குகின்றன. அவை அதிகாரம் கொண்ட உலக பொருளாதார போலீஸ்காரனாகவே வளர்ச்சியுறுகின்றது. உலக வங்கிகள், உலகக் கழகங்கள் என்ற எண்ணற்ற மக்கள் விரோத புல்லுருவி நிறுவனங்களே, உலகமயமாதலின் அச்சாகவும் அதன் ஆணியேராகவும் மாறியுள்ளது.

கடன் கொடுப்பனவுகளை இன்று அரசு மட்டும் பெறவில்லை. தனியாரும் பெறுகின்றனர். இந்த தனியார் கடனைப் பெறும் போது, அரசே தன்னைப் பணயப் பொருளாக்கி அவர்களுக்காக நிற்கின்றது. தனியார் பணத்தைச் சூறையாடி தனியார் கைவிடுக்கும் போது, அரசு அதை மக்களின் முதுகில் சுமத்திவிடுவது அன்றாட நிகழ்ச்சியாகி விட்டது. இப்படி வணிக வங்கிகளில், தனியார் கடன் பெறுவது தொடர்ச்சியாக அதிகரிக்கின்றது. 1995-இல் தனியார் வணிக வங்கிகளில் 800 கோடி டொலர் கடன் பெற்றனர். இது 1996-இல் 3400 கோடி டொலராக அதிகரித்தது. வணிக வங்கிகளில் 1995-1996-இல் புதிய கடன் பெற்றவர்களில் தனியார் பங்கு 60 சதவிகிதமாக இருந்தது. 2000-இல் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் தனியார் கடன் தொகை 53,420 கோடி டொலராகியுள்ளது. இந்தக் கடனின் மீள் கொடுப்பனவுக்கான உத்தரவாதத்தை அரசே பொறுப்பேற்கின்றது. அவர்கள் அதைக் கொடுக்க மறுக்கும்போது, அரசு அதை மக்களிடம் இருந்து எடுத்துக் கொடுப்பது ஒரு புதிய ஒரு போக்காகவே மாறியுள்ளது.

கடன் என்ற பெயரில் மூன்றாமுலக நாடுகள் எப்படிச் சூறையாடப்படுகின்றன என்பதை நாம் எந்த முரணும் இன்றி தெளிவாகவே காண்கின்றோம். மேற்கின் செல்வத்தின் இருப்புக்கான சமூக அடிப்படையை காண்கின்றோம். மேற்கத்திய செல்வச் செழிப்பின் உள்ளடக்கத்துக்கு, வட்டி மூலமும் தாராளமாகவே கிடைக்கின்றது என்பதை இது எடுத்துக்காட்டுகின்றது. மூன்றாம் உலக நாடுகளின் மனித அவலங்களுக்கு கடன் மற்றும் வட்டி ஆற்றும் பங்கை, யாரும் இனி நிராகரிக்க முடியாது. அந்தளவுக்கு ஒரு கொடூரமான சூறையாடலை ஏகாதிபத்தியம் நடத்தி வருவதை ஐயந்திரிபடவே நிறுவுகின்றது.

பிராந்திய ரீதியாகக் கடன் ஏற்படுத்தும் அவலம்

மேற்கின் வாழ்வுக்காகவே, அதிலும் சிலரின் மேன்மையான மூலதனத்தைப் பெருக்க உருவாக்கப்பட்ட உலக ஒழுங்கு தான் உலக மயமாதல். மனித உழைப்பைப் பிழிந்தெடுத்து, மனித சாரத்தை அழிக்கின்ற இழிதனம் தான், இன்றைய சுதந்திரம். இதற்கு வேடம் கட்டி ஆடுவதுதான் ஜனநாயகம். இந்த ஜனநாயகமும், இந்தச் சுதந்திரமும் என்பது, உலகத்தை தனக்கு கீழ்ப்பட்ட பிரதேசங்களாக பரித்து விடுகின்றது. இயற்கையான பிரதேச வேறுபாடுகளை, செயற்கையான மூலதன பிளவாக்கியுள்ளனர். இதன் மூலம் மேற்கு பிரதேசங்கள், மேற்கு அல்லாத பிரதேசத்தை எப்படி சூறையாடுகின்றது என்பதைப் பார்ப்போம்.

அன்னிய கடன்கோடி டொலரில்					
	1980	1985	1986	1987	1987-இல் கடன் தேசிய வருமானத்தில் சதவிகிதத்தில்
ஆப்பிரிக்கா சகாராப்பகுதி	5,600	9,320	10,940	12,880	100.1
வடஆப்பிரிக்கா, மற்றும் மத்திய கிழக்கு	5,900	8,480	9,790	10,750	62.8
தென்அமெரிக்கா, கரிபிய நாடுகள்	24,230	38,860	40,600	44,200	60.1
கிழக்குஆசியா, மற்றும் பசிபிக்நாடுகள்	9,050	17,140	18,910	20,630	33.8
தென் ஆசியா	3,680	6,390	7,270	8,230	25.9

பிரதேச ரீதியாகத் திணிக்கப்பட்ட கடன், எப்படி அந்தப் பிரதேசங்களில் சுயாதீனத்தையே திட்டமிட்டு அழித்துள்ளது. கடன் தொடர்ச்சியாக அதிகரித்து வந்துள்ளது. அது தேசிய வருமானத் திணைக்கூட இன்று தாண்டிச்சென்றுள்ளது.

இப்படி அதிகம் கடன் பெற்ற நாடுகளில் வாழும் மக்கள், இன்று கையேந்தி பட்டினியால் மரணிக்கும் செய்திகள் வெளிவருகின்றன. இதுவே இன்று மேட்டுக்குடிக்கு அன்றாடப் பொழுதுபோக்காகவும், அரட்டையடிக்கும் செய்தியாகவும் வெளிவருகின்றது. இப்படி மக்களை சூறையாடி வாழ்வை நியாயப்படுத்திக் கொண்டு, அந்த அவலத்தைப் பார்த்து பரிதாபப்படுவது என்பதே மேட்டுக்குடித் தன்மையாகிவிடுகின்றது. இதையே உயர்வான மனிதாபிமானமாக காட்டிக்கொள்வது கூட நாகரிகமாகின்றது.

அதிக கடன்கள் அந்த மக்களின் சமூக இருப்பை அழிக்கின்றது. குறித்த அந்தப் பிரதேசங்கள், தொடர்ச்சியான சமூகக் கலகங்களையும், கொந்தளிப்புகளையும் உருவாக்கியுள்ளது. இப்படி மனிதனை சூறையாடி வாழ்வை அழிக்கும் கடன், எப்படி மக்களை எந்த அளவில் சூறையாடி அழிக்கின்றது என்று பார்ப்போம்.

2002-இல் கடன் பிரதேச ரீதியாக கோடி டொலரில்		
	மொத்தக் கடன்	மீளக் கொடுக்கும் வட்டி மற்றும் முதல்
தென் அமெரிக்கா	79,000 கோடி டொலர்	13,400 கோடி டொலர்
ஆப்பிரிக்க, கரிபிய நாடுகள்	21,000 கோடி டொலர்	1,300 கோடி டொலர்
மத்திய கிழக்கு, வட ஆப்பிரிக்கா	32,000 கோடி டொலர்	4,200 கோடி டொலர்
தென் ஆசியா	17,000 கோடி டொலர்	1,400 கோடி டொலர்
கிழக்கு ஆசியா	51,000 கோடி டொலர்	7,800 கோடி டொலர்

	மொத்தக் கடன்	மீளக் கொடுக்கும் வட்டி மற்றும் முதல்
முன்னாள் சோசலிச நாடுகள்	40,000 கோடி டொலர்	6,200 கோடி டொலர்
மொத்தம்	2,40,000 கோடி டொலர்	34,300 கோடி டொலர்

மேற்குக்கு கிடைக்கும் நிரந்தரமான வரவை இது காட்டுகின்றது. ஏழ்மை தேசியமயமாகி - செல்வம் அந்நாடுகளில் இருந்து, செல்வம் உள்ள நாட்டிற்குச் செல்வம் மேலும் செல்கின்றது. இது இந்த உலக மயமாதலில் மாற்றமுடியாத உலக ஒழுங்கு. கடன் கொடுப்பது, ஏழைகளின் உழைப்பில் இருந்து வட்டியை அளவிடுவதற்காகத் தான். இங்கு கடன்பெற்று சுயாதீனமாக வாழமுடியாது.

இந்தக் கடன் வலையில் முன்னாள் சோசலிச நாடுகள் கூட சிக்கி யுள்ளது. இதைத் தரவுகள் தெளிவாகவே நமக்கு எடுத்துக்காட்டு கின்றது. முன்னாள் சோசலிச நாடுகளின் ஜனநாயகம் மற்றும் சுதந் திரம் என்பது, மேற்கின் சூறையாடலை அடிப்படையாகக் கொண்டதே. 2002-இல் முன்னாள் சோசலிச நாடுகள், 6,200 கோடி டொலரை வட்டியாகவும் முதலாகவும் திருப்பிக் கொடுக்கத் தொடங் கியது. அன்று சுதந்திரம், ஜனநாயகம் என்று மேற்கு கோரியது எல்லாம், மக்களின் நலன்களில் இருந்தல்ல. மக்கள் தாம் வாழ்வ தற்காக பெற்று வந்த தமது அடிப்படை சமூகத் தேவைகளையே இழந்து, அதை மேற்கிடம் தாரைவார்க்கும் உலக ஒழுங்கு தான் மேற்கின் ஜனநாயகம். இதையே அந்த நாடுகளின் கொடுப்பனவுகள் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

ஏழைநாடுகளும் மேற்கிடம் இழந்து நிரக்கதியாகி நிற்கின்றன. சமூகமே தமது சொந்த உழைப்பை அன்னியனிடம் இழந்துவிடு கின்றது. மக்களின் செல்வத்தை சூறையாடுபவனிடமே, இழிவாகக் கையேந்தி நிற்கும் சமூக அவலமே, உன்னதமான உலக சுதந்திரமாக காட்டப்படுகின்றது. அதிகக் கடன் பெற்ற நாடுகளின் குறிப்பான நிலைமையைப் பார்ப்போம்.

1989-இல் உயர் கடன்களை கொண்டிருந்த நாடுகளின் கடன் கோடி டொலரில்

	1980	1985	1986	1987	1989	தேசிய வருமானத்தில் கடன் சதவிகிதத்தில்	தேசிய வருமானத்தில் முதலீடு 1973-1980 சதவிகிதத்தில்	தேசிய வருமானத்தில் முதலீடு 1980-1987 சதவிகிதத்தில்	தேசிய வருமானத்தில் ஏற்றுமதி 1965-1980 சதவிகிதத்தில்	தேசிய வருமானத்தில் ஏற்றுமதி 1980-1987 சதவிகிதத்தில்
அர்ஜென்டினா	2,720	4,930	4,970	5,680	6,190	60.5	23.4	14.4	3.5	0.3
பொலிவியா	270	470	550	550	580	135.5	24.7	8.3	4.5	-2.1
பிரேசில்	7,060	10,650	11,200	12,390	11,270	30.7	23.9	19.7	9	3.3
சிலி	1210	2,040	2,020	2,120	1,850	96.6	17.3	17.4	1.9	1
கொலம்பியா	690	1,420	1,540	1,700	1,720	50.2	18.8	19.9	5.6	2.9
கொஸ்டிக்க	270	440	450	470	460	100	25.5	25.4	6.2	1.8
கொத்திவரியா	580	980	1,110	1,360	1,400	161.8	29.1	19.9	6.8	2.2
ஈக்ரூவடர்	600	860	920	1,040	1,150	113.3	26.7	23.3	8.7	1.5
யமேக்கா	190	390	400	440	450	175.9	20.2	22.8	1.3	0.4
மொரோக்	970	1,630	1,880	2,070	2,080	105.9	25.6	22.7	5.4	3.2
மெக்ஸிகோ	5,750	9,690	10,110	10,790	10,260	58	24.2	23.4	6.5	0.5
நைஜீரியா	890	1,950	2,450	2,870	3,050	122.6	22.8	14.5	6.9	-7.1
பெரு	1,000	1,420	1,600	1,810	1,990	47.3	23.9	27	3.9	1.2
பிலிப்பைன்ஸ்	1,740	2,620	2,890	3,000	2,850	72.9	29.1	22.7	5.9	-0.5
உருகுவே	170	390	390	420	450	50.1	15.7	12.8	2.4	+1.3
வெனிசுவா	2,950	3,470	3,470	3,650	3,410	57.7	34.2	21.1	3.7	0.2
யுகோசலோவியா	1,850	2,040	2,120	2,350	2,210	38.9	35.6	38.9	6	1.5

மூன்றாம் உலக நாடுகளில் சொர்க்கபுரியாக ஏகாதிபத்தியம் வர்ணிக்கும் பிரதேசங்கள் தான், அதிகக் கடன் பெற்ற நாடுகளாக உள்ளன. அதிக வட்டி கொடுக்கும் நாடுகளும் அவையாகவே உள்ளது. இதனால் தான் அதை அவர்கள் சொர்க்கம் என்கின்றனர்.

கடன் அதிகரிக்க அதிகரிக்க, தேசிய வருமானத்திலான தேசிய முதலீடுகள் குறைக்கப்படுகின்றது. தேசத்தின் மக்களுக்கான செலவுகள் குறைக்கப்படுகின்றன. மாறாக அவை மேற்கு நாட்டுக்கு வட்டியாக கொடுக்கப்படுகின்றது. அதை நாகரிகமாக மூடி மறைத்து, வட்டியாகவும் முதலாகவும் கொடுப்பனவாகின்றது. இப்படித் தேசிய வருமானம் என்பது, கடன் கொடுத்தவனுக்கு வட்டி கட்டும் ஒரு முதலீடாகின்றது. கடந்த 30 வருடத்துக்கு முந்தைய வரவு செலவுகளில் இப்படிக் கொடுப்பனவுகள் இருந்ததில்லை.

ஏற்றுமதிப் பொருளாதாரம் தேசிய வருமானத்தினை படிப்படியாக குறைத்து விடுகின்றது. தேசிய உற்பத்திகள் அழிவதும், தேசிய உற்பத்திகள் தனியார்மயமாவதாலும், அன்னிய முதலீடுகள் பெருகியதும் முக்கிய காரணமாகும். அத்துடன் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் உற்பத்திக்கான மூலப்பொருட்களின் ஏற்றுமதி விலையை, ஏகாதிபத்தியம் திட்டமிட்டு குறைந்த விலையில் குறையாடுகின்றது. உள்ளூர் உற்பத்திகள் ஏகாதிபத்திய பன்னாட்டு நிறுவனத்தின் உற்பத்தியாக மாறிவருகின்றது. பன்னாட்டு உற்பத்திகள் வரிச் சலுகை மற்றும் பல்வேறு சலுகைகள் மூலம் அவை நாட்டுக்குரிய வருமானத்தை இல்லாதாக்கியுள்ளது. இப்படித் தேசிய வருமானத்தில் ஏற்றுமதிப் பொருளாதாரமோ, தேசிய வருமானமற்ற ஒன்றாக மாறிவிடுகின்றது. இப்படியும் கூட தேசிய வருமானம் ஏகாதிபத்தியத்தால் குறையாடப்படுகின்றது. இன்னும் எத்தனையோ வழிகள்.

கடனைக் கொடுப்பவன் கடனுக்கான வட்டியை வாங்குவதுடன், அவனின் பணி முடிவதில்லை. மாறாக வாங்கும் கடனை எப்படிச் செலவு செய்ய வேண்டும் என்ற நிபந்தனையும் முன்வைக்கப்படுகின்றது. உள்நாட்டில் என்ன செய்யவேண்டும் என்பது முதல், உள்நாட்டு பொருளாதாரக் கட்டமைப்பை எப்படித்தனக்கிசைவாக மாற்ற வேண்டும் என்ற நிபந்தனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அத்துடன் மக்கள் நலத்திட்டங்களை கைவிடக் கோருவது முதல், மானியத்தை ஏகாதிபத்திய உற்பத்தி மற்றும் ஏகாதிபத்திய நலன் சார்ந்தவை மீது கொடுக்கக் கோரப்படுகின்றது. அதாவது ஒட்டுமொத்தமாக கடன் மூன்றாம் உலக நாட்டுக்கு கொடுக்கப்படும் போது, அதுவும் தனக்குச் சேவை செய்யக் கோரும் அடிப்படையில் வழங்கப்படுகின்றது. அத்துடன் தேச உற்பத்திகளை அழித்து, அதை

தனக்கு இசைவாக மாற்றி அமைப்பதை ஏற்றுக்கொண்ட ஒரு நிபந்தனையில் தான், கடன் திணிக்கப்படுகின்றது. கடன் கேட்காது விடினும் திணிப்புக் கூட நிகழ்கின்றது. கடன் தேவை இல்லை என்றாலும், கடனை வாங்கி வைத்திருக்க கோருகின்றது. இப்படி மூன்றாம் உலக நாடுகளின் விபச்சாரத்தின் மூலம்தான், ஏகாதிபத்தியம் சொர்க்கத்தைக் காண்கின்றது. இதை உருவாக்கிக் கட்டமைக்கும் கோட்பாடுகள்தான் உலகமயமாதல்.

பார்ப்பனர்கள் பார்ப்பனிய மதத்தின் மூலம், கோயில்களில் சொந்த விபச்சாரிகளை உருவாக்கினர். அவர்களைக் கடவுளின் பெயரில் ஒரு வர்க்கமாக, சாதியாக வைத்ததன்மூலம், அனைத்தையும் புணர்ந்து நுகர்ந்தனர். இதேபோல்தான் தாழ்ந்த சாதிகளையும் உருவாக்கினர். அவர்களை அடிமைப்படுத்தியதன் மூலம் அவர்களின் உழைப்பை இலவசமாகவே நுகர்ந்தனர். இதே போன்று தான் ஏகாதிபத்தியம். மூன்றாம் உலகநாடுகளைச் சூறையாடுவதன்மூலம், தனது சொந்த அதிகாரத்தை ஆதிக்கத்தை தக்கவைக்கின்றனர். இதன்மூலம் தனது நாட்டவனுக்கு சார்பாகவும், பணக்கார நாட்டுக் குடிமகன் என்ற சொர்க்கக் கனவுகளையும், அதீதமான மிதமிஞ்சிய நுகர்வுகளையும் தக்கவைக்க முடிகின்றது. இதனால் ஏழைநாட்டு மக்களின் வாழ்க்கையோ வீழ்ச்சி காண்கின்றது. சில உதாரணம் மூலம் எப்படி இவை நிகழ்கின்றது எனப்பார்ப்போம்.

கடனூக்கான வட்டி மற்றும் சமூக நலத்திட்டத்துக்கான வருடாந்தர ஒதுக்கீடு சதவிகிதத்தில்							
நாடுகள்	1999-இல் கடன் கோடி டொலரில்	1999-இல் கட்டிய வட்டி கோடி டொலரில்	1996-1998 கடன் ஒற்றுமதி வருமானத்தில் சதவிகிதத்தில்	1996-1998 கடன் தேதிய வருமானத்தில் சதவிகிதத்தில்	1999 வரவு-செலவில் வட்டிக்கான ஒதுக்கீடு சதவிகிதத்தில்	1999 வரவு-செலவில் கல்விக்கான ஒதுக்கீடு சதவிகிதத்தில்	1999 வரவு-செலவில் மருத்துவத்திற்கான ஒதுக்கீடு சதவிகிதத்தில்
அங்கோலா	1087.1	114.4	200	367	38.6	5.1	3.9
மாலி	318.3	10.6	430	124	4.1	2.2	2
நேபாளம்	297.0	10.7	219	58	2.1	3.2	1.3

நாடுகள்	1999-இல் கடன் கோடி டொலரில்	1999-இல் கட்டிய வட்டி கோடி டொலரில்	1996-1998 கடன் ஏற்றுமதி வருமானத்தில் சதவிகிதத்தில்	1996-1998 கடன் தேதிய வருமானத்தில் சதவிகிதத்தில்	1999 வரவு-செலவில் வட்டிக்கான ஒதுக்கீடு சதவிகிதத்தில்	1999 வரவு-செலவில் கல்விக்கான ஒதுக்கீடு சதவிகிதத்தில்	1999 வரவு-செலவில் மருத்துவத்திற்கான ஒதுக்கீடு சதவிகிதத்தில்
இந்தோனேசியா	15009.6	1784.8	255	113	13.5	7.4	2.3
சிம்பாவே	585.3	43.9	178	196	14.7	2.2	2.3
மார்ட்டினிக்	252.8	10.6	681	273	11.4	5.1	1.8
பிலிப்பைன்ஸ்	6202.2	673.2	110	66	8.4	3.4	1.7
நைஜீரியா	2935.8	92.4	191	93	2.9	0.7	0.2
பாகிஸ்தான்	3442.3	304.6	359	59	6.2	2.7	0.8
யமேக்கா	391.3	73.2	93	60	9.1	5	1.3
சூடான்	1613.2	6.7	1832	183	0.6	0.9	0.5
சம்பியா	585.3	43.9	622	196	14.7	2.2	2.3
புரண்டி	113.1	2.9	1792	161	4.1	4	0.6

ஏழைநாடுகளின் சமூக அவலத்தையே இங்கு நாம் காண்கின்றோம். சொந்த நாட்டு மக்களுக்கு கல்வி, மருத்துவம் மறுக்கப்படுகின்ற, ஏகாதிபத்திய வாழ்வியல் காட்சியைக் காண்கின்றோம். வட்டிக்கான ஒதுக்கீடுகள் கல்வி மற்றும் மருத்துவத்துக்கான மொத்த ஒதுக்கீடுகளை விடவும் அதிகமாக இருப்பதைக் காண்கின்றோம்.

இவை எல்லாம் கடந்த ஓரிரு பத்தாண்டுகளில் உலகமயமாக்கலுடன் புகுத்தப்பட்டவை. ஒவ்வொரு நாடும் பத்தாண்டுகளாக மேற்கு நாட்டவனுக்கு, தமது சொந்தத் தேசிய வருமானத்தில் ஒரு பகுதியை ஒதுக்கிவிட வேண்டிய புதிய நிலை. சொந்த நாட்டுக் குழந்தைகளின் கல்விக்கும், நாட்டு மக்களின் மருத்துவ செலவை விட, அதிகமான நிதியை மேற்குநாட்டு மக்களின் நலவாழ்வுக்கு கொடுக்கின்ற ஒரு

உலக ஒழுங்கு. இதை எடுப்பாக, அட்டவணை எடுத்துக்காட்டு கின்றது.

இப்படிச் சூறையாடப்பட்டு ஏழைநாடுகளில் உள்ள மக்களின் வாழ்க்கை என்பது, வரலாறு காணாத வகையில் சிதைந்து வரு கின்றது. பசியும் பட்டினியுமே, அன்றாட வாழ்க்கைப் போராட்டமா கிவிட்டது. தொடர்ச்சியாக மேற்கிற்குக் கொடுக்கும் தொகை அதிக ரிக்கின்றது. இதனால் கல்வி, மருத்துவம் போன்ற மக்கள் நலத்திட்ட ஒதுக்கீடுகள் மிகமோசமாக குறைக்கப்படுகின்றது. இந்த ஒதுக்கீ டுகள் படிப்படியாக இல்லாது போகுமளவுக்கு நாடுகள் ஏகாதிபத்திய படிக்குள் சிக்கி தவிக்கின்ற உலகளாவிய அவலம். இதன் விளைவே கல்வி மருத்துவம் உட்பட அனைத்தையும் தனியார்மயமாக்கி, தேசிய வரவு செலவை வட்டிகான ஒரு ஒதுக்கீடாக மாற்றக் கோரு கின்றன.

இப்படி அன்னியனுக்கு கட்டும் வட்டிக்கான தேசிய ஒதுக்கீடு அதிகரித்துச் செல்லுகின்றது. இதை மீறுவது ஜனநாயகத்துக்கு விரோ தமானதாக காட்டப்படுகின்றது. எண்ணெய் வளம் கொண்ட நைஜீரி யாவில் கல்வி மற்றும் மருத்துவ ஒதுக்கீடே இல்லாது போகுமள வுக்கு நிலைமை மாறிவிட்டது. எண்ணெய் வளம் அன்னியனின் தனிப்பட்ட சொத்தாகிவிட்ட நிலையில், அந்த நாட்டு மக்களோ கையேந்தி நிற்கின்றனர்.

இதை மூடிமறைக்க சமூக கொந்தளிப்பை மக்களிடையேயான மோதலாக மாற்றிய அன்னிய பன்னாட்டு நிறுவனங்கள், மக்களை ஏமாற்றி தேசிய வளத்தைச் சூறையாடிச் செல்கின்றனர். இதுவே உல கெங்கும் உள்ள பொதுவான ஒரு நிலைமையாகும். மக்களின் அடிப்படைத் தேவையை மறுத்து, கடனுக்கான வட்டியை கட்ட நிர்ப்பந்திக்கும் உலக ஒழுங்கில் தான், கல்வி முதல் மருத்துவம் ஈறாக சகலவற்றையும் தனியார்மயமாக்க நிர்ப்பந்திக்கின்றனர். இந்தக் கடன், மற்றும் இதற்கான வட்டி என்பதை மீறி, சுயாதீனமான நாடுகள் என்பது இந்த உலகமயமாதல் ஒழுங்கில் இருக்கவே முடியாது. இதைச் செவ்வனே நிறைவு செய்யும் நாடுகளே, ஜனநாய கத்தையும் சுதந்திரத்தையும் கொண்டதாக ஏகாதிபத்தியம் கூறு கின்றது.

உண்மையில் இந்த வறிய நாடுகளின் மேல் சுமத்தியுள்ள கடன் மற்றும் அங்கிருந்து ஏகாதிபத்தியத்தால் சூறையாடப்படும் செல்வமோமிகப்பிரமாண்டமானது.

	வளரும் நாடுகள்	ஏழைநாடுகள்	மிகவறிய நாடுகள்
தேசிய வருமானத்தில் கடன்	37.4 சதவிகிதம்	37.4 சதவிகிதம்	56.9 சதவிகிதம்
ஏற்றுமதியில் கடன்	114.3 சதவிகிதம்	127.2 சதவிகிதம்	226.4 சதவிகிதம்
வட்டி மற்றும் மீள் கொடுப்பனவு ஏற்றுமதியில்	17.0 சதவிகிதம்	21.9 சதவிகிதம்	18.7 சதவிகிதம்

ஏகாதிபத்தியம் ஏற்றுமதியை அதிகரி என்று கூறுவதன் மர்மம் என்ன? அதையே இத்தரவுகளும் மீளப் போட்டு உடைக்கின்றது. சொந்த ஏகாதிபத்திய நலனை தக்கவைக்கும் அடிப்படையில்தான், ஏற்றுமதியை அதிகரி என்று கோரப்படுகின்றது. மக்கள் நுகர்வைப் பறித்து, அவர்களைப் பட்டினிக்குள் தள்ளி ஏற்றுமதியை அதிகரி என்று ஏகாதிபத்தியம் கூறுகின்றது. இது உலகமயமாக்கலின் அடிப்படைக்கோட்பாடுகளில் ஒன்றாகும்.

இப்படி ஏற்றுமதியை அதிகரிக்க வைக்கும் அதேநேரம், ஏற்றுமதிப் பொருட்களின் விலையை சந்தையில் அடிமாட்டு விலையில் தானே நிர்ணயம் செய்து வாங்குகின்றது. இப்படி மிகப் பெரியளவில் திட்டமிட்ட கொள்ளையே, சந்தைக் கொள்கையாக அரங்கேறுகின்றது. அதாவது 1980, 2000-இல் ஏற்றுமதி மூலம் வட்டி கட்டிய இந்த நாடுகள், இன்றுமது ஏற்றுமதி பொருளுக்கு கிடைத்த சந்தைப் பெறுமானத்தை இழந்து வங்குரோத்தாகின்றது. ஏற்றுமதி மூலம் கட்டும் வட்டி, 1980-இன் ஏற்றுமதி பொருளின் பெறுமதியின் அடிப்படையில் பார்த்தால், அவை கூட பல மடங்காகவே அமைகின்றது. மிகவும் சூழ்ச்சிமிக்க கொள்ளையே, வட்டி மூலம் அரங்கேறுகின்றது.

இன்று எந்த அளவுக்கு ஏகாதிபத்தியக் கடன் கூடுகின்றதோ, அதேபோல் ஏற்றுமதி பொருளாதாரத்தில் எந்த அளவுக்கு அதிகரிக்கிறதோ, அந்த அளவுக்கு அந்த நாடுகளின் வறுமையும் அதிகரிக்கின்றது. இதைத்தான், தரவுகள் மீண்டும் மீண்டும் மெய்ப்பிக்கின்றன. கடனை அடைப்பதற்கான ஒரு வழியாக, ஏற்றுமதி அதிகரிக்கும் படி ஏகாதிபத்தியம் நிர்ப்பந்திக்கின்றது. ஆனால் அதுவே ஒரு மாயை. அதிக ஏற்றுமதி, அதிக வறுமையுடனான சூறையாடல் என்பதே ஏகாதிபத்தியக்கொள்கை.

இப்படி அதிககடன் அதிக ஏற்றுமதி என்ற கோசமும், அது சார்ந்த நடைமுறையும், மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளை மறுப்பதன்

மூலம் உருவாக்கப்படுகின்றது. மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளை பறிக்காது, ஏற்றுமதியை அதிகரிக்க முடியாது. இதைத்தான் ஏகாதிபத்தியம் வார்த்தை ஜாலங்கள் மூலம் ஏற்றுமதியை அதிகரி என்று கூறுகின்றது. இதையே ஆளும் வர்க்கங்கள் கிளிப்பிள்ளைப் போல் மக்களுக்கு கூறுகின்றனர்.

குறைந்த கூலியில், அதிக இலாபம் என்பதும், இதன் மூலம் மக்களின் வாங்கும் திறனை இல்லாதாக்கி, ஏற்றுமதி அதிகரிப்பு என்று திட்டமிட்டே உருவாக்கப்படுகின்றது. அத்துடன் மனித உழைப்பை அகற்றி, அதனிடத்தில் இயந்திரத்தை பெருமளவில் திணிக்கின்றனர். இதன் மூலம் மக்களின் வாங்கும் திறன் மேலும் வீழ்ச்சி காண்கின்றது. இதன் மூலம் ஏற்றுமதிக்கான பொருட்கள் பெருமளவில் அதிகரிக்கின்றது. மனித உழைப்பை உற்பத்தியில் இருந்து அகற்றுவதன் மூலம், உற்பத்திச் செலவு குறைகின்றது. இதனால் ஏற்றுமதிப் பொருளின் விலையும் வீழ்ச்சி காண்கின்றது. இதன் மூலம் கிடைக்கும் வட்டியின் உண்மைப் பெறுமானம், ஒப்பீட்டளவில் பல மடங்காகிவிடுகின்றது.

இப்படி ஏகாதிபத்தியம் உருவாக்கிய உலகமயமாக்கல் என்பது, ஒட்டுமொத்த மக்களுக்கும் நேரெதிரானது. அதாவது வட்டி மற்றும் மீள் கொடுப்பனவு என்பது, தேசிய வருமானத்தின் நிலையான ஒரு இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. அத்துடன் இது அதிகரித்துச் செல்வது, இயல்பான ஒரு நிகழ்ச்சியாகிவிட்டது. ஒரு தேசத்தின் வரவு செலவு என்பது, அன்னியனின் தேவையைப் பூர்த்திச் செய்வதாக, கொடுப்பனவுகளை உறுதி செய்வதற்கானதாக மாறிவிட்டது. இது நாட்டு மக்களின் விருப்புவெறுப்புக்கு அப்பாலான, ஒரு சர்வதேசச் சட்ட வியாகிவிட்டது.

1980-க்கு முன்னம் கடன் கொடுப்பனவுக்கு வட்டி என்பது தேசிய உற்பத்தியிலோ அல்லது வரவு செலவிலோ இல்லாத ஒரு புதிய விடயம். அதாவது வரவு செலவில் இவை இடம் பெறவேயில்லை. இன்று அது தேசிய உற்பத்தியில், மிகப் பெரிய ஒரு அபகரிப்புடன் நாடு கடந்து செல்கின்றது. மக்கள் முன்பு தமது தேவை சார்ந்து அனுபவித்தவற்றை இழப்பதன் மூலம்தான், இது சாத்தியமாகியுள்ளது. இன்று ஏகாதிபத்தியங்களில் காணப்படும் செல்வச் செழிப்பின் எல்லாவிதமான அடையாளங்களும், மூன்றாம் உலக நாடுகளின் மேலான சூறையாடலில் இருந்தே கொப்பளிக்கின்றது. அன்றாடம் மூன்றாம் உலகநாட்டு மக்கள், தம்மிடம் இருப்பதை மேற்கு நாட்டிடம் இழப்பது அதிகரித்து வருகின்றது.

உலகில் ஏழைகள் பணக்காரருக்கு நிதியளிப்பது, அன்றாடம் அதிகரித்துச் செல்லுகின்றது. பணக்காரன் ஏழைக்குக் கொடுப்பது என்பது பொய்யான புரட்டுத்தனமான பிம்பம். ஏழைகள் தான் பணக்காரனுக்கு, பணக்கார நாட்டுக்குப் பணம் கொடுக்கின்றனர். ஏழைகளின் பணத்தை பணக்கார நாடுகள் எப்படி தொடர்ச்சியாக அதிகரித்தளவில் கடத்திச் செல்லுகின்றனர் என்பதைப் பார்ப்போம். தரவுகள் கோடி டொலரில்

	1980	1981	1982	1983	1984	1985	1986	1987	மொத்தம்
உள்ளே வந்தது	1,28,000	1,38,000	1,16,000	97,000	88,000	84,000	82,000	85,000	8,18,000
வெளியே போனது	84,000	1,02,000	1,32,000	1,31,000	1,32,000	1,52,000	1,44,000	1,47,000	10,24,000
வித்தியாசம்	+44,000	+36,000	-16,000	-34,000	-44,000	-68,000	-62,000	-62,000	-2,06,000

1980-க்கும் 1987-க்கும் இடைப்பட்டக் காலத்தில் நிதி எப்படி உள்ளே வந்தது என்பதையும், அது எப்படி வெளியேறுகின்றது என்பதையும் நாம் பார்க்கின்றோம். நிதி நாட்டை விட்டு வெளியேறுவது அதிகரித்துச் சென்றது. இதைவிட வாங்கிய கடன் அசையாத நிதி மூல தனமாகி, அது பலமடங்காகப் பெருகி செல்கின்றது. மொத்தத்தில் சர்வதேசநீதியாக 1980-க்கும் 1987-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் மொத்தமாக 8,18,000 கோடி டொலர் ஏழைநாடுகளில் சூறையாடுவதற்காக உள்ளே வந்தன. ஆனால் அதற்குப் பதிலாக அவர்கள் திருப்பிக் கொண்டு சென்றது 10,24,000 கோடி டொலராக இருந்தது. மேலதிகமாக 2,06,000 கோடி டொலரை ஏகாதிபத்தியங்கள் மூன்றாம் உலகில் இருந்து நேரடியாகவே சுருட்டியிருந்தன. இது வருடாந்தரம் அதிகரித்து வந்தது.

இதைவிட திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டிய கடன் பெரும் பூதமாக வளர்ச்சியடைந்தது. இது 1983 முதல் 1989 வரையிலான காலத்தில், பணக்கார நாடுகள் வளரும் நாடுகளில் இருந்து கொள்ளையிட்ட பணம் 2,42,000 கோடி டொலராகியது. உண்மையில் இப்படி ஏழைகள் பணக்காரனுக்கு கொடுப்பதுதான் உலகில் நடக்கின்றது. இது பல்துறை சார்ந்து அன்றாடம் நடக்கின்றது. தனிப்பட்ட நபர்களின் செல்வக் குவிப்பின், மர்மமே இதில்தான் அடங்கியுள்ளது. செல்வம் சிலரிடம், சில நாட்டிடம் குவியும் மர்மமும் இதுதான்.

செல்வம் சிலரிடம், சில நாட்டிடம் குவிய, அதை நிச்சயமாக இழக்கும் ஒரு சமூகப் பிரிவு அவசியமானதல்லவா! அவர்கள் வேறு யாருமல்ல, கோடானு கோடி உழைக்கும் மக்கள்தான்.

இந்தச் சூறையாடலுக்கு ஏகாதிபத்திய நிதி மூலதனத்தின் வரவு குறைந்து வருவதும், நிதி வெளியேறுவது அதிகரித்துச் செல்வதும் மற்றொரு விதியாகும். 1980-இல் புதிய கடன் கொடுப்பனவு 8,000 கோடியாக இருந்தது. இது 1985-இல் 4,080 கோடியாகக் குறைந்தது. ஆனால் இந்தக் கடனுக்காக மீள் கொடுப்பனவு 1980-இல் 1140 கோடியில் இருந்தது, 1985-இல் 7,760 கோடியாக அதிகரித்தது.

இதில் மற்றொரு உண்மை என்னவென்றால், வாங்கிய புதுக் கடனை உடனேயே திருப்பிச் செலுத்துவதாகும். 1980-இல் கடனில் 720 கோடி திரும்பி சென்றது. இது 1985-இல் 7,360 கோடியாக மாறியது. உண்மையில் இங்கு என்ன நடக்கின்றது என்றால், ஏழை நாடுகளின் பணமே மீளவும் புதிய கடனாக மாற்றப்படுகின்றது. மேற்கு தனது மூலதனப் பெட்டியில் இருந்து, புதிதாக எதையும் கொண்டு வருவதில்லை. மாறாக ஏழை நாட்டுப் பணத்தை, அவனிடமே மீளவும் கடனாக வழங்குவது நிகழ்கின்றது. அதாவது புதிய நிதி வருவதில்லை. வட்டியாகவும், மீள்கொடுப்பனவாகவும் பெறும் பணத்தின் ஒரு பகுதியை, புதிய கடனாக மாற்றிவிடுகின்றனர். அதாவது வட்டிக்கு வட்டி வாங்குவதாகும். இதை நாம் விரிவாகப் பார்ப்போம்.

1980-1985 வளரும் நாடுகளின் கடன் சுமையும், அதன் விளைவும் கோடி டொலரில்						
ஆண்டு	புதிய கடன்	வட்டி	கடன் திருப்பி கொடுத்தது	மொத்தமாக திருப்பிக் கொடுத்தது	கிடைக்கும் அசல் கடன்	மொத்த கடன்
1980	8,000	3,930	3,830	7,760	240	49,970
1981	9,000	5,340	4,380	9,720	- 720	58,970
1982	8,670	6,110	4,520	10,630	- 1,960	67,640
1983	4,540	5,870	4,310	10,180	- 5,640	72,180
1984	3,790	6,460	4,620	11,080	- 7,290	75,970
1985	4,080	6,420	5,020	11,440	- 7,360	80,050

இந்த அட்டவணை கடனின் முழுமையான ஒரு விளைவைக் காட்டுகின்றது. புதிதாகக் கடன் வழங்கப்படுவதில்லை. மாறாக ஏழைநாடுகளில் இருந்து எடுத்துச் செல்வது அதிகரிக்கின்றது. அதே நேரம் ஏழைநாடுகளின் கடன் தொகை அதிகரிக்கின்றது. இது ஒரு விசித்திரமான நிலை. ஏழைநாடுகளின் மீது பணக்கார நாடுகள் நடத்தும் வெறியாட்டம்தான் இது. உதவி, நன்கொடை என்று கூறப்படும் போது, நடப்பது உண்மையான ஒரு சூறையாடலே. அதை நாகரிகமாக மறைப்பதே, இன்றைய பொதுவான தகவல் முறைமை. கொடூரமானதும் மனிதவிரோதமும் கொண்ட பணக்கார நடத்தைகளை தரவுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஜனநாயகம் என்ற போர்வையை ஜனநாயக விரோதத்தை எப்படி போர்த்தி அழகுபடுத்தி காட்டுகின்றனரோ, அதைப் போன்றுதான் கடனுக்கு நடக்கின்றது.

கடன் என்ற பெயரில் புதிதாக எதுவும் நாட்டினுள் வருவதில்லை. கடனுக்கான வட்டி, மீள் கொடுப்பனவில் ஒரு பகுதி, புதிய கடனாக மாற்றப்படுகின்றது. புதிய கடன் அந்த நாட்டில் இருந்தே உறிஞ்சி, மீள கொடுக்கப்படுகின்றது. மக்களின் உழைப்பிலான பணத்தை ஏகாதிபத்தியம் வட்டியாக எடுத்து, அதை புதிய கடனாக மாற்றுகின்றது. இப்படி ஒருபுறம் கடன் அதிகரிக்க, அதற்காக வட்டியைக்கறப்பது அதிகரிக்கின்றது.

1970-களில் மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்கு மிகச் சிறிய கடன் மட்டுமே இருந்தது. இன்று உலகளாவிய கடன் ஒரு பூதமாக பெருத்துக் காணப்படுகின்றது. இந்த எதார்த்தம் வெளிப்படையானது. தரவுகள்கோடி டொலரில்.

	1970	1980	1990	1999	2000
மொத்தக் கடன்	தெரியாது	58,670	1,45,990	2,56,360	2,52,750
நீண்டகாலக் கடன்	6,260	43,550	1,18,010	2,07,790	2,06,110
இதில் அரசுக் கடன் அல்லது அரசு உறுதி அளித்து வாங்கிய கடன்	4,720	36,500	1,11,460	1,54,240	1,52,690
இதில் தனியார்துறை கடன்	1,540	7,050	6,550	53,550	53,420
ஐ.எம்.எஃப்-இன் வரவு	0.8	1,220	3,470	7,890	6,410

	1970	1980	1990	1999	2000
குறைந்தகால கடன் மூலமான வரவு	தெரியாது	13,890	24,510	40,680	40,230
நீண்டகால கடனின் அதிகரிப்பு	1,310	9,670	12,860	25,560	26,140
நீண்டகால கடனினில் ஐ.எம்.எஃப்-இன் அதிகரிப்பு	30	600	820	1,470	1,010
நீண்டகால கடனில் இருந்து மீளப் பெறுவது	610	3,970	8,550	23,940	22,210
நீண்டகால கடன் மூலம் ஐ.எம்.எஃப் பெறுவது	70	200	820	2,730	2,090
கடனின் மீள் கொடுப்பனவு	தெரியாது	-6,240	-1,060	-13,730	-10,160
கடனூக்கான வட்டி கொடுப்பனவு	தெரியாது	8,870	16,410	38,930	37,670

நிதி மூலதனம் ஒரு புல்லுருவியாகி மனித உழைப்பைச் சூறையாடும் ஒரு காட்சியைத்தான், துல்லியமானதரவுகளுடன் நாம் இங்கு காண்கின்றோம். 1970-க்கு பிந்தைய உலகில் எப்படி நிதி மூலதனம் மூன்றாம் உலக நாடுகளில் புகுந்து ஒரு சதிராட்டத்தையே ஆடுகின்றது என்பதையும், மக்கள் இதற்காக எப்படி பிழியப்படுகின்றனர் என்பதையும் நாம் இங்கு காண்கின்றோம். ஐ.எம்.எஃப் முதல் உலகில் உள்ள வங்கிகள் ஈறாக, ஒரு வேட்டை களத்தில் இறங்கியுள்ளனர். உற்பத்தி அல்லாத வழிகளில் நிதியைக் குவித்து, உலகில் உள்ள ஏழை மக்களின் சகல வாழ்வாதாரங்களையும் பறித்தெடுக்கின்றனர். ஏழை நாடுகள் ஒவ்வொரு வருடமும் வட்டியாகவும் மீள் கொடுப்பனவாகவும், அண்ணளவாக 40 ஆயிரம் கோடி டொலரை கொடுக்கும் நிலைமை உருவாகியுள்ளது. நேரடியான நிதி மூலதனத்தின் மூலம், மேற்கின் செழிப்புக்கு இது அத்திவாரமாக உள்ளது.

இன்றைய உலகில் உள்ள அனைத்து சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கும்மான, முக்கிய அடிப்படையான காரணங்களில் இதுவும் ஒன்றாகியுள்ளது. இங்கு மூன்றாம் உலக நாடுகள் மீள கொடுக்க முடியாத வட்டி, புதிய கடனாக மீள அறிவிக்கப்படுகின்றது. எங்கும் மூல

தனத்தின் அராஜகம். புதிய பணம் கடன்கள் நாட்டின் உள்ளே வருவ தில்லை. வட்டிக்கு மறு வட்டி என்ற வகையில் மீளவும் பணம் புகுத் தப்பட்டு அளவிடப்படுகின்றது. இது 1999-இல் கொடுக்க முடியாத வட்டித் தொகையான 13,730 கோடி டொலரை, புதிய கடனாக மாற்றி விட்டது. 2000-இல் இது 10,160 கோடி டொலர். இது மீண்டும் புதிய கடனில் சேர்க்கப்பட்டது. அதற்கான வட்டியை அறவிடுவது கூட உடனடியாக தொடங்கிவிடுகின்றது. ஏற்றுமதியை அதிகரிக்க கோரி, மக்களிடம் வட்டியைத் தொடர்ச்சியாகக் கறக்க முனைகின்றனர். நாட்டை படுகுழியில் தள்ளி, நாட்டு மக்களின் வாழ்வாதாரங்களை இல்லாதாக்குகின்றது, ஏகாதிபத்தியம் என்ற கடன்காரன்.

அத்துடன் அவர்கள் நிறுத்திவிடுவதில்லை. திருப்பிக் கொடுக்க முடியாத மூலதனத்தையும் அதற்கான வட்டியையும், பங்கு மூலதன மாக்கி நாட்டை விழுங்கும் நடைமுறை புகுத்தப்படுகின்றது. இப்படி பங்குச் சந்தையும், கடன்கார ஏகாதிபத்தியத்தால் விழுங்கப் படுகின்றது. தேசியச் சொத்துக்களை அடிமாட்டு விலைக்கு பறித் தெடுக்கின்றனர். எங்கும் மூலதனத்தின் அராஜகம் தலைவிரித்தாடு கின்றது. சமூக அழிவில், அதிகாரமுள்ள உறுப்பாக நிதி மூலதனம் மாறுகின்றது. இப்படிச் செல்வம் நாடுகடந்து கொழிக்கின்றது.

14

ஐ.எம்.எஃப் போன்ற புல்லுருவி அமைப்புகள்

நாடுகளையும் சரி, மக்களையும் சரி சூறையாடுவது என்பது, ஒரு துறையில் மட்டும் நடக்கவில்லை. அது பலதுறை சார்ந்ததாக உள்ளது. இதில் நிதி மூலதனம் நேரடியாக சூறையாடும் போக்கு, வரலாறு காணாத உச்சத்தை தொட்டு நாளாகின்றது.

ஐ.எம்.எஃப் போன்ற புல்லுருவி அமைப்புகள், பல்வேறு நாடு களில் இருந்து நிதியைப் பெற்று கடன் வழங்கும் இடைத்தரகர் மைய மாகியுள்ளது. இது படிப்படியாக ஒரு அதிகாரம் படைத்த ஒன்றாக மாறியதுடன், உலக நாடுகளின் வாழ்வுக்கான ஆதாரங்களையும்

திட்டமிட்டே அழித்தொழித்து வருகின்றது. இந்த இடைத்தரகர் மையம் என்பது, பல்வேறு ஏகாதிபத்திய நாடுகளில் கொழுத்துள்ள பணக்காரனின் நிதி ஆதாரங்களைப் பெருக்கிக் கொடுக்கும் ஒரு சதிகார மையங்கள்தான். இந்த சதிகார மையங்கள் ஏகாதிபத்திய பிரதிநிதிகளாகியதுடன். அந்த நாடுகள் திருப்பி அழைக்கும் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டு, இது கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது. இதன் மூலம் தான் இன்றையக் கடன்கள் பெருமளவில் கையாளப்படுகின்றது.

ஏழை நாடுகளை எப்படி எந்த வகையில் அடிமைப்படுத்துவது, என்ற சதிகளின் அடிப்படையில் திட்டங்கள் போடப்படுகின்றன. நிதி மூலதனம் மூலம் நாட்டின் தலைவிதியை தீர்மானிக்கும் போது, உள்நாட்டு உற்பத்திகள் எதை எப்படி? யாருக்கு உற்பத்தி செய்வது? என்று ஒரு அடிப்படை விதியே முன்வைக்கப்படுகின்றது. அன்னிய மூலதனத்தின் மீள் வருகைக்கு ஏற்ற வகையில், கடன் பல நிபந்தனைகள் ஊடாகவே உட்புகுகின்றது. உதாரணமாக வெளிநாட்டு முதலீடு, தேசிய ஏற்றுமதி மற்றும் தேசிய வருமானத்தை 1989-இல் 100 சதவிகிதம் என எடுத்தால், 1997-இல் இது முறையே 217, 162, 115 சதவிகிதமாக அதிகரித்தது.

இந்த அதிகரிப்பு ஏகாதிபத்தியத்துக்கு சார்பாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. இங்கு உள்நாட்டு உற்பத்தி வெளிநாட்டவனுக்காக மாற்றப்பட்டு, அது ஏற்றுமதிப் பொருளாதாரமாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதையே பார்க்கின்றோம். இந்த ஏற்றுமதி கூட, ஏகாதிபத்தியத்தால் படிப்படியாக திட்டமிட்டு விலை குறைப்புக்கு உள்ளாகின்றது. மூன்றாம் உலக ஏற்றுமதி பொருட்களின் சந்தை விலையைத் தீர்மானிப்பவர்களாக, ஏகாதிபத்தியமும் சில பன்னாட்டு நிறுவனங்களும் இருக்கின்றது. பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் சந்தையைக் கட்டுப்படுத்துவதால், வேறு வழியில் ஏற்றுமதி செய்ய முடியாது. ஏற்றுமதியாகும் பொருட்களின் விலை, திட்டமிட்டே வீழ்த்தப்படுகின்றது. விலை வீழ்ச்சி உள்நாட்டில் வேலை இழப்பாக, சம்பளக் குறைப்பாக மாறுகின்றது.

தேசியப் பொருளாதாரம் என்பது, கடனை அடைக்கும் தேசியப் பொருளாதாரம் என்ற நிலைக்குள் நாடுகள் திவலாகின்றது. தேசியப் பொருளாதாரம் என்பது, ஏகாதிபத்திய தேவையை பூர்த்தி செய்யும் பொருளாதாரமாகின்றது. இப்படி கடனைச் சார்ந்து தேசியப் பொருளாதாரம், ஏற்றுமதி சார்ந்ததாக மாற்றப்படுகின்றது. இந்த நிலையில், உற்பத்தி மீதான தொடர்ச்சியான விலைச் சரிவினால்,

தேசங்களே திவாலாகி தடுமாறுகின்றது. புதிய கடும் நிபந்தனைகளுடன் கூடிய கடன்கள் என்ற ஒரு சூழல் நச்சு வட்டத்தில் நாடுகளை வீசுகின்றன. தொடர்ச்சியாக இப்படி மூன்றாம் உலக நாடுகளின் கழுத்து இறுக்கப்பட்டு, நெரிக்கப்படுகின்றது.

அதிக ஏற்றுமதியால் கடனை அடைத்தல் என்ற உலகமயமாதல் கோட்பாட்டை, அவர்களே திட்டமிட்டே விலை குறைப்பால் முறியடிக்கின்றனர். இப்படிக்கடனை அடைக்க முடியாத வகையில் செயல்படுகின்றனர். ஏற்றுமதிச்சந்தையைக்கட்டுப்படுத்தி, விலைச்சரிவை உருவாக்கிவிடுகின்றனர். ஏற்றுமதி பொருட்களை நுகர்பவன் ஏகாதிபத்திய நாடுகளில் உள்ள மக்கள் என்பதால், அங்கு நுகர்வு வெறி வளர்க்கப்படுகின்றது. இதன் விளைவால் மூன்றாம் உலகம் மிகவும் கடுமையாகச் சூறையாடப்படுகின்றது. மக்களின் சமூகத்தேவைகள் மறுக்கப்பட்டு, அங்கு வறுமை திட்டமிட்டே திணிக்கப்படுகின்றது.

கடன் என்பது மனித இனத்துக்கு எதிராகத்தான் வழங்கப்படுகின்றது. மனித சீரழிவுகள் மூலம் உலகமயமாகின்றது. இது உலகின் ஒரு பகுதியினருக்கான, சொர்க்கத்துக்கான ஒரு வழிப்பாதையாகின்றது.

இதை உருவாக்கும் வழியோ நச்சுத்தன்மை கொண்டவை. உதாரணமாக ஈக்குவடாருக்கு கடன் வழங்க முன்பு, பிரிட்டிஸ் பெற்றோலிய நிறுவனத்துக்கு குழாய்களை அமைக்க அனுமதிக்கும் நிபந்தனையுடன்தான் கடனை வழங்கியது. அது மட்டுமா, ஈக்குவடோர் நாடு தனது நாணயத்தைக் கைவிட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டது. டொலரை தனது சொந்த நணயமாக ஏற்றுக் கொள்ளவைத்தனர். இதன் விளைவால் மக்களின் வாங்கும்சக்தி பாதிக்கவே குறைந்தது. அதை மேற்கு அள்ளிச் சென்றது. சொர்க்கங்கள் இப்படித்தான் உருவாக்கப்படுகின்றது.

சமூக கொந்தளிப்புகள் ஏற்பட்டபோது ஐ.எம்.எஃப் அனைத்துலக நாணய நிர்வாகி ஈக்வடார் தொலைக்காட்சியில் தோன்றி "போராட்டத்தை கைவிட்டு அமைதியை ஒற்றுமையை கட்டிக்காக்காவிட்டால், ஈக்வடாருக்கு எந்த நாடும் உதவி செய்யாது என்ற எச்சரித்தான். நாட்டை ஆள்வது அவனாகவும், மற்றவர்கள் மக்களை ஒடுக்கும் பொலிஸ்காரனாகவும் வெளிவந்தனர். இப்படிச் சூறையாடப்பட்ட ஈக்வடார் 1950-1960-வும் கோகோ உற்பத்தியை 30

சதவிகிதமாக அதிகரித்தபோது, அந்த நாட்டுக்கு கிடைத்தது 5 சதவிகித வருவாய் தான். அன்னிய பன்னாட்டு நிறுவனங்களே அவற்றைச் சூறையாடிச் சென்றன. இப்படிச் சூறையாடி ஈக்வடார் 1994-இல் தனது தேசிய வருவாயில் 60 சதவிகிதத்தை வட்டியாக, கடனை மீள் கொடுப்பனவாகவும் கொடுத்தது. இதைக் கொடுக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டபோது, அரசு நிறுவனங்களை அமெரிக்காவுக்கு விற்றது. அனைத்து அரசு செல்வத்தையும் அன்னியரிடம் கொடுத்தனர். நாட்டில் வேலையின்மை, வறுமை எங்கும் தலைவிரித்தாடியது. பெற்றோல் விலை 350 சதவிகிதமாக அதிகரித்தது. தொலைபேசி கட்டணம் 850 சதவிகிதமாக அதிகரித்தது. பணவீக்கம் தலைகால் தெரியாமல் எகிறியது. ஐ.எம்.எஃப்-இன் பாத்திரம் இதுதான். மக்களிடம் வாழ்வை அழித்து, அவர்களிடம் எஞ்சிய செல்வத்தையும் கைப்பற்றுவதுதான்.

இதேபோல் சியாரலியானிக்கு கடன் வழங்கும்முன், அன்னிய சிகெரட்டை தாராளமாக இறக்குமதி செய்ய அனுமதிக்கும் நிபந்தனையுடன்தான் கடனை வழங்கியது. 2002-இல் கானா நாட்டு விவசாயிக்கு அரசு வழங்கிய மானியத்தை நிறுத்தக்கோரி, உலக வங்கி கடன் வழங்கியது. இதன் மூலம் கானா பருத்தி உற்பத்தி முற்றாகவே அழிந்தது. அதேகாலத்தில் அமெரிக்காவில் உள்ள பருத்தி விவசாயிகளுக்கு 45 சதவிகிதமாக மானியம் உயர்த்தப்பட்டது. எப்படிப்பட்டது உலக வங்கியும், உலகமயமாக்கலும்? அமெரிக்க பருத்தி விவசாயிகள் சொர்க்கம் இப்படி உலகளாவில் பாதுகாக்கப்பட்டது.

1998-இல் உலக வங்கி இந்தோனேசியாவில் உணவு மானியத்தை நீக்கக்கோரியது. ஈக்குவடாரில் சமையல் வாயுவின் விலையை 80 சதவிகிதம் உயர்த்தக் கோரி கடன் வழங்கியது. இதன் போதெல்லாம் மக்களிடையே கலவரம் வெடித்தது. உலகெங்கும் மனிதயினத்தின் அடிமைத்தனத்தையும், கையேந்தி வாழவைக்கும் நிபந்தனைகளையும் உள்ளடக்கியே கடன்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. இதன் மூலம் ஏகாதிபத்திய நாட்டில் கலகங்கள் நடக்காத வண்ணம் தடுக்க, மூன்றாம் உலக நாடுகளின் உற்பத்திகளை முடக்கவும் கடும் நிபந்தனைகளையும் போடுகின்றனர். ஏகாதிபத்திய நாட்டில் மானியங்களை அள்ளி வழங்குகின்றனர். மூன்றாம் உலகில் மானியத்தை நிறுத்தக் கோருகின்றனர். இப்படி மூன்றாம் உலகநாட்டு மக்களின் வாழ்வைச் சூறையாடித்தான், மேற்கின் சொர்க்கம் கட்டமைக்கப்படுகின்றது. மேற்கின் வாழ்வு என்பது, மூன்றாம் உலகின் ஏழ்மையில்தான் மிகக் கின்றது.

இப்படி உண்மையில் மூன்றாம் உலகநாடுகளில் வறுமையும், சமூகச்சீரழிவும் அன்றாட நிகழ்ச்சியாகிவிட்டது. ஏகாதிபத்திய நலன்களின் அடிப்படையில், மூன்றாம் உலக நாடுகளின் சமூகநலத்திட்டங்கள் திட்டமிட்டே நிறுத்தப்படுகின்றது. அப்பணம் வட்டியாகவே மேற்கு நோக்கி நாடு கடத்தப்படுகின்றது. உதாரணத்துக்கு ஒருசில நாடுகளை எடுத்து, இந்தப் பன்மைப் போக்கை நாம் தெளிவாக இனம் காணமுடியும்.

1992-1997-க்கும் இடையில் வரவு செலவு ஒதுக்கீட்டில் சமூகநல ஒதுக்கீடு மற்றும் கடன்களானது மீள் கொடுப்பனவாகவும் வட்டியாகவும் ஒதுங்கிய சதவிகிதத்தைப் பாருங்கள்.

நாடுகள்	சமூக நலத்திட்ட ஒதுக்கீடு	வட்டி கொடுக்க ஒதுக்கியது
காமரூன்	4 சதவிகிதம்	36 சதவிகிதம்
கொத்திவார்	11.4 சதவிகிதம்	35 சதவிகிதம்
கெனியா	12.6 சதவிகிதம்	40 சதவிகிதம்
சிம்பாபுவே	6.7 சதவிகிதம்	40 சதவிகிதம்
சையிர்	20.4 சதவிகிதம்	33 சதவிகிதம்
தான்சானியா	15 சதவிகிதம்	46 சதவிகிதம்
நிகரகுவா	9.2 சதவிகிதம்	14.1 சதவிகிதம்
பேனின்	9.5 சதவிகிதம்	10.8 சதவிகிதம்
கொடீவார்	11.4 சதவிகிதம்	35 சதவிகிதம்
சாம்ப	6.7 சதவிகிதம்	40 சதவிகிதம்
கொண்டுரூஸ்	12.5 சதவிகிதம்	21 சதவிகிதம்

இறைமையுள்ளதாக கூறிக் கொள்ளும் ஒரு தேசத்தின் வரவு செலவு ஒதுக்கீடுகள்தான் இவை. இவை எப்படி மக்களுக்கு எதிராகவும், ஏகாதிபத்தியத்துக்கு சார்பாகவும் மாறிவந்தது என்பதையே, இது தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றது. மூன்றாம் உலகின் இன்றைய சமூக அவலங்கள் இதனால்தான் உருவாகின்றது, என்பது வெளிப்

படையான உண்மை. இதை மூடிமறைக்கவே, ஏகாதிபத்தியங்கள் சில சில்றைகளை ஏறிந்து தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்களை உருவாக்குகின்றனர்.

ஒரு இறைமையுள்ள தேசத்தின் வருவாயில் இருந்து சூறையாடுகின்றவர்கள்தான், அந்த நாட்டின் சமூக அவலத்துக்கு பொறுப்பானவர்கள். பின் அந்த நாட்டின் ஏழ்மையை போக்க உள்ளதாகக் கூறிக் கொண்டு, உலகளவில் தடல்புடலான ஏமாற்று மோசடிகள். “அட நீ தான்டா, இதற்கு எல்லாம் காரணம்” என்பதை, தேசிய வரவு செலவு ஒதுக்கீடு காட்டுகின்றது. “உனக்கு பணம் தரவேண்டும்” என்பதால், தேசிய முதலீடுகள் நடத்தக் கூடாது என்கின்றாய். அனைத்தையும் தனியார்மயமாக்கு என்று கோரி, அதையும் நீ அடிமாட்டு விலைக்கு எம் மக்களின் பணத்தைக் கொண்டே இலவசமாகவே வாங்கிவிடுகின்றாய்.” இந்த ஏகாதிபத்திய வாழ்வியல் ஒழுங்கு தான் நவீன உலக மயமாதல்.

இதன் விளைவே, மூன்றாம் உலக நாடுகளின் இன்றைய பொதுவான நிலையாகும். இதைத் தான் உலகமயமாதல் கோருகின்றது. சமூகநலத் திட்டங்களை இல்லாது ஒழிப்பது முதல், சமூக நலன் சார்ந்த அரசு முதலீடுகளை நிறுத்தி, இருக்கும் முதலீட்டை தனியார்மயமாக்க கோருவது! எவையும், மக்கள் நலனில் இருந்தல். எல்லாவகையான உலகமயமாதல் நிகழ்ச்சிநிரல் சார்ந்த நடைமுறைகளும், உள்ளடக்கத்தில் ஏகாதிபத்திய நலனை ஆணையில் வைக்கின்றது.

இதனால் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் வறுமை முதல் அனைத்துச் சமூகச் சீரழிவுகளும், மக்களின் மேலான கொடுமையான மேற்கத்திய சூறையாடல்களே காரணமாக உள்ளது. உதாரணமாக 1998 ஜூலை முதல் பிரேசிலில் இருந்து மாதம் 500 கோடி டொலரை வட்டியாக நிதி நிறுவனங்கள் வசூலிக்கத் தொடங்கியது. பிரேசில் மக்களின் வறுமையும் சீரழிவும் உலகமறிந்ததே. உலகமயமாதலின் பொது உண்மை என்பது, எப்படி மக்களின் உழைப்பை சூறையாடிச் செல்வது என்பதே. இதையே பிரேசிலின் நிலைமை நன்கு தெளிவுபட உணர்த்தி நிற்கின்றது. அதேநேரம் சுதந்திர பிரேசில் மக்கள் எப்படி வாழ்கின்றனர். அடுத்தநேரக் கஞ்சிக்கே என்ன வழி என தெரியாது, வறுமைக்கோட்டுக்குக் கீழ் பெரும்பான்மையான மக்கள் வாழ்கின்றனர். ஏகாதிபத்திய சூறையாடல், சமூகத்தில் அனைத்து விதமான சீரழிவுகளையும் கொடுத்துள்ளது. ஏகாதிபத்தியம் தன்னை

மூடிமறைத்து, இதைச் சமூகத்தின் எதார்த்தமான இயல்பான ஒன்றாக்கிவிட்டது.

ஏகாதிபத்தியம் திணிக்கும் மறு சீரமைப்பு, வளர்ச்சித் திட்டம், சமூக நல உதவித் திட்டம் என்பது எல்லாம், மக்களின் வாழ்வை அழிப்பதுதான். 1986-1990 இடையில் சர்வதேச நிதிநிறுவனங்கள் நடைமுறைப்படுத்திய 48 மறு சீரமைப்பு திட்டங்களில், 78 சதவிகிதம் சமுதாயம் சார்ந்த செலவுகளைக் கட்டுப்படுத்துவதாக இருந்தது. இது 92 சதவிகிதம் வீட்டு வசதி, உடல் நலம், பொருளாதார உதவி சார்ந்ததை இல்லாததாக்குவதாகவே இருந்தது.

மக்கள் வாழ்வு சார்ந்த எதையும் அரசு செய்யக் கூடாது என்பதும், உலகமயமாக்கலின் உள்ளடக்கம். அரசு என்பது ஏகாதிபத்தித்துக்காக மக்களிடம் சூறையாடும் ஒரு நிறுவனம் தான். அதைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்க, வன்முறை கொண்ட ஒரு இயந்திரத்தை கொண்டுள்ள அதிகார மையங்கள் தான் இன்றைய அரசுகள். இந்த அரசு இயந்திரத்தில் பங்கு கொள்ள பேசுகின்ற ஜனநாயகம், சுதந்திரம் எல்லாம் இதற்குள்ள்தான் அடங்குகின்றது.

15

கடனே நாடுகளை மறுகாலனியாக்குகின்றது

இந்த எதார்த்தமே உலகமயமாக்கலின் சாரம். தேசிய அரசுகள் என்பது, ஏகாதிபத்தியத்தின் தொங்கு சதையாகின்றது. தேசிய நலன்கள் எதையும், சொந்த மக்களுக்காக அரசு செய்வதில்லை. மாறாக ஏகாதிபத்தியத்துக்காக மட்டும் இயங்கின்ற அரசு, அதை பாதுகாக்கின்ற சட்டம் ஒழுங்கைக் கொண்டுள்ளது. இப்படி மறுகாலனியாதிக்கம் உலகமயமாகின்றது.

கடன் கொடுப்பது, நாட்டின் சுயத்தை இல்லாதொழிப்பதாகும். இப்படிக் கடனை மக்களுக்கு எதிராகவே உலகமயமாதல் திணிக்கின்றது. வர்க்கப் போராட்டம் என்பது, கடனை மறுப்பதில் சார்ந்துள்ளது. கார்ல் மார்க்ஸ் மூலதனத்தில் கூறுவது போல் 'பண்டைய

உலகில் வர்க்கப் போராட்டங்கள் கடன் கொடுத்தவர், கடன்பட்டவர் போராட்ட வடிவத்தைக் கொண்டிருந்தது” என்றார். இன்று அதுவே உலகளாவிய வர்க்கப் போராட்டத்தின் மையப்புள்ளியாகியுள்ளது.

ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிரான போராட்டம், என்பது கடன் மறுத்தலை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இதற்கு வெளியில் வேறு எந்தத்தீர்வுமில்லைமையை மாற்றாது. தேசிய வருவாய் என்பது, ஏகாதிபத்தியத்திற்கு வழங்கும் ஒரு நிதியாதாரமாகி விட்டது. இதை எப்படி மாற்ற முடியும்? சாதாரணமாக தேசிய வளத்தை மக்களுக்கு முழுமையாக பயன்படுத்தக் கோரும் அடிப்படைக் கோரிக்கை கூட, ஏகாதிபத்தியத்திற்குக் கொடுப்பதை நிறுத்தக் கோருவதாக அமைந்து விடும். அந்தளவுக்கு தேசிய வரவு செலவு மீதான ஏகாதிபத்தியக் கொள்ளையையும், அதைப் பாதுகாக்கும் அரசு இயந்திரத்தையும் சார்ந்ததாக அரசு இயங்குகின்றது.

மார்க்சியவாதிகள் இதைத் தெளிவாகவும் துல்லியமாகவும் இனம் கண்டு அதை அம்பலப்படுத்தி போராடினர். நடைமுறையில் இதைக் கண்டு நிராகரித்தனர். இரண்டாம் உலக யுத்த முடிவில் யுத்த நெருக்கடிக்களைத் தொடர்ந்து ஸ்டாலின் இதை எதிர் கொள்கின்றார். 1945-க்கு பின் ஸ்டாலினை சந்தித்த அமெரிக்க குழு ஒன்று கடன் வழங்குவதாயின், கிழக்கு நாடுகளுக்கு இந்த உதவியை பயன்படுத்தக்கூடாது என்றனர். கடன் நிதியை மேற்கின் இறக்குமதி செய்யும் பொருளுக்கே வழங்க வேண்டும் என்றனர். இதை ஸ்டாலின் அன்று தெளிவாக நிராகரித்தார். மக்களின் எதிர்காலநலன், அடிமைப்படாமல் வாழ்தல் என்பதில் ஸ்டாலினின் பங்கு தெளிவு படவே இதிலும் நிறுவப்படுகின்றது. இன்று எந்த நாட்டு தலைவர்கள், மக்கள் நலனுடன் இதை அணுகுகின்றனர். யாரையும் காட்ட முடியாது. நாட்டை விற்று வாழ்கின்றவர்கள்தான் ஜனநாயகவாதிகளாக உள்ளனர்.

இந்தளவுக்கும் 1941-45 இடைப்பட்ட காலத்தில் யுத்தத்தில் அதிக இழப்புகளைச் சந்திக்காத நாடு அமெரிக்கா. சோவியத் யூனியனின் இழப்பு (இராணுவம் மற்றும் அழிவுகள்) மொத்தமாக அன்றைய பெறுமதிப்படி 48,500 கோடி டொலராகும். அமெரிக்காவுக்கு ஏற்பட்ட போர்ச் செலவு 33,000 கோடி டொலராகும். மற்றைய நேச நாடுகளுக்கு யுத்தக் கடனாக கொடுத்தது 4,360 கோடி டொலர். இதில் 1,000 கோடி சோவியத்துக்கு வழங்கப்பட்டது. இதுவும் தாம் தப்பிப் பிழைக்கத்தான் வழங்கப்பட்டது. சோவியத் இல்லை என்றால்,

ஆக்கிரமிப்பு மூலம் உலகளவில் ஜெர்மனிய மூலதனம் வெற்றி பெற்று இருக்கும். இந்த நிலையில் வழங்கிய யுத்த பொருட்கள் மூலமானகடன்வெறும் 1,000கோடிதான்.

கடன் வாங்குவதில் உள்ள நிபந்தனைகள், நாட்டை திவாலாக்கி விடுகின்றது. இந்த விசயத்தில் ஸ்டாலின் தலைமையிலான சோவியத் மிகக் கவனமாக இருந்தது. கடனை எப்படி எங்கே பாவிப்பது என்ற நிபந்தனையை நிராகரித்தது. கடன் வாங்கினால் அதைக் கொடுப்பது எப்படி என்ற நிபந்தனையைக் கடந்து, எதற்கு எப்படிச் செலவு செய்ய வேண்டும் என்பது நாட்டை தனக்கு அடிமைப்படுத்துவதுதான். கடன் கொடுத்தவனின் சொர்க்கம் என்பது, வட்டியின் வரவை நிரந்தரமாக்குவதுதான். அந்த நிபந்தனை என்பது, நாட்டை அடிமைப்படுத்தி கடனில் இருக்கவைப்பதுதான்.

ஏகாதிபத்தியம் நிரந்தரமான வருவாயைத் தருகின்ற கடன் என்ற மூலதனத்தை தானாக இரங்கிகைவிடாது. அதேபோல் அதை இல்லா தாக்கும் எந்த முயற்சியையும் அனுமதிக்காது. கடன் தொடர்ச்சியாக நீடிப்பதை மட்டுமே அங்கீகரிக்கும். அதனுடனான வரவை உறுதி செய்யும் உத்தியையே, ஜனநாயகமாக வைக்கின்றது. கடனை அடைத்தல், கடனை வாங்காமல் நாட்டை நிர்வகித்தல் என்பது, அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் தமக்கு எதிரானது. தமக்குச் சார்பாக இயங்கவைப்பது தான் உலகமயமாதல்.

கடன் மற்றும் அதற்கான வட்டியைத் தொடர்ச்சியாக நெருக்கடி யின்றி அளவிடுவது ஏகாதிபத்திய அமைப்புக்கு அவசியம். அவர்க ளுக்குத் தெரிந்த வழி என்பது, உள்நாட்டுப் பொருளாதாரத்தை ஏற் றுமதி பெருளாதாரமாக்க வேண்டும். அதுவும் தமக்குத் தேவையான பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்யவேண்டும். ஏகாதி பத்திய கடன் மூலதனம் என்ன செய்கின்றது? மேற்கின் நுகர்வுக்கும், உலகச் சந்தைக்கும் ஏற்ற பொருட்களை உற்பத்தி செய்யக் கோரு கின்றது. இந்தவகையில் நாட்டின் பொருளாதாரக்கட்டமைப்பையே தனக்கு ஏற்ப மாற்றுகின்றது. அங்கு வாழும் மக்களின் தேவை என்பது நிராகரிக்கப்படுகின்றது. மேற்கின் அதீதமான நுகர்வுக்கு ஏற்ற வகையில் உற்பத்திகள் திட்டமிடப்படுகின்றது. இதனடிப் படையில் 1946-க்கும் 1985-க்கும் இடையில் சர்வதேச வர்த்தகம் 40 சத விகிதமாகவும், மூலதன ஏற்றமதி 60 சதவிகிதமாகவும் சராசரியாக உயர்ந்தது.

இப்படி நாட்டின் பொருளாதாரம் தேசத்துக்கும் தேசியத்துக்கும் வெளியில் உள்ளவர்களின் நலனுக்கு ஏற்ப திட்டமிட்டப்பட்டே அழிக்கப்பட்டது. கடன் இதை முற்றாக அழித்தொழித்து வருகின்றது. இதனடிப்படையில் நிதி நிறுவனங்கள் முன்வைக்கும் நிபந்தனைகள் கடுமையானவை. உலகளவில் கடன் தேசியத்தையும் தேசியக்கூறுகளையும் அழிக்கின்றது.

இப்படி மூன்றாம் உலக நாடுகளின் மேல் திணிக்கும் கடன்கள் மூலம், அந்த நாடுகளை அடமானமாக ஏகாதிபத்தியங்கள் கைப்பற்றுகின்றன. தேச மக்களின் நுகர்வு என்பது தொலைக்காட்சி பார்த்து வாழும் விளம்பரமாகி விடுகின்றது. இதன் விளைவு உலகளவில் கடன் பெற்ற நாடுகளின் வாழ்க்கைத்தரம் 10 சதவிகிதமாக 1990-களில் கீழ் இறங்கியது.

மறுதளத்தில் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் தேவை மறுக்கப்பட்டு ஏற்பட்ட நுகர்வின் வீழ்ச்சியால், அதிகரித்த ஏற்றுமதி உருவாகின்றது. நேரடியாக ஏகாதிபத்தியம் உற்பத்தியான பொருட்களின் விற்பனையை மட்டுப்படுத்த தொடங்கியது. இதனால் 1990-இல் அமெரிக்காவில் 20 இலட்சம் பேர் வேலை இழந்தனர். இப்படி அமெரிக்காவில் உழைப்பை இழப்பதால், மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம் அங்கும் வீழ்ச்சி காண்கின்றது. அங்கும் அடிமட்டத்தில் நுகர்வின் அளவு வீழ்ச்சியடைகின்றது. இதனால் உற்பத்திகள் அங்கும் தேங்கிவிடுகின்றது. உற்பத்திகள் எல்லை கடந்த வகையில் சந்தையில் இருப்பதால், உற்பத்தித் தேக்கம் உலகளாவிய பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது.

இதனால் உழைக்கும் மக்களுக்கு வழங்கும் அற்பக் கூலி, அவர்கள் வாழும் தகுதியை இழக்க வைக்கின்றது. இதனால் சந்தை பொருட்களின் தேக்கத்தை அகலமாக்குகின்றது. மக்களின் தேவை அதிகமாக இருக்கும் போது, அதை வாங்கும் தகுதியை அவர்கள் இழந்து விடுகின்ற ஒரு உலக ஒழுங்கு. இது இந்த ஜனநாயகத்திலான ஏகாதிபத்திய அமைப்பையே உலுக்குகின்றது. உற்பத்தியின் உரிமையை, ஏகாதிபத்தியத்துக்கான ஜனநாயக உரிமையாக உலகமய மாதல் கோருகின்றது. இதனால் சந்தை உலகளாவில் நெருக்கடிக்குள்ளாகின்றது. மக்கள் வாங்கும் தகுதியை உலகளவில் இழக்கின்றனர். இந்த ஏகாதிபத்திய அமைப்புக்குள்ளும், தொழிலாளர் வர்க்கத்தை வீட்டுக்கு அனுப்புகின்றது. இதனால் எங்கும் வாங்கும் சக்தியை இழப்பது, பொதுவான சங்கிலித் தொடரான நிகழ்ச்சியாகின்றது.

பொருளாதாரக் கட்டமைப்பு, உற்பத்தியில் ஈடுபடாத கடன் வலையில் மேலும் சிக்கலுக்குள்ளாகின்றது. அதிரடியான நெருக்கடிகள் உருவாகின்றன. மூன்றாம் உலக நாடுகள் தமது கடனுக்கான வட்டியைக் கொடுக்க அந்த நாடு, நாட்டு மக்களை பட்டினிப் போடுகின்றனர். மக்களின் அடிப்படைத் தேவையை மையமாக வைத்து உற்பத்தியை கோருவதற்கு பதில், கடனை அடைக்க ஏற்றுமதிக்கான பொருட்களை உற்பத்தி செய்ய சலுகையுடன் கூடிய ஊக்குவிப்புகளை வழங்குகின்றது. ஏகாதிபத்தியத்துக்கும், அங்கு வாழும் மக்களின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில், மூன்றாம் உலக பொருளாதார அமைப்பு மானியத்துடன் மாற்றி அமைக்கப்படுகின்றது.

இப்படி இந்த நாடுகள் தமது சுயசார்பை இழக்கின்றன. கடன் மட்டுமே தொடர்ச்சியான ஒரு தீர்வாக மாறிவிடுகின்றது. இப்படி நாட்டை அடகு வைக்கும் போக்கில் மறுகாலனியாதிக்கம் தவிர்க்க முடியாத விதியாகின்றது. ஏகாதிபத்திய முரண்பாடுகள், இதை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருகின்றது.

மூன்றாம் உலகநாடுகளில் மக்களின் வாழ்வாதாரங்களின் பிரதான அடிப்படையாக இருப்பது விவசாயம். இந்த ஏழை விவசாயிகள் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு அன்றாடம் உழைக்கும் அவலநிலை. மூன்றாம் உலக நாட்டு விவசாயிகள் உலகளாவிய கடன் 1,50,000 கோடி டொலராகியது. இந்த கடனுக்காக அவர்கள் மாதம் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு கொடுத்தத் தொகை 1,250 கோடி டொலர். அதாவது வருடம் 15,000 கோடி டொலரை கொடுத்தனர். கடன் தொகையில் 10 சதவிகிதத்தை வட்டியாகவும் மீள் கொடுப்பனவாகவும் மூன்றாம் உலக ஏழை விவசாயிகள் வழங்கினர். இதே போன்று வறுமையில் அன்றாடம் செத்துக் கொண்டிருக்கும் ஆப்பிரிக்க விவசாயிகள், மாதம் 100 கொடி டொலரை மேற்கிற்கு கொடுத்தனர். அதாவது வருடம் 1,200 கோடி டொலரைக் கொடுத்தனர். இப்படி மூன்றாம் உலக நாடுகளின் விவசாயிகளின் கண்ணீருக்கு யார் காரணம் என்பது வெளிப்படையானது.

நிதி மூலதனத்தை விவசாயியின்தலையில் சுமத்தி, அதற்கு வட்டி என்ற பெயரில் கொள்ளை அடிக்கும் கொடுங்கோலர்கள்தான் ஜனநாயகவாதிகள். விவசாயிகளின் ஆன்மாவையே உறிஞ்சி உண்ணும் மனித நாகரீகம், வெட்கக்கேடான பகட்டுத் தன்மையைக்

கொண்டது. நுனிநாக்கில் இதை நக்கித்திரியும் அறிவுத்துறையினரின் விபச்சாரம் தான் உண்மைகளை மூடிமறைக்கின்றது. மனித அடிமைத்தனத்துக்கான அடிப்படைக் காரணங்களைக் கூட தெரிய விடாது தமது கிறுக்குத்தனத்தால், மனிதனுக்கே நஞ்சூட்டுகின்றனர்.

கடன் தொகையையும், வட்டியையும் அளவிடும் போக்கில் ஏற்றுமதிக்கான பொருளாதார அமைப்பே ஒரே தீர்வாக உள்ளது. இதனால் ஏற்றுமதி ஏகாதிபத்திய நாட்டினுள் மலிவாகவும் மிகையாகவும் புகுகின்றது. இதனால் ஏகாதிபத்திய உற்பத்தி நெருக்கடிக்குள்ளாகின்றது. இதனால் ஏகாதிபத்தியத்தினுள் தொடர்ச்சியாக உற்பத்திகளை மூடுவிழா நடத்துகின்றனர். உதாரணமாக 1981-இல் ஆர்ஜென்டினா சோயா பீன்ஸ் உற்பத்தியை, ஏற்றுமதியின் அடிப்படையில் கடனடைக்கும் வகையில் மையப்படுத்தினர். இதனால் அமெரிக்க சோயா பீன்ஸ் விவசாயிகள் உலகச் சந்தையில் 80 சதவிகிதத்தை இழந்தனர். இப்படி அமெரிக்க தொழிலாளி வர்க்கம் வீதியில் தூக்கி வீசப்பட்டனர். அர்ஜென்டினாவிலோ சொந்த மக்களின் அடிப்படை தேவைக்கான உற்பத்தி முடக்கப்பட்டு சோயா பீன்ஸ் உற்பத்தியாகிய நிலையில், அங்கு வறுமையும் வேலையின்மையும் ஒரு நோயாகியது.

இப்படி ஏற்படும் நெருக்கடியின் விளைவு, ஏகாதிபத்திய நாட்டினுள்ளான உற்பத்தியை மூலதனம் கைவிடுதலாகும். இப்படி மூலதனம் உற்பத்தியை சொந்த நாட்டில் கைவிடுவதும், அதை மூன்றாம் உலகில் முதலிடுவதும் நடக்கின்றது. இதையே மூன்றாம் உலகின் அபிவிருத்தி, வளர்ச்சி என்கின்றனர். ஆனால் மூன்றாம் உலகின் தேசிய வளம் சிதைவதும், சுயசார்பு அழிவதும் துரிதமாகின்றது. இப்படி இவை ஒரு சங்கிலித் தொடராகவும், தொடர்ச்சியாகவும் நிகழ்கின்றது.

ஏற்றுமதி ஊடாக தேசிய உற்பத்தி அழிக்கப்பட்டு, சொந்த மக்கள் பிழியப்படுவதே தேசிய கொள்கையாகின்றது. இதன் மூலம் வட்டியையும் கடன் தவணையையும் கட்டிவிடும் நடைமுறை என்பது, கடனை முடிவுக்கு கொண்டு வருவதில்லை, கொண்டுவரப் போவதுமில்லை. உதாரணமாக அர்ஜென்டினாவில் 1984-இல் இருந்த மொத்த கடன் 3,500 கோடி டொலராக இருந்தது. 1987-இல் 8,500 கோடி டொலராக மாறியது. மூன்று வருடமாக வட்டி மற்றும் கடன் தவணைக் கொடுப்பனவுகள் எல்லாம் கொடுத்த போதும், கடன் 5,000 கோடியாக அதிகரித்தது. இந்த நிலைமைதான் உலகம் தழுவி காணப்படுகின்றது.

இதுவே ஒரு ஜனநாயகமாக, ஒரு சுதந்திரமாக இருக்கும் வரை, இது ஒரு தொடர்கதைதான். வட்டிக்கு வட்டி, ஒரு சங்கிலித் தொடராசிச் சூறையாடுவது என்பது நிகழ்ச்சிநிரலாகின்றது. கடனாகப் பணத்தை வாங்கும்போது, அதைச் சுதந்திரமாக வாங்குவதில்லை. மாறாக கடன் திணிக்கப்படுகின்றது. சொந்த தரகுவர்க்கத்தைக் கொண்டு, மக்களின் தலையில் அரைக்கப்படுகின்றது. இந்தப் பணத்தைக் கொண்டே ஏகாதிபத்திய பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்கு மானியமும், குறைந்த வட்டியிலான கடனையும், வரிச்சலுகையையும், பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் சூறையாடலுக்கு ஏற்ப அடிக்கட்டுமானத்தையும் நிறுவுகின்றனர். இப்படி எண்ணற்ற வழியில் கடன் கொடுத்தவனுக்கே செலவு செய்யும் ஒரு போக்கு, தெளிவாகவே திட்டமிடப்படுகின்றது. கடன் கொடுத்தவன், அந்தப் பணத்தை குறுக்கு வழியிலும் பெற்றுவிடுகின்றான்.

ஏகாதிபத்திய வாகனங்கள் கொள்ளையடித்துச் செல்ல அகன்ற வீதிகளும், உட்கிராமங்கள் வரை சென்று சூறையாட பாதைகளும், ஏகாதிபத்தியம் இலகுவாக சூறையாடிச் செல்ல விமான நிலையங்கள், ஏகாதிபத்தியம் சூறையாடத் தேவையான மின்சார உற்பத்திகள், நிலத்தை வளைத்துப் போட்டு உற்பத்தி செய்ய அணைகள் என்று எண்ணற்ற வழியில், இந்த கடன்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இப்படி ஏகாதிபத்திய உலகமயமாகும் நிறுவனங்களின் நலன்சார்ந்து செலவு செய்யப்படுகின்றது. இந்தக் கட்டுமானங்களை மக்கள் பயன்படுத்தும் உரிமை கூட மறுக்கப்படுகின்றது. பயன்படுத்தும் உரிமை கிடைத்தாலும், அதற்கு மக்கள் செலுத்தும் கட்டணங்கள் ஏகாதிபத்திய நிறுவனங்கள் பாவிப்பதற்கான கட்டணங்களைவிட பல மடங்கு அதிகமானதாகவே உள்ளது. உலகளவில் பல புள்ளிவிபரங்களை இதைச் சார்ந்து ஆதாரமாகக்காட்டமுடியும்.

உண்மையில் இந்தக் கடனைக் கூட ஏகாதிபத்திய உலகமயமாதல் நிறுவனங்களே நுகரும் போது, அவர்கள் அதைக் கட்டுவதில்லை. வரிச்சலுகை மூலம் சூறையாடுவதுதான், அவர்களின் தொழிலாகின்றது. மக்கள் அனைத்து இழப்புகளையும் சந்தித்தப்படி, கடனையும் திருப்பிக் கட்ட கோரப்படுகின்றனர். இதுவே இன்றைய உலகின் ஜனநாயகம். இதைக் கோருவதே சுதந்திரமாகும். இதற்கு அப்பால் உலகின் சுதந்திரத்திற்கும், ஜனநாயகத்திற்கும், மாற்று விளக்கத்தை யாரும் கொடுக்கமுடியாது.

ஏகாதிபத்திய நலன்கள்தான் உதவிகள்

இதை மறைப்பதன் மூலம், இதுவே ஒரு அரசியல் மோசடி. அடுத்த அரசியல் மோசடி “உதவி எது? கடன் எது?” என்று வேறுபாடு தெரியாத வகையில், மனித சிந்தனைகளை வறட்சி காண வைத்து இருக்கின்றனர். இதைத் தெரிந்து கொள்ளக் கூடாது என்பது, ஆளும் வர்க்கத்தின் நிலைப்பாடாகும். இப்படிக் கடனையும் உதவியாகக் கூறுவது அன்றாட செய்தியாகின்றது. எவ்வளவு பணம் அன்றாடம் உதவி என்ற பெயரில், நாட்டில் இருந்து கடத்தப்படுகின்றது என்பது, செய்தியாவதில்லை.

கடன்களே கடுமையான நிபந்தனையின் அடிப்படையில்தான் வழங்கப்படுகின்றது. அது எங்கே? எப்படி? செலவு செய்ய வேண்டும் என்ற முடிவை, கடன் கொடுப்பவன் தீர்மானிக்கின்றான். அதேபோல் அதை வட்டியுடன் வசூலிக்கும் முறையையும் அவனே தீர்மானிக்கின்றான். அரசு என்பது, இதை அமல்படுத்தும் தொங்கு சதைதான்.

இந்த நிலையில் அவர்கள் வீசியெறியும் உதவி என்ற சிறு பருக்கை, கடுமையான நிபந்தனைகள் இன்றி கொடுக்கப்படுவதில்லை. ஏகாதிபத்திய உதவி, அரசு ஒதுக்கும் சமூக நல நிதியைக் குறைக்கக் கோரித்தான் கொடுக்கப்படுகின்றது. அதாவது மக்களிடம் பெற்றதை மீண்டும் சமூக நலத்திட்டம் மூலம் அரசு கொடுப்பதை நிறுத்தவே, இந்த உதவி வழங்கப்படுகின்றது. மாறாக அரசு செலவுகள் ஏகாதிபத்திய மூலதனத்துக்கு ஏற்ப சேவை செய்யவும், வட்டியுடன் கூடிய கடனைக் கொடுக்கவும், இதை எதிர்க்கும் மக்களை அடக்கியொடுக்கும் அரசு இயந்திரத்துக்கு வெளியில் அரசு செலவுகளை இல்லாதாக்குகின்றது.

இதை படிப்படியாக அமல் செய்ய, நெருக்கடிகளைத் தவிர்க்க, எல்லாவற்றையும் பழக்கப்படுத்த ஏகாதிபத்திய உதவி திட்டமிட்டு

வழங்கப்படுகின்றது. இன்று மூன்றாம் உலக நாட்டின் தேவைகளுக்கு, ஏகாதிபத்திய நிதியைக் கோரும் மனநிலைக்கு பொது கருத்தியல் மட்டம் தரம் தாழ்ந்துள்ளது. அரசின் கடமைகளையே இது மறுதளித்து நிற்கின்றது. ஏகாதிபத்திய உதவியின் அரசியல் சாரம் இதுதான்.

இலாபமற்ற வகையில் எதையும் ஏகாதிபத்தியம் கொடுப்பதில்லை. ஏகாதிபத்தியம் உண்மையில் விரும்புவது, உலகளவில் அதிக இலாபத்தை அடைவதுதான். ஏகாதிபத்திய உதவி என்பது, அதிக இலாபத்தை அடையும் வகையில், நாடுகளை பதப்படுத்துவதுதான். உதவி என்பது கஞ்சத்தனம் கொண்டதாகவும், மக்களை உறிஞ்சுவதுமே அதன் அரசியல் சாரமாகின்றது.

இந்த நோக்கில் வறிய நாடுகளுக்கு வழங்கிய ஏகாதிபத்திய உதவி, 1981-1989-க்கு இடையில் 19.6 சதவிகிதமாக குறைந்தது. அதே நேரம் ஏழைநாடுகளில் இருந்து எடுத்துச் செல்வது அதிகரித்தது. எடுத்துச் செல்வது அதிகரிக்க அதிகரிக்க, ஏகாதிபத்தியக் கஞ்சத்தனம் அதிகரிக்கின்றது. இப்படி எதிர்மறைத்தன்மையைக் கொண்டுள்ளது.

உலகை அதிகம் சூறையாடிய அமெரிக்கா, இக்காலத்தில் தனது தேசிய வருமானத்தில் கொடுத்து வந்த 0.24 சதவிகிதமான உதவியை 0.15 சதவிகிதமாக குறைத்தது. அதே நேரம் அந்த நாடுகளில் இருந்து எடுத்துச் சென்றது பல மடங்காகியது.

இந்த உதவிகள் என்பது, நாடுகளைக் கொள்ளையிடும் நவீனச் சின்னமாகியது. மூன்றாம் உலகச் சந்தையை மீள மறுபங்கீடு செய்ய விரும்பும் ஏகாதிபத்திய நாடுகள், அதிக உதவி மூலம் ஊடுருவுகின்றது. இந்த வகையில் அதியார்ந்த உதவியை 1989-இல் ஐப்பான் வழங்கியது. இதன் பெறுமானமோ 900 கோடி டொலராக இருந்தது.

இப்படி ஏகாதிபத்திய முரண்பாடுகள் எப்போதும் யுத்தத்தத்தின் மூலம் மட்டும் பிரதிபலிப்பதில்லை. தமது சந்தைக்கான போட்டியில், நாட்டின் உள் கூறுகளின் செல்வாக்கு செலுத்தும் ஒரு வழியாகவே உதவி உள்ளது. அரசின் செயல்பாட்டை முடக்கி, அதைத் தனக்கு ஏற்ப சேவை செய்யும் இயந்திரமாக்கும் போது, ஏற்படும் சமூகக் கொந்தளிப்பை தணிக்கும் உதவிகள் மூலம், நாட்டைத் தனக்கு அடிபணிய வைக்கின்றனர். இந்த வகையில் ஐப்பான் 1989-இல், அதிக நிதியை உதவியாக வழங்கியது.

இப்படி 1989-இல் உதவியாக வழங்கப்பட்ட தொகை 4,800 கோடி டொலர். அவர்கள் இந்த நாடுகளில் இருந்து திருடிச் சென்றதில் இது ஒரு மிகச் சிறிய தொகை. இந்த உதவியில் மிக அதிகமான தொகையை, ஏகாதிபத்தியத்தால் திவலான ஆப்பிரிக்கவுக்குச் சென்றது. இப்படி 1,800 கோடி டொலர் வழங்கப்பட்டது. இதை ஆப்பிரிக்காவுக்கு வழங்காவிட்டால் என்ன நடக்கும். இரண்டு நேரடி விளைவுகள் ஏற்படும்.

1. ஆப்பிரிக்கா எங்கும் சமூக கொந்தளிப்பு கொண்ட ஒரு யுத்த பிரதேசமாகிவிடும். இது மேற்கத்திய உற்பத்தி மூலதனத்துக்கு தேவையான, அடிக்கட்டுமான மூலவளங்களின் வருகையை தடுத்து விடும்.

2. ஆப்பிரிக்கா ஒவ்வொரு நாளும் கொடுக்க வேண்டிய வட்டியும் முதலும், கொடுக்க முடியாத ஓர் நிலையேற்படும். இதனால் உலகளாவிய உலகமயமாதல் நெருக்கடிக்குள்ளாவதுடன், உலகளாவிய ஒரு நெருக்கடியை உருவாக்கும். நிதி மூலதனம் உலகளாவிய திவாலாகிவிடும்.

இந்த வகையில் இந்த உதவி என்பது, ஏகாதிபத்திய நலன்களின் அடிப்படையில் அவர்களுக்கே அவசியமாகின்றது. இதற்கும் அவர்களே உருவாக்கிய வறுமையை ஒழிப்பதற்கும், எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது. இந்த உதவிகள் மூலம் வறுமையை ஒழித்து விடலாம் என்று நம்ப வைப்பதில்தான், ஏகாதிபத்திய நலன்கள் உள்ளது. இதன் மூலம் ஏகாதிபத்தியமே உருவாக்கியுள்ள இந்த உதவி அமைப்புகள் மூலம், ஊர் உலகத்தையே உழைப்பில் போட உதவுகின்றது.

இந்த வகையில் உலகை ஆள உருவான ஐ.நா. மூலம், அவர்கள் உருவாக்கிய உதவி தொடர்பான தமது தீர்மானத்தையே அவர்கள் மதிப்பது கிடையாது. பணக்கார நாடுகள் தமது தேசிய வருமானத்தில், ஏழை நாடுகளுக்கு 0.7 சதவிகிதத்தை உதவியை வழங்க ஐ.நா. கோருகின்றது. ஆனால் அவர்களோ 0.3 சதவிகிதத்தையே வழங்குகின்றன.

இப்படி உதவி என்பது, தொடர்ச்சியாக குறைந்து வந்ததையே தரவுகள் காட்டுகின்றது. இப்படி ஏகாதிபத்திய நலன் சார்ந்த உதவி

1992	6,090 கோடி டொலர்
1997	4,890 கோடி டொலர்
1999	5,640 கோடி டொலர்
2000	5,310 கோடி டொலர்

2001-இல் ஏழை நாடுகளுக்கான ஏகாதிபத்திய உதவி 5,230 கோடி டொலராக இருந்தது. இது 2003-இல் 5,700 கோடி தான். உண்மையில் மேற்கத்தைய தேசிய வருமான அதிகரிப்பின் அடிப்படையிலும் சரி, டொலர் வீழ்ச்சியில் பார்த்தாலும் சரி, உதவி என்பது தொடர்ச்சியாக வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது. உலகளாவிய ஏகாதிபத்திய தேசிய வருமானம் உலகத்தையே கொள்ளை அடிப்பதில் அதிகரித்துச் செல்கின்றது. அதாவது மூன்றாம் உலக நாடுகளில் இருந்து, செல்வத்தை அபகரிப்பது அதிகரித்துள்ளது. அபகரிப்பது அதிகரிக்கும் போது, உதவி என்பது குறைந்து வருகின்றது. இப்படி ஏகாதிபத்திய உதவி என்பது, மக்களின் வாழ்வை அழித்து மனித உழைப்பிலான செல்வத்தை அபகரிப்பதற்குத்தான்.

இதை நாம் தரவுகள் ரீதியாக காணமுடியும். ஐ.நா. தீர்மானம் தேசிய வருமானத்தில் 0.7 சதவிகிதத்தைக் கொடுக்கக் கோருகின்றது. அதாவது அவர்கள் தாங்களே சேர்ந்து எடுத்த, ஏற்றுக்கொண்ட தீர்மானம் தான் இதைக் கோருகின்றது. ஆனால் 2000-ஆம் மற்றும் 2002-ஆம் ஆண்டில் ஏகாதிபத்தியங்கள் தாம் கொள்ளையடித்ததை மூடிமறைக்க, ஏழை நாடுகளுக்கு தமது தேசிய வருவாயில் இருந்து கொடுத்தது எத்தனை சதவிகிதம்?

நாடுகள்	2000	2002
டென்மார்க்	1.06	0.98
சுவீடன்	0.81	0.83
நெதர்லாந்து	0.72	0.81
லுக்கசம்பேர்க்	0.70	0.77
பெல்ஜியம்	0.36	

நாடுகள்	2000	2002
பின்லாந்து	0.36	-
பிரான்ஸ்	0.36	0.38
பிரிட்டன்	0.31	0.31
அயர்லாந்து	0.31	-
ஜெர்மனி	0.27	-
ஜப்பான்	0.27	0.23
போர்த்துகல்	0.26	-
ஓஸ்ரியா	0.25	-
கனடா	0.25	0.28
ஸ்பானியோல்	0.24	-
கிறிஸ்	0.19	-
இத்தாலி	0.13	-
அமெரிக்கா	0.10	0.13
சராசரி	-	0.23

மிக பிரதான ஏகாதிபத்தியங்கள், உலகை அதிகம் சூறையாடும் நாடுகளுக்கு கொடுத்தது வெறும் சில்லறைகள். கொள்ளையடித்தே புளிப்பேறிய ஏகாதிபத்தியம், வீசியெறிகின்ற வெறும் சில்லறைகள். இந்த உதவிப் பணம் கூட மூன்றாம் உலக நாடுகளில் இருந்து சூறையாடும் பணத்தில் இருந்தே வழங்குகின்றனர் என்பதே உண்மை. தாம் வழங்க ஒப்புக் கொண்டதை விட மிகவும் அற்பமான தொகையே இது. இதை நாம் அதாவது 2000 மற்றும் 2002-இல் இந்த நிலைமையை 1995-உடன் ஒப்பிட்டால், மேலும் ஆச்சரியமான விடையே கிடைக்கின்றது. அதிகம் சூறையாடும் நாடுகள், கொடுப்பதைக் குறைத்து வந்ததைக்காட்டுகின்றது.

ஏகாதிபத்தியம் வறிய நாடுகளுக்கு வழங்கிய உதவி 1995			ஏகாதிபத்தியம் வறிய நாடுகளுக்கு வழங்கிய உதவிகள் பிரிக்கப்படும் விதம் (பத்து லட்சம் டொலரில் 1994-1995)				
	ஏகாதிபத்தியம் வழங்கியது சதவிகிதத்தில்	மிக வறிய நாடுகளுக்கான உதவி. ஒதுக்கியதில் சதவிகிதத்தில்	மத்திய ஆப்பிரிக்கா	மத்திய கிழக்கு - வட ஆப்பிரிக்கா	மத்திய ஆசியா - தென் ஆசியா	ஆசியா - தென்கிழக்கு நாடுகள்	தென் ஆமெரிக்கா - கருங்கடல் நாடுகள்
டென்மார்க்	0.96	29	522	61	166	91	208
நோர்வே	0.87	38	468	65	143	86	100
நெதர்லாந்து	0.81	28	846	158	313	99	460
சுவீடன்	0.77	28	539	93	196	133	175
பிரான்ஸ்	0.55	21	3,549	1,107	346	1,425	406
கனடா	0.38	22	546	98	236	213	165
பெல்ஜியம்	0.38	25	301	41	45	68	99
லுக்ஸம்பேர்க்	0.36	27	9	1	1	1	4
ஆஸ்திரேலியா	0.36	17	133	16	111	697	14
சுவிஸ்	0.34	30	291	47	150	88	122
ஓஸ்ரியா	0.33	14	116	88	30	171	41
பின்லாந்து	0.32	25	111	33	43	17	23
ஜெர்மனி	0.31	21	1,912	517	693	1,073	646
அயர்லாந்து	0.29	36	55	3	4	4	3

ஏகாதிபத்தியம் வறிய நாடுகளுக்கு வழங்கிய உதவி 1995			ஏகாதிபத்தியம் வறிய நாடுகளுக்கு வழங்கிய உதவிகள் பிரிக்கப்படும் விதம் (பத்து லட்சம் டொலரில் 1994-1995)				
	ஏகாதிபத்தியம் வழங்கியது சதவிகிதத்தில்	மிக வறிய நாடுகளுக்கான உதவி. ஒதுக்கியதில் சதவிகிதத்தில்	மத்திய ஆப்பிரிக்கா	மத்திய கிழக்கு - வட ஆப்பிரிக்கா	மத்திய ஆசியா - தென் ஆசியா	ஆசியா - தென் கிழக்கு நாடுகள்	தென் ஆமெரிக்கா - கருங்கடல் நாடுகள்
இங்கிலாந்து	0.28	26	949	119	437	233	189
ஜப்பான்	0.28	17	2,216	806	2,325	4,296	1,144
போர்த்துக்கல்	0.27	63	203	6	4	3	4
ஸ்பெயின்	0.24	16	195	112	39	185	401
நியூசிலாந்து	0.23	21	9	1	6	71	3
இத்தாலி	0.15	24	522	78	40	146	237
அமெரிக்கா	0.10	23	1,873	2,091	556	462	1,060
மொத்தம்	0.27	22	15,364	5,931	5,874	9,588	5,408

உதவி என்ற பெயரில் கொடுத்தது குறைந்து வந்துள்ளது. தமது காலனிய, நவகாலனிய தேவைகளையும், புதிய நாடுகளை தமது சந்தை தேவைக்கு வளப்படுத்தும் அரசியல் தேவைகள் என்ற எல்லைக்குள்ளான இந்த உதவி பங்கிடப்படுகின்றது. வறிய ஏழை நாடுகளில் இருந்து கொள்ளையடித்து எடுத்துச் செல்லும் பணத்தில், ஒரு சிறு துளியைக் கூட திருப்பிக் கொடுக்க தயாரற்றதுதான் இந்த ஏகாதிபத்தியம். இவர்கள் வறுமை ஒழிப்பு மாநாடுகளில் கூடி, தாம் தின்று கொழுக்கின்றனர். இந்த ஏகாதிபத்தியம் வறுமை ஒழிப்பு, பெண்களையும் குழந்தைகளையும் மீட்கும் என்கின்றனர். இதற்காகச் சிலர்

ஏகாதிபத்தியத்துக்கு காலாக செயற்படுகின்றனர். இப்படித் தன்னார்வ அமைப்புகள், மற்றும் வறுமை ஒழிப்பு அமைப்புகள் எல்லாம், இந்த உதவி என்ற பெயரில் தான் செயல்படுகின்றனர். தமது கைக்கூலித்தனத்தில் செயல்பட்டபடிதான், சமூக மேம்பாடுகள் பற்றி பிரகடனம் செய்கின்றனர்.

மொத்தத்தில் உதவி 1990-இல் 0.09 சதவிகித அதிகரிப்பை கொண்டிருந்தது. 1998-இல் 0.005 சதவிகிதமாக குறைந்தது. 2002-இல் 5,830 கோடியாகி, 2001-இல் 5,230 கோடி டொலராக மாறியது. ஏகாதிபத்தியங்களின் தேசிய வருமானம் அதிகரிக்க, உதவி நேர் எதிர் விகிதத்தில் குறைந்து வருகின்றது.

இந்த உதவி ஏகாதிபத்திய இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக்கு உள்ளாகும் நாடுகளுக்கு மேலும் சிறப்பாக மாறுகின்றது. ஆக்கிரமிப்பை நியாயப்படுத்தி, ஒரு கைக்கூலிக்கும்பலை உருவாக்க உதவி அவசியமாகின்றது. இதை 2004-ஆம் ஆண்டின் உதவி காட்டுகின்றது.

2004-இல் உதவி		
அமெரிக்கா	1,900 கோடி டொலர்	0.87 சதவீதம்
ஜப்பான்	886 கோடி டொலர்	0.16 சதவீதம்
பிரான்ஸ்	847 கோடி டொலர்	0.42 சதவீதம்
பிரிட்டன்	784 கோடி டொலர்	0.36 சதவீதம்
ஜெர்மனி	750 கோடி டொலர்	0.28 சதவீதம்
கொலண்ட்	423 கோடி டொலர்	0.74 சதவீதம்
சுவீடன்	270 கோடி டொலர்	0.77 சதவீதம்
கனடா	254 கோடி டொலர்	0.26 சதவீதம்
இத்தாலி	248 கோடி டொலர்	0.15 சதவீதம்
நோர்வே	220 கோடி டொலர்	0.87 சதவீதம்

2004-இல் உதவியாக 6,600 கோடி டொலர் வழங்கப்பட்டது. இதில் அமெரிக்கா 1,900 கோடி டொலரை வழங்கியது. இப்படித் திடீரென அதிகரிக்க காரணம் என்ன. மற்றைய நாடுகளை அடிமைப்

படுத்தும், ஆக்கிரமிப்புத்தான். ஆப்கானிஸ்தான், ஈராக், சோமாலியா என்று இக்காலத்தில் ஏகாதிபத்தியத்தால் நேரடி ஆக்கிரமிப்புக்குள்ளாகியது. இதில் சம்பந்தப்பட்ட நாடுகள் உதவி என்ற பெயரில், இராணுவ நலன்களுக்கு ஏற்ப தமது உதவியை அதிகரிக்கின்றனர். இப்படி இந்த உதவி என்பது கஞ்சத்தனமும், ஏகாதிபத்திய நலனும் ஒருங்கே கொண்டது.

ஆனால் இந்த ஏகாதிபத்தியம் இந்த நாடுகளில் இருந்து பிடுங்கிச் செல்வது பல மடங்காகும். கடனுக்காக மூன்றாம் உலக நாடுகள் கடனுக்காக கட்டியதை மட்டும் உதவியுடன் ஒப்பிட்டால், அதன் கொடூரம் வெளிப்படையானது. கடனுக்காக இந்த நாடுகள் கட்டியது,

1980	9,000 கோடி டொலர்
1996	27,000 கோடி டொலர்
1999	36,000 கோடி டொலர்
2000	38,000 கோடி டொலர்
2001	38,000 கோடி டொலர்

இப்படி கடனுக்காகக் கட்டிய தொகை மட்டுமே, உதவியை விட 7 மடங்கு மேலானதாக இருந்தது. இதைவிட நேரடி முதலீடு, நிதி சூதாட்டம், வர்த்தக மோசடி, பொருட்களுக்கான நியாயமான சந்தை விலை வழங்காமை. இப்படி எண்ணற்ற ஏகாதிபத்திய நலன் சார்ந்த மோசடிகள் மூலம், மூன்றாம் உலக நாடுகளின் செல்வத்தை திருடிக் கடத்துவதோ பல மடங்காகும். இப்படி மிகப் பெரிய சூறையாடல் ஒருபுறம், மறுபக்கத்தில் ஏகாதிபத்தியம் வீசியெறியும் சில்லறைகளே உதவி.

இந்த உதவிகள் நேரடியாக மக்களிடம் சென்று அடைவதில்லை. பல இடைத்தரகர்களின் நலன்கள், ஏகாதிபத்திய நலன்கள் மூலம், மக்களை சீரழிக்கவே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இப்படி தமது சூறையாடும் கொள்கையை நியாயப்படுத்தி செயல்படும் குழுக்களுக்கு செல்கின்றது. இப்படி தன்னார்வக் குழுக்கள், மதப் பிரச்சார அமைப்புகள், அரசியல் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் உதவி, சமூக நெருக்கடியை தடுக்கும் உதவி, இப்படி ஏகாதிபத்திய நலனுக்கே உதவி பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அத்துடன் ஏகாதிபத்திய நலனுக்கு சாத

கமான, தமது தேவைக்குரிய நாடுகளை மையமாக வைத்து உதவி வழங்கப்படுகின்றது. ஏழை நாடுகள் என்ற அடிப்படையில் உதவி வழங்கப்படுவதில்லை. உள்ளடக்கத்தில் உலகைச் சூறையாடும் தமது பொருளாதாரஜனநாயகத்தை பேணிக் கொள்ளும் உயர்ந்தபட்ச நலனுடன் தான் வழங்கப்படுகின்றது. இதில் உலகை ஆளத்துடிக்கும் அமெரிக்கா 100 ரூபாய்க்கு பத்து சதத்தை மட்டுமே இதற்காகக் கொடுத்தது. ஒரு அமெரிக்க பிச்சைக்காரனுக்கு கூட வாழ உதவாத பணம். ஆனால் இந்தப் பணத்தைக் கொண்டு மூன்றாம் உலகில் ஒரு துரோகக் கும்பல் உருவாக்கப்படுகின்றது. இதற்காகச் சேவகம் செய்கின்ற, மானம் இழந்த கைக்கூலிகளே, இதை உதவி என்று மக்களுக்கு பெரிதுப்படுத்திக்காட்டுகின்றனர்.

உதவி என்ற பெயரில் நடத்துகின்ற சூறையாடல் திருவிழாவே நடக்கின்றது. இப்படிச் சூறையாடப்படும் பணம், அந்த நாட்டு மக்களுக்கு கூட சென்று அடைவதில்லை.

உலகமயமாதல் பொருளாதார சூறையாடலை, மேற்கின் மிகப் பெரிய வளர்ச்சியாக மேற்கில் சித்தரிக்கப்பட்டது. ஆனால் அது தனிப்பட்ட சிலரின் வளர்ச்சிதான். 1999-இல் உலகில் சூறையாடுவது உலகளவில் வேகமாக அதிகரித்த அதேநேரம், மேற்கில் குழந்தைகளின் வறுமை 3 முதல் 25 சதவிகிதமாக அதிகரித்துள்ளதாக யுனெஸ்கோ அறிவித்தது. இப்படி குழந்தைகளின் வறுமையை அமெரிக்காவில் 22.4 சதவிகிதமாகியது. ஜப்பானில் 12.2 சதவிகிதமாகவும், பிரிட்டனில் 19.8 சதவிகிதமாகவும், ஜெர்மனியில் 10.7 சதவிகிதமாகவும், பிரான்சில் 7.9 சதவிகிதமாகவும், சுவீடனில் அதி குறைந்த அளவில் 2.6 சதவிகிதமாகவும் காணப்பட்டது. இது தான் ஏகாதிபத்தியத்தின் வெட்டுமுகம். உதவி, வளர்ச்சி என்பதெல்லாம் சிலரின் நலன் சார்ந்தது. சொந்த நாட்டு மக்களையே பட்டினியில் போட்டு விட்டு நடத்துகின்ற உதவி என்ற நாடகம், சொந்த நாட்டு முதலாளிகளின் நலனைப் பாதுகாப்பதுதான்.

மூன்றாம் உலக நாடுகளைச் சூறையாடும் அதே தளத்தில், சொந்த நாட்டில் பொருளாதார நெருக்கடிகளை தவிர்த்து செல்வ வளத்தை நிலைநாட்ட முடிகின்றது. அதேநேரம் மூன்றாம் உலக நாடுகளைச் சூறையாட நகரும் மூலதனம், சொந்த நாட்டில் வறுமையை அகலமாக்கி விடுகின்றது. மூலதனம் தன்னைத்தானே குவித்துக் கொள்ளும் பண்புள்ளதால், உலகம் தழுவிய அளவில் சமூகத்தைச் சுரண்டியே வாழ்கின்றது. இப்படிச் சமூக முரண்பாடுகளை

அனைத்து தளத்திலும் உருவாக்கி விடுகின்றது. இதைத் தணிக்கத்தான் உதவி அமைப்புகள்.

மனித வாழ்வின் அடிப்படைக்கான எதார்த்தம் என்ன? உலகில் நல்ல சுகாதாரத்துக்கும், உணவுக்கும் தேவையான பணம் 1,300 கோடி டொலர். அதே நேரம் மேற்கில் வீட்டு வளர்ப்பு மிருகத்துக்கு செலவு செய்யும் தொகையோ 1,700 கோடி டொலர். 4,000 கோடி டொலர் இருந்தால் உலகில் அனைவருக்குமான அடிப்படைக் கல்வி, அனைவருக்குமான நல்ல உணவு, அனைவருக்குமான மருத்துவம், அனைவருக்குமான சுத்தமான நீர், பெண்களின் பிரசவ இறப்புகளைக் கூட தடுத்து நிறுத்தப் போதுமானது. உதவி என்ற பெயரில் இதைவிட மேலதிகமாகவே செல்லும் பணம், இதற்காகப் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை என்பது வெளிப்படையாகின்றது. அவை ஏகாதிபத்திய நலனுக்காகத்தான் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

இந்தத் தொகை உலகில் 100 கோடிக்கு மேல் சொத்து வைத்துள்ளவர்களின் மொத்த சொத்தில், 0.5 சதவீதத்துக்கும் குறைவான ஒரு தொகைதான். இந்த கொழுப்புத்தான் மனித அவலத்தின் தொடர்ச்சியாக உள்ளது. உதவி என்பது எல்லாம் மனித உழைப்பை குறையாடுதற்கு உதவும் நெம்புகோல்தான்.

17

தேசங்கள் திவாலாவது அன்றாட நிகழ்ச்சிப் போக்காகியுள்ளது

செல்வம் ஒரு புள்ளியில் குவியும் போது, சமூக அமைப்பில் திவால் என்பது தவிர்க்க முடியாது. இது அனைத்தும் தழுவியதாக மாறுகின்றது. மக்கள் கூட்டம் மட்டும் திவாலாவதில்லை, நாடுகள் கூட திவாலாகின்றது.

இதில் கடன் என்பது நாட்டின் அடிப்படையான தேசிய இருப்பையே இல்லாதாக்கிவிடுகின்றது. கடனைக் கொடுப்பவனுக்கும் சமூகத்துக்கும் இடையில் நடப்பது, ஒரு வர்க்கப்

போராட்டமே. இது சுரண்டப்படும் வர்க்கத்தின் வாழ்வாசாவா என்ற போராட்டம். ஆனால் எதார்த்தத்தில் இந்தப் போராட்டம் வெளிப்படையாக அல்லாமல், சூக்குமமாகவே நடக்கின்றது. அது எப்போதெல்லாம் முன்னிலைக்கு வருகின்றதோ, அப்போது நாடு திவாலாகிக்கிடப்பது அம்பலமாகின்றது.

அதிக இலாபம் தரக்கூடியது நிதிமூலதனம். எந்த உற்பத்தியிலும், எந்த உழைப்பிலும் ஈடுபடுவதில்லை. இருந்த இடத்திலேயே, தன்னைப் பெருக்கிக்கொள்ளக் கூடியது. கோடானுகோடி மக்களின் வாழ்வை உறிஞ்சியே, நிதி மூலதனம் மூலதனமாக நீடிக்கின்றது. இதற்கு வேறு பாத்திரம், வடிவம் கிடையாது. மக்கள் தம் வாழ்வை இழக்கின்றனர் என்றால், நிதி மூலதனம் வீங்கி கொழுக்கின்றது என்பதே பொருள். நிதி மூலதனத்தின் இந்தக் கொழுப்பை பாதுகாத்து நிற்கும் உலக ஒழுங்குதான், நிலவும் உலகமயமாதல்.

இப்படி இந்த உலகமயமாதல் ஒழுங்கில், உலகையே சூறையாடி ருசி கண்ட மூலதனம் சும்மா இருப்பதில்லை. அது தன்னைத்தான் பெருக்குவதில், ஈவிரக்கமற்றது. இந்த வகையில் 1996-இல் உலகெங்கும் 36,000-க்கு அதிகமான நிதியங்கள், நிதி மூலதனங்களும் இருந்தன. இதில் அமெரிக்காவில் மட்டும் 7,500 நிதி மூலதனங்கள் இருந்தது. ருசி கண்ட பூனையாட்டம் இது தொடர்ச்சியாக வீங்கிப் பெருகியது. மக்களின் இழப்புத்தான், இதன் வளர்ச்சி.

இந்த நிதி மூலதனம் தன்னைப் பெருக்கிக் கொள்ள, உலகப் பொருளாதாரத்தை முழுமையாக கடனுக்குள் தள்ளியது. அத்துடன் உற்பத்தி மூலதனத்தையும் கடன் மூலதனமாக்கி விட்டனர். இப்படி பன்னாட்டு மூலதனங்கள் கூட தப்பித்து விடவில்லை. இந்த சுழற்சிக்குள், முழு உலகையும் நிதி மூலதனம் இட்டுச் சென்றுள்ளது.

இப்படி உற்பத்தி நுகர்வு என அனைத்தையும், கடன் என்ற வலைக்குள் திணித்துவிட்டனர். கடனின்றி சமூக அமைப்பே இயங்க முடியாத அளவுக்கு, உலகம் தலைகீழாகச் சென்றுவிட்டது. இதனால் நிதி மூலதனத்தின் தேவை என்பது தொடர்ச்சியாகவே அதிகரிக்கின்றது. மக்களின் அற்ப சேமிப்புகள் இதற்காக எடுத்துச் சூதாடப்படுகின்றது. இதனால் சேமிப்பு என்பது உள்ளடக்க ரீதியாகவே திவாலாகிவிட்டது. ஆனால் சூக்குமமாக, சுழற்சி முறையில் சேமிப்புகள் இயங்குவதால் ஒழுக்கமுள்ளது போன்ற பிரமையை மக்கள் முன்

பேண முடிகின்றது. ஒரு நெருக்கடி போதும், இந்த ஒழுக்கக்கேடான சூதாட்டத்தின் திவாலை உலகமறிய வைக்கும்.

சூதாட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நிதி மூலதனத்தின் தேவை என்பது பெருகிவருகின்றது. நிதி மூலதனத்தைத் திரட்ட, 1997-இல் முதல் 20 நிறுவனங்கள் மட்டும் 4600 மேற்பட்ட சர்வதேச பத்திரங்களை வெளியிட்டன. இதன் மூலம் 74,200 கோடி டொலரை திரட்டின. இது 1996-இல் 67,900 கோடி டொலராக இருந்தது. சர்வதேச பத்திரங்களை வெளியிடுபவர்களில் முதல் 10 பேரில் ஐவர் அமெரிக்கராவர். இருவர் டச்சு நாட்டவர். மற்றைய இருவர் சுவீஸ் நாட்டவர். ஒருவர் ஜெர்மானியர். நிதியை உலகளவில் திரட்டிக்கொண்டு, சூதாடுவது ஒரு முனைப்பான இலாபம் தரும் தொழிலாகிவிட்டது. உலகளவில் மக்களின் சேமிப்பை உறுஞ்சுவதும், மக்கள் பணத்தை கொள்ளையிட்டு குவிப்பவர் பணத்தை இதற்குள் இறக்குவதுமாக, இந்தச் சூதாட்டம் நடக்கின்றது. ஆவி இறக்கமும் ஆவி ஏற்றமும் நடக்கின்றது. பூசாரிகள் தான் உலகவங்கி.

இப்படி 1996-இல் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் மொத்த நிதிவரத்தோ 28,500 கோடி டொலராக இருந்தது. இதில் தனியார் நிதிவரத்து 24,400 கோடி டொலராகும். அதாவது 1990-இல் வந்ததை விட 5 மடங்கு அதிகமாகும். இந்தத் தரவுகள் எப்படி பணம் மேற்கு நோக்கி ஓடுகின்றது என்பதையும், தனியார் எப்படி உலகைச் சூறையாடிக் குவிக்கின்றனர் என்பதையும் காட்டுகின்றது. மேற்கு மூன்றாம் உலகைச் சூறையாடும் மற்றொரு வழியையும், தனியார் எப்படிப்பட்ட தேச விரோதிகள் என்பதையும் காட்டுகின்றது. இந்த தனியார் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அரசின் ஒழுக்கக்கேட்டை இது தோலுரிக்கின்றது.

தனியார் நலன் என்பது தேசத்துரோகமும், சமூகத் துரோகமுமாகும். இதைப் பாதுகாக்கும் சுதந்திரம், ஜனநாயகம், அதை பாதுகாக்கும் அரசு என அனைத்தும் மக்களுக்கு எதிரானது.

இங்கு இவர்களிடம் தேச நலன், மக்கள் நலன் என எதுவும் கிடையாது. இவர்கள் உற்பத்தி அல்லாத துறையில், நிதி மூலதனம் மூலமான சூறையாடலின் ஊடாக உற்பத்தியை முடக்குகின்றனர். இந்த நிதி மூலதனத்தின் வீக்கம் தலைகால் தெரியாத உச்சத்தில் வீங்கி, சேவைத்துறையை விரிவாக்கி வருகின்றது. அதாவது நிதி மூல

தனத்துக்கு சேவை செய்யும் அமைப்பான சேவைத்துறை, உற்பத்திக்கு எதிராகவே பெரு மூலதனத்தை உள்வாங்குகிறது. இப்படி இதிலும் உற்பத்தி அல்லாத துறைகள் வீங்கும் போது, நிதி மூலதனத்தில் ஒரு பொது நெருக்கடியே உருவாகின்றது. இதனால் நிதி பெருமளவில் பங்கு சந்தையில் குவிகின்றது. பங்குகள் தாறுமாறான வகையில் எகிறிச்செல்லுகின்றது. இதில் ஏற்படும் அதிர்ச்சிகள் தான், உலக பொருளாதாரம் மீது பாரிய தாக்கத்தை உருவாக்குகின்றது.

இதனால் திடீர்திடீரென திவாலாவது உலகமயமாதலின் ஒரு போக்காகிவிட்டது. உள் உலகத்தை கொள்ளையிடும் உலகமயமாதலால், சர்வதேச ரீதியாக கடுமையான பொருளாதார நெருக்கடிகள் அலையலையாக உருவாகி, உலகை உலுக்கியது. இந்த வகையில் ஏற்பட்ட சர்வதேச பொருளாதார நெருக்கடிகள் பல.

சர்வதேச ரீதியாக ஏற்பட்ட பொருளாதார நெருக்கடிகள்:		
	ஆண்டு	நெருக்கடியில் இருந்து மீள, ஏகாதிபத்தியம் வழங்கிய திடீர் கடன்கள்
மெக்சிகோ	1994-1995	4,780 கோடி டொலர்
தாய்லாந்து	1997	1,720 கோடி டொலர்
இந்தோனேசியா	1997	4,230 கோடி டொலர்
தென்கொரியா	1997	5,840 கோடி டொலர்
ரசியா	1998	2,270 கோடி டொலர்
பிரேசில்	1998	4,100 கோடி டொலர்
துருக்கி	2000-2001	3,100 கோடி டொலர்
அர்ஜென்டினா	2001-2002	2,100 கோடி டொலர்
பிரேசில்	2002	3,040 கோடி டொலர்

உலகமயாதலின் பின் நெருக்கடிகள் இல்லாத ஆண்டுகளே கிடையாது. உலகில் எங்கேயோ ஒரு மூலையில் இது நிகழ்ந்தேயா கின்றது. சர்வதேச ரீதியாக ஏகாதிபத்திய நிதி மூலதனத்துக்கான கொடுப்பனவுகள் கொடுக்க முடியாதநிலை, ஒரு நெருக்கடியாக மாறி அலற வைக்கின்றது. இந்த நெருக்கடி பணவீக்கத்தையும், மறு பக்கத்தில் மக்களின் சேமிப்புகள் திவாலானதையும் பிரகடனம் செய் கின்றது.

இதில் இருந்து மீள திடீர் கடன். மேலும் அதிகமாக சுரண்ட, கடு மையான புதிய நிபந்தனைகளுடன் இந்தக் கடன் கொடுக்கப்படு கின்றது. உண்மையில் திவாலை பூசி மூடி மறைக்கின்றனர், அதே நேரம் மேலும் கடுமையான திவாலை உருவாக்க கோருகின்றனர். இப்போதைக்கு இருப்பதை தா என்ற வகையில், வரைமுறையின்றி சூறையாடுகின்றனர்.

பிரேசிலை எடுத்தால் ஐந்து வருடத்துக்குள் இரண்டு முறை அடுத் தடுத்து ஏற்பட்ட நெருக்கடியை நாம் பார்க்க முடிகின்றது. முதலாவது நெருக்கடி 500 கோடி டொலரை ஏகாதிபத்தியம் மாதாந்திரம் பிரேசி லிடம் இருந்து வட்டியாக அளவிடத் தொடங்கிய ஆண்டிலேயே தொடங்கியது. நாட்டின் செல்வம் இப்படிக்கடத்தப்பட்ட ஒரு ஒழுங் குடன் நெருக்கடி தோன்றியது. 1998-இல் வருடம் 6,000 கோடி டொலரை வட்டியாக ஏகாதிபத்தியத்துக்கு கட்டத் தொடங்கிய பிரேசில், தனது நெருக்கடியில் இருந்து மீள 4,100 கோடி டொலரை புதிய கடனாகப் பெற்றது. பிரேசில் கொடுத்ததில் ஒரு பகுதியை மீளவும் வாங்கியது. இதன் மூலம் அதற்குச் சேர்த்து வட்டியை கட்டக் கோரியதே, ஏகாதிபத்தியத்தின் மறு உதவியாகியது. ஏகாதிபத்திய உதவிகள் என்பது இதுதான். தான் சூறையாடுவதற்கு ஏற்ப சூழலை தக்கவைப்பது, அதை விரிவுபடுத்துவதும் தான் உதவி.

மீண்டும் வாங்கிய கடனுக்கான வட்டியை செலுத்த முடியாது, 2002-இல் மீண்டும் புதிய நெருக்கடி உருவானது. அர்ஜென்டி னாவுக்கும் இதேநிலை தான். 2001-2002 நெருக்கடியை அடுத்து 2003 -2004 புதிய நெருக்கடி தொடங்கியது.

உலகளவில் தேசங்கள் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு கொடுக்கவேண்டிய கொடுப்பனவுகளை செலுத்த முடியாதநிலை நெருக்கடியாகின்றது.

மக்களின் வாழ்வு இதன் போது அழிக்கப்பட்டு விடுகின்றது. இந்த நெருக்கடிகளால் உலகமயமாதல் என்ற சங்கிலி அடிக்கடி அறுந்து போகின்றது. இதை ஒட்டுப்போட்டு மீளவும் இணைக்கும் ஏகாதிபத்தியம், மேலும் கடுமையான நிபந்தனைகளுக்கு ஊடாக மக்களின் வாழ்வை மேலும் தமக்காக சூறையாடக் கோருகின்றது. இதன் மூலமே உலகமயமாதல் என்ற சங்கிலி பாதுகாக்கப்படுகின்றது.

விளைவு என்ன? தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் ஏற்பட்ட நாணய நெருக்கடி 20,100 கோடி டொலர் சொத்துக்களை அழித்தது. 1997.6.30 தொடங்கி 1997.12.31 வரையிலான காலத்தில் ஹாங்காங் 7,500 கோடி டொலரை இழந்தது. கொரியா 6,000 கோடி டொலரையும், இந்தோனேசியா 4,500 கோடி டொலரையும், தாய்லாந்து 2,100 கோடி டொலரையும் இழந்தது. இந்த இழப்பு என்பது, ஏகாதிபத்தியமும், ஏகாதிபத்திய எடுபிடிகளும் திடீரென்று அள்ளிச் சுருட்டிக்கொண்டு ஓடினர் என்பதே அர்த்தம்.

இழந்தது அந்த நாடு, அந்த மக்கள். உலகில் அதிக கடன் பெற்ற நாடுகளில்தான், சர்வதேச நெருக்கடி குபீர் என்று பாய்கின்றது. நிதி மூலதனத்தின் அதிகரித்த பாய்ச்சல், உள்நாட்டுப் பொருளாதாரத்தையே திவாலான நிலைக்கு உயர்த்தி விடுகின்றது. இதுவே உள்நாட்டு பங்குச் சந்தையை சூறையாட அனுமதிக்கின்றது. கடன் கொடுப்பனவுக்கான தவணையைக் கட்டமுடியாத ஒரு நிலை உருவாகும்போது, வரைமுறையின்றி கொள்ளையடித்துக் கொண்டிருந்த நிதி மூலதனம் திடீரென்று ஓடும் போது, அடுத்தடுத்த நிதி மூலதன நெருக்கடிகள் பல நாடுகளில் ஒரே நொடியில் ஏற்பட்டு திவாலாகின்றது. இந்த வகையில் உலகில் அதிகம் கடன்பெற்ற நாடுகளையும், அதற்குள்ளான சர்வதேச நெருக்கடியை மார்ப்போம்.

2001-இல் அதி உயர் கடன் உள்ள நாடுகள்	
பிரேசில்	22,600 கோடி டொலர்
சீனா	17,000 கோடி டொலர்
மெக்சிகோ	15,800 கோடி டொலர்
ரசியா	15,300 கோடி டொலர்
அர்ஜென்டினா	13,700 கோடி டொலர்

இந்தோனேசியா	13,600 கோடி டொலர்
துருக்கி	11,500 கோடி டொலர்
தென்கொரியா	11,000 கோடி டொலர்

2001-இல் உலகில் அதிகக் கடன் பெற்ற நாடுகள் இவை. இந்த நாடுகளுக்குள்ள்தான், தொடரான நெருக்கடிகள் உருவாகின்றது. இந்த பட்டியலில் உள்ள சில நாடுகளைத்தான், வளரும் நாடாக, வளர்ந்த நாடாக ஏகாதிபத்தியங்கள் அறிவிக்கின்றன.

சர்வதேச ரீதியான தொடர் நெருக்கடிகளின் போது, ஆசியப் பிராந்தியத்தில் நடந்த அதிர்வின் விளைவைப் பார்ப்போம். 1996 ஆசியாவில் அன்னியக் கடன் அதிகம் பெற்ற மூன்று நாடுகளில் தொடர் நெருக்கடி உருவானது. இந்த வகையில் இந்தோசீனாவின் கடன் 1990 கோடி டொலரையும் (உலகில் மூன்றாவது அதிக கடன் பெற்ற மூன்றாம் உலகநாடு), மலேசியா 1,600 கோடி டொலரையும் (உலகில் நான்காவது), தாய்லாந்து 1,470 கோடி டொலரையும் (உலகில் 6 வது இடத்தையும்) பெற்று இருந்தது. இங்குதான் உலகமறிய திவலாகத் தொடங்கியது.

இந்த நிலைக்கு முந்தைய இரண்டு காலங்களில் எப்படி செல்வம் வெறியேறியது என்ற ஒப்பீடு திவாலை புரிந்து கொள்ள உதவும். இந்த நெருக்கடிக்கு ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பாக பிலிப்பைன்சில் உள்ளே வரும் ஒவ்வொரு 100 டொலருக்கும் 25 டொலர் வெளியேறியது. தாய்லாந்தில் 1987-க்கும் 1991-க்கும் இடையில் 70 கோடி டொலர் குறையாடப்பட்டது. இது 1992-93-க்கு இடையில் 43 கோடி டொலராகியது. இந்தோசீனாவில் 1987-1997-க்கு இடையில் 150 கோடி டொலர் குறையாடப்பட்டது.

இதற்குப் பிந்தைய 1997-1998-இல் ஏற்பட்ட நெருக்கடிக்கு முன்னமும் என்ன நடந்தது. 1994-ற்கும் 1996-க்கும் இடையில் 4,000 கோடி டொலர் முதல் 9,300 கோடி டொலர், நாட்டை விட்டு ஏகாதிபத்தியம் குறையாடிச் சென்றது. 1997-இல் நாட்டை விட்டு நிகர வெளிப்பாய்சல் 1,000 கோடி டொலராகியது. இதனைத் தொடர்ந்து 1997-1998 இல் இந்தோசீனா, தாய்லாந்து, மலேசியா, கொரியா ஆசிய நாடுகளின் நெருக்கடி உருவானது. இதனால் ஏற்பட்ட இழப்புகள், உள்

நாட்டு உற்பத்தியில் 20 சதவிகிதமாகியது. உதாரணமாக இந்தோனேசியாவில் கடனோ 1996-இல் உள்ளூர் உற்பத்தியில் 23 சதவிகிதமாக இருந்தது. இது 2001-இல் 109.1 சதவிகிதமாகியது. நாடுகள் ஏகாதிபத்திய சூறையாடலைத் தொடர்ந்து, எப்படி கொத்தடிமையாகின்றன? என்பதை இது எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இந்த ஆசியா நெருக்கடி எதிரொலிப்பு 1998-2000 ஆண்டுக்கான உலக உற்பத்தியை 2,00,000 (2 டிரில்லியன்) கோடி டொலரை இல்லாதாக்கியது. இது உலக உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 6 சதவிகிதமாக இருந்தது. இந்த நெருக்கடி உடனடியாகவே ஒரு கோடி பேரின் தொழிலை இல்லாதாக்கியது. அதாவது ஒரு கோடி பேர் தமது வேலையை இழந்தனர். புதிதாக வறுமைக்கோட்டுக்கு கீழ் ஆசியாவில் மட்டும் திடீரென 5 கோடி மக்களை உருவாக்கினார்கள். இதைவிட கோடிக்கணக்கான மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் மேலும் சரிந்து வீழ்ந்தது. உதாரணமாக 1991,1992-இல் பங்குச் சந்தை சரிவை அடுத்து, மிகப் பெரிய பன்னாட்டு நிறுவனமான ஜெனரல் மோட்டார் கம்பெனி தனது பங்கு விலையை சரிப்படுத்த 74,000 பேரை வேலையை விட்டு நீக்கினர். மக்கள் வாழ்வை இழப்பதன்மூலம்தான், செல்வம் தழைக்க முடியும் என்பது உலகமயமாதல் விதி.

1998-இல் புதிதாக ரூசியாவிற்கு கடன் தவணையைக் கட்ட முடியாத புதிய நெருக்கடி உருவாகியது. ரசியாவில் நெருக்கடிக்கு முந்தைய காலகட்டத்தில் என்ன நடந்தது? உலகமயமாதல் என்ற சமூக அமைப்பிலான ஜனநாயகத்தை ரசியாவில் புகுத்தினர். இதன் மூலம் 2,000-க்கு முந்திய பத்து வருடத்தில், 25,000 கோடி டொலருக்கு மேலான செல்வம் ரசியாவில் இருந்து கடத்தப்பட்டது. இது 2000-ஆம் ஆண்டில் மட்டும் 2,460 கோடி டொலர் நாட்டை விட்டு வெளியேற்றப்பட்டது. இது 1999-யை விட 30 சதவிகிதம் அதிகமாகும். இவை அனைத்தும் உத்தியோகப்பூர்வமான தகவல்கள். மறுபக்கத்தில் சட்டவிரோதமான வகையில் நாட்டை விட்டு வெளியேறியதை இந்தத் தரவுகள் உள்ளடக்கினால், இதுவும் பலமடங்காக இருப்பது தவிர்க்கமுடியாது. இதுவும் ரசியாவில் நெருக்கடியை உருவாக்கியது.

தொடர்ச்சியாக இப்படி எங்கிருந்துதான், எப்படித்தான் மக்களும் மேற்கு நாடுகளும் செல்வத்தை அள்ளிக் கொடுப்பது. இந்த நெருக்கடியில் இருந்து மக்கள் மீள்வது என்பது, ஏகாதிபத்திய அழிவில் மட்டும் தான் தங்கியுள்ளது.

நிதி மூலதனம்

உற்பத்திகளையே உறிஞ்சுகின்றது

நிதி மூலதனம் உற்பத்தியையும் உறிஞ்சுவதால், உற்பத்திக் கூறுகளே அழிகின்றது. இந்த நிதி மூலதனத்தை படைக்கும் உற்பத்தியோ உழைப்பிலானது. நிதி மூலதனம் பெருத்து வீங்குவது, அதன் இருப்புக்கான விதி. தனது ஒழுக்கக்கேடான இருப்பு சார்ந்து, உற்பத்தியையும் உழைப்பையும் உறிஞ்சிவிடுகின்றது. உற்பத்தியும், உழைப்பும் வெறும் சடலங்களாக மாறிவிடுகின்றது. அது செயலிழந்து நலிந்து போகின்றது.

இப்படி நடமாடும் இந்த பிசாசுகளின், மிக அண்மைய காலத்தைய வரலாறு என்ன? நாடுவிட்டு நாடு கடக்கும் வங்கி தொழில், 1960-இல் மொத்த உலக உற்பத்தியில் 1 சதவிகிதமாக மட்டுமே இருந்தது. இது 1980-இல் 20 சதவிகிதமாக அதிகரித்தது. அதை பாதுகாக்க, விரிவாக்க, சூறையாட உருவாக்கப்பட்டதுதான் உலகமயமாதல்.

இப்படி எதார்த்தத்தில் நிதி மூலதனம், பெருமெடுப்பில் சூறையாடுவதற்காக உற்பத்திக்கு வெளியில் குவிந்துவிடுகின்றது. இப்படி நிதி மூலதனம் உற்பத்தியில் ஈடுபடுவதிலும் பார்க்க, அதிக இலாபத்தை பெறும் வக்கிரத்தால் சூல் கொண்டு நிற்பதால், போட்டி அதிகரிக்கின்றது. உற்பத்தி மீதான மூலதனத்தின் பங்கை வாங்கும் சூதாட்டத்திலும் இறங்குகின்றது. வட்டித் தொழிலும் அத்துடன் உற்பத்தி மூலதனத்தை வாங்கி அதை உறிஞ்சிய பின்னதுப்பிவிடுகின்றது.

பங்கு என்ற இந்தச் சூதாட்டத்தில், வீங்க வைத்து வெம்ப வைத்துதான் நிதி மூலதனம் இலாபத்தைச் சம்பாதிக்க முடியும் என்ற நிலை. பங்குகள் தலைகால் தெரியாத வேகத்தில் ஓடும் போது, நிதி மூலதனம் பெருமெடுப்பில் வந்து குதிக்கின்றது. இதுவே மிகப் பெரிய உலகச் சூதாட்டங்களில் ஒன்றாகிவிடுகின்றது.

உலகின் பங்கு பத்திரச் சந்தை 1970-இல் 1,00,000 கோடி டொலராக மட்டும் இருந்தது. இது 1980-இல் 2,00,000 கோடி டொலராகியது. 1990-இல் 12,00,000 கோடி டொலராகவும், 1995-இல் 20,00,000 கோடி டொலராகவும், 1998-இல் 25,00,000 கோடி டொலராகவும் அதிகரித்தது. 1970-இல் இருந்ததைவிட 25 மடங்காக பெருகியது. இந்த நிதி சூதாட்டம் மூலம் சம்பாதித்தல் என்பது, உற்பத்தியானதல்ல. இழப்பு என்பது அதன் விதி. இங்கு உழைப்பு பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. சேமிப்புகள், உற்பத்திகள்தான் சூறையாடப்படுகின்றது. மறைமுகமாக சுற்று வழிகளில் மனித உழைப்பு உறிஞ்சப்படுகின்றது. இது திவால் உற்பத்தியை மட்டுமல்ல, உழைப்பையும் இல்லாதாக்குகின்றது.

மறுபக்கத்தில் நாட்டை சுற்றி வளைத்து விற்றல். அதாவது நேரடிக்கடனுக்கு பதிலாக, பத்திரங்கள் விற்கப்படுகின்றன. இப்படி 1996-இல் உலகளாவிய விற்கப்பட்ட பத்திரங்கள் பெறுமதி 5,30,000 கோடி டொலராகும். இது நாட்டை பகுதிபகுதியாக நிபந்தனை இன்றி விற்பதற்கு வழி செய்கின்றது. பெருமளவிலான நிதி, தமக்கு இடையில் கடுமையான போட்டியுடன், ஒன்றையொன்று விழுங்கும் ஒழுக்கக்கேட்டுடன்தான் இயங்குகின்றது. தன்னை பெருக்குவது என்ற பிசாசுத்தனத்துடன், தனக்கு கீழ் அனைத்தையும் மாற்றிவிடுவதற்கு முனைகின்றது.

இப்படி உலக மக்களின் சிறு சேமிப்புகளையும், உழைப்பின் மிச்சமீதங்களையும் கொள்ளையிடுவதை தவிர வேறு வழி கிடையாது. சூதாட்ட விடுதிகளில், அதிக அளவிலான கனவுகளுடன் எப்படி பணத்தைப் போட்டு இழக்கின்றனரோ, அதேபோல் பங்குப் பத்திரத்திலும் அன்றாடம் நிகழ்கின்றது. இந்தச் சூதாட்டம் என்பது, அதை இழப்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டது. பங்குச் சந்தை என்பதே மற்றவன் பணத்தை திருடும் பகிரங்கமான சூதாட்டமேயம்.

இந்தப் பணம் ஏகாதிபத்தியங்களில் இருந்துதான் பெருமளவில் பாய்கின்றது. அங்குதான் செல்வம் குவிந்து வருகின்றது. உலகளாவிய பணத்தின் இருப்பு தான், பங்குச் சந்தையையும் ஆவியாக இறங்கி உறிஞ்சுகின்றது.

உலக அளவில் பணம் வைப்பு எந்த பணத்தில் உள்ளது என்பதைப் பார்த்தால், அதன் சூறையாடு திறனையும் இனம் காண முடியும். (தற்போது ஈரோ)

	1975-1992	1992
டொலர்	69.1	64.6
ஜப்பான் யென்	5.6	8.3
ஜெர்மனிய மாக்	13.1	13.2
பவுன், பிராங், சுவிஸ் பிராங்	7.2	8.4
மற்றையவை	4.9	5.5

சர்வதேசநிதி என்பது, ஏகாதிபத்திய நலனுக்கு இசைவானது மட்டுமல்ல, அவர்களின் பணத்திலும் உள்ளது. இது நிதி மூலதனத்தைக் கொண்டு உலகைச் சூறையாட வசதியாகவும், வாய்ப்பாகவும் மாறி விடுகின்றது. மூன்றாம் உலக நாடுகளின் கையிருப்புகள் கூட ஏகாதிபத்தியப் பணத்தில் வைத்திருப்பது என்பதே, இங்கு விசித்திரமான உண்மை.

உதாரணமாக ஆசிய மத்திய வங்கி தனது சேமிப்பின் 70 சதவிகிதத்தை அயல்நாட்டு நாணய சேமிப்பு நிலையங்களில் வைத்துள்ளது. இதன் மொத்தத் தொகை 1,70,000 கோடி டொலராகும். இந்த நிதியை அமெரிக்காவின் கடன் பத்திரங்களில் முதலிடுகின்றனர். அதாவது நிதியில் 80 முதல் 90 சதவிகிதத்தை இதற்காக செலவு செய்துள்ளனர். பத்திரப்பங்கான சூதாட்டத்தில் இடும் இவர்கள், கடனை அடைத்து நாட்டைப்பாதுகாக்க பயன்படுத்துவதில்லை.

டாலரின் சரிவும், கடனை மீளப் பெறத் தூண்டும் போது, கடன் பத்திரம் திவாலாகிவிடும் என்பதே உண்மை. அமெரிக்கா இந்த நிதியைத் தர முடியாது என்று அறிவிக்கும் பயங்கரமும் நிகழும், நிகழ்கின்றது. வெளிநாடுகளின் நாணய கையிருப்பில், 73 சதவிகிதம் டொலரிலேயே இருந்த அபாயம், கத்தி முனையில்தான் உலகை நடக்க வைத்தது. தொடர்ச்சியான சர்வதேச நெருக்கடிகள், தொடர்ச்சியான ஏகாதிபத்திய முரண்பாடுகள், டொலரின் சரிவு என்பன, மாற்று (ஏகாதிபத்திய) நாணயத்தில் பணத்தை வைத்திருப்பதை தூண்டியது. இருந்தபோதும் டொலர் தான், நிதியின் மொழியாக அதன் ஆன்மாவாக இன்றும் நீடிக்கின்றது.

இப்படிப்பட்ட நிதி மூலதனம் உற்பத்திக்கு வெளியில், உற்பத்தியை உறிஞ்சி சூறையாடுகின்றது. உற்பத்திக்கான சகல அடிப்படைகளும் தகர்க்கப்படுகின்றன. நிதிமூலதனத்தின் சூறையாடலுக்கு இசைவாக, உற்பத்தி மூலதனம் ஈடுகொடுக்க முடியாது நெருக்கடிக்குள்ளாகின்றது. யார் உழைப்பில் இருந்து அதிகம் சூறையாடுவது, என்ற வெறி புதிய போக்காகியுள்ளது. உற்பத்தி மூலதனம், கடுமையான நெருக்கடிக்குள் சிக்குண்டுள்ளது.

நிதி மூலதனம் வீங்கி நிற்கின்றது. பெருமளவில் நிதியைத் திரட்டி வைத்துக் கொண்டு, அடங்காப் பசியுடன் அலைகின்றது. இப்படி 1995-இல் நாள்தோறும் 90,000 கோடி டொலர் உற்பத்திக்கு வெளியிலான, பணப்புழக்கத்தில் ஈடுபட்டது. இது 2003-இல் 3,00,000 கோடி டொலராகியது. இப்படி உற்பத்திக்கு வெளியில் நாள்தோறும் நிகழும் பணப்புழக்கத் தொகை 2,00,000 முதல் 3,00,000 (2 முதல் 3 டிரில்லியன்) கோடி டொலராக மாறியது. லண்டன் ஈரோடாலர் சந்தையில் நாள்தோறும் புரளும் நிதியோ, 30,000 கோடி டொலராகியது. வருடம் இது 75,00,000 (75 டிரில்லியன்) கோடி டொலராகியது. உலகில் நாள்தோறும் நிதி மாற்றப்படும் தொகையோ 15,000 கோடி டொலராகவுள்ளது. வருடம் 38,00,000 (38 டிரில்லியன்) கோடி டொலராகவுள்ளது.

ஐரோப்பிய ஏகபோக வங்கிகள் கொடுக்கல் வாங்கல் மூலம் நாள்தோறும் 3,00,000 கோடி டொலரை, அதாவது வருடம் 7,50,00,000 கோடி டொலரை (750 டிரில்லியன்) கையாளுகின்றது. இது உலக வர்த்தகத்தைப் போல் 25 மடங்கு அதிகமாகும். இது போல் அன்னியச் செலாவணி சந்தையில் நாள்தோறும் 1,50,000 கோடி டொலரை கையாளுகின்றது. அதாவது வருடம் 3,50,00,000 கோடி (350 டிரில்லியன்) டொலராகும். இது உலகப் பொருள் மற்றும் சேவைத்துறை போல் 12 மடங்கு அதிகமாகும்.

நிதி மூலதனம் இப்படி உலகைச் சூறையாடுவதில் காட்டுகின்ற தீராத காதல், சமூகத்தை மலடாக்கி அது கொழுக்கின்றது. உற்பத்தி மூலதனம் உருவாக்கும் உழைப்பைச் சூறையாட, இதற்கு வெளியிலான இந்த நிதி மூலதனம் அன்றாடம் இயங்குகின்றது. இது தன்னை இந்த வழிகளில் பெருக்கிக் கொள்வதால், நிதிமூலதனத்தின் இயக்கம் என்பது உயிர்க்கொல்லியாக மாறிவிடுகின்றது.

போலியான வாக்குறுதிகள், தாம் என்ன செய்யப் போகின்றோம் என்று கூறாது, போலியான ஜனநாயகம் என்னும் சர்வாதிகாரம் மூலம் ஆட்சி செய்து வருகின்றனர். அவர்கள் எல்லோரும் செய்வது, சமூகத்தின் பொதுச்சொத்துக்களை விற்பதுதான். போலியான நிதி மூலதனத்தின் கைகளில், மக்களின் உழைப்பிலான செல்வத்தை தாரை வார்க்கின்றனர். இப்படி விற்பதன் மூலம் கிடைப்பதாக நம்பும் பணம், மக்களுக்குச் செல்வதில்லை. அந்தப் போலியான பணம் அவனுக்கும், அவனோடு ஒத்தவர்களுக்கும் தான் போய் சேருகின்றது. உலகெங்கும் இது நடக்கின்றது. போலியான நிதி மூலதனத்தின் சுழற்சியைக் கொண்டு, அது பண்டமாற்றமாக இயங்கி தேசியச் சொத்துக்கள் அபகரிக்கப்படுகின்றது.

தலைமுறைத் தலைமுறையாக மனித உழைப்பின் மூலம் உருவாகிய தேசிய சொத்துக்கள் இருந்த இடம் தெரியாது போகின்றது. மனித இனம் காலம்காலமாக உழைத்து, தானே நிர்மானித்த அடிப்படையான சமூக ஆதாரங்களை எல்லாம், உலகமயமாதல் விழுங்கி ஏப்பமிடத் தொடங்கியுள்ளது. இந்த வகையில் அன்னியனிடம் அடகு வைக்கப்பட்ட அல்லது விற்கப்பட்ட சொத்துகளின் விபரம், மனித இனத்தின் தலைமுறைத் தன்மைக்கு எதிரான பாரிய துரோகத்தையே அம்பலமாக்குகின்றது. இந்த கேடுகெட்ட துரோகிகள்தான், இன்றைய நாகரிகமான ஜனநாயகவாதிகள். அவர்கள் 2002-இல் ஜனநாயக விபச்சாரம் செய்து விற்ற சொத்தின் பெறுமதி என்ன?

	2002-இல்
தென் அமெரிக்கா	31,000 கோடி டொலர்
ஆப்பிரிக்க, கரிபிய நாடுகள்	8,000 கோடி டொலர்
மத்திய கிழக்கு, வட ஆப்பிரிக்கா	41,000 கோடி டொலர்
தென் ஆசியா	5,000 கோடி டொலர்
கிழக்கு ஆசியா	43,000 கோடி டொலர்
முன்னாள் சோசலிச நாடுகள்	18,000 கோடி டொலர்
மொத்தம்	1,46,000 கோடி டொலர்

இவ்வளவு செல்வத்தை ஒரே ஆண்டில் விற்றவர்கள் யார்? ஏன் எதற்கு விற்றனர்? யாருக்கு விற்றனர்? மனித குலத்தின் அனுமதியைப் பெற்றனர்? காலம்காலமாக மனித குலத்தின் நலன்களுடன் சேர்ந்து இயங்கிய இந்தத் தேசிய சொத்துக்கள், இன்று எங்கே போனது? நீயும் நானுமா தின்றோம்? உங்கள் மனசாட்சியைத் தொட்டுச் சொல்லுங்கள். அந்தச் சொத்து எங்கே? இதன் மூலம் கிடைத்த செல்வம் எங்கே? இதைச் செய்வதற்காகத்தான், நீ வாக்களித்தாயா? இதைச் செய்வதா, நீ நம்பும் ஜனநாயகம். அவன் உன் வாக்குரிமையின் பெயரால் இதைச் செய்கின்றான். உனது ஜனநாயகத்தின் பெயரால் செய்கின்றான்?

அரசு என்பதும், அது உருவாக்கும் ஜனநாயகம் என்பதும் மனித குலத்துக்கே எதிரானது. மூலதனத்தின் எடுபிடிகளின் சுதந்திரம் தான் இன்றைய ஜனநாயகம். 2002-இல் அன்னிய மூலதனத்தின் விபச்சாரத்துக்காக, தேசிய சொத்துக்களின் விபச்சாரமாகிய தரவுகள்தான் மேலே உள்ளது. அரசு என்பது மாமா வேலை தான். தனியார்மயமாக்கல் என்ற பெயரில் 2002-இல் 1,46,000 (1.4 டிரில்லியன்) கோடி டொலர் பெறுமதியான தேசிய சொத்துக்கள், மூலதனத்தின் அடங்காப் பசிக்கு போடப்பட்டது. உலகமயமாதல் நிபந்தனைக்கு இணங்க, தேசிய வளங்கள் மேலான உலகளாவிய சூறையாடல்கள் இப்படித்தான் தொடர்ச்சியாக அரங்கேறியது, அரங்கேறுகின்றது.

அதுவும் உண்மைப் பெறுமானத்தில் விற்கப்படுவதில்லை. அடிமாட்டு விலையில், மூலதனத்திடம் மூலதன விசுவாசிகளால் திட்டமிட்டு தாரை வார்க்கப்படுகின்றது. இதை வாங்கும் போலிப்பணம் அல்லது உண்மைப் பணம் கூட, மூன்றாம் உலக நாடுகளில் உள்ள வங்கிகளில் இருந்தே பெறப்படுகின்றது. அதுவும் பணம் கூட சுற்று வழியில், அவனிடமே மீண்டும் சென்றுவிடுவது மற்றொரு கொடூரமாகும்.

உண்மையில் விற்ற பணமும், இருந்த தேசிய சொத்தையும் இழந்து நாடு திவாலாகின்றது. மனிதகுலம் உருவாக்கிய உழைப்பிலான செல்வங்கள் அனைத்தும் ஒருவனுக்கு சொந்தமாகும் உலகம் தான், இன்றைய உலகமயமாதலாகும். இதுதான் ஜனநாயகம். இதுதான் இன்றைய சுதந்திரம். சுதந்திரமான ஜனநாயக அரசுகள் பற்றியும், அவர்களின் நடத்தையும் இப்படி சந்திக்கு வந்துவிடுகின்றது.

இப்படித் தேசச் சொத்துக்களை உலக தழுவிய அளவில் விற்கும் நிலைக்கு, உள்நாட்டு ஆளும் வர்க்கங்கள் எப்படி இணங்கிப் போகின்றன? இதற்கு மற்றொரு உண்மை பளிச்சென்று பதிலளிக்கின்றது. 2001-2002-இல் உலகெங்கும், வருடம் 1,00,000 (ஒரு டிரில்லியன்) கோடி டொலர் முறை தவறிய பலதரப்பட்ட ஒப்பந்தத்துக்காக இலஞ்சமாக வழங்கப்பட்டது என்பதை உலகவங்கியே அறிவித்துள்ளது. 1.4 டிரில்லியன் அரசு சொத்து விற்கப்பட்ட அதே ஆண்டு, முறை தவறிய இந்த ஒப்பந்தங்களுக்கு கொடுத்த தொகையோ ஒரு டிரில்லியன். என்ன உலகம்? நாட்டை விற்கும் ஒப்பந்தங்கள், ஜனநாயகத்தின் பெயரால் இப்படி புழுக்கின்றது. இந்த இலஞ்சம் உலக வர்த்தகத்திலோ 30-இல் ஒரு பங்காகும். சுதந்திரமாக தெரிவு செய்யப்பட்ட ஜனநாயகம் என்பது, குற்றவாளிகளின் கூடாரம். மக்களுக்கு எதிராக சதிசெய்து, மக்களின் உழைப்பிலான செல்வத்தை பங்கு போட்டுக் கொண்டு விற்கும் கயவர்களின் கூடாரம்தான் அரசுகள்.

இந்த லஞ்சம் மக்களுக்கு எதிரானதாக, பலதுறை சார்ந்தது. இதில் ஒருபகுதி உலகில் உள்ள, மக்களின் உழைப்பிலான தேசிய வளங்களை விற்றுவிட வழங்கப்பட்டது. இந்த உண்மை, பளிச்சென்று உலகளாவிய நிலைமையை தெளிவுபடுத்தி விடுகின்றது. மூலதனமும், நிதி மூலதனமும், அதிகார ஆளும் பிரிவுகளின் கூட்டான திம்மிட்ட சதிதான் உலகமயமாதல். இது முழு மக்களினதும் உழைப்பிலான அனைத்துச் செல்வத்தையும், தனக்குத்தானே சொத்தாக்க கோருகின்றது. இதையே தனது ஜனநாயகமாக சுதந்திரமாக கொண்ட ஒரு உலக ஒழுங்குதான், உலகமயமாதல்.

20

ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் கடன்கள்

தனிமனித நலனை அடிப்படையாகக் கொண்ட உலகம், மூன்றாம் உலகநாட்டு மக்களை மட்டும் சூறையாடுவதில்லை. மாறாக ஏகாதிபத்திய நாட்டு மக்களையும் சூறையாடுகின்றது. ஏகாதி

பத்திய தன்மை வாய்ந்த இந்தத் தனிமனித நலன்கள், மூன்றாமுலக மக்களையும், நாட்டையும் ஏகாதிபத்திய நாட்டு மக்களையும் சூறையாடுகின்றது. இப்படிச்சிலர்நலன் தான், உலகநலனாக உள்ளது.

இதற்கு இனம், தேசம், பண்பாடுகள், கலாச்சாரங்கள், மதங்கள் முதல் அனைத்து தனித்துவமான வேறுபட்ட அடையாளங்களையும் கடந்து, இந்தச்சிலர்நலனை உறுதிசெய்வது தான் உலகமயமாதல்.

மக்களின் உழைப்பில் இருந்து எப்படி, எந்த வகையில் அபகரிப்பது என்பதே, இதன் ஒழுக்கக்கெட்ட ஒழுக்கம். மனித இரத்தத்தை உறிஞ்சிக் கொழுக்க, உலகம் முழுக்க சதா அலைகின்றது. மனித இனம் வாழ்விழப்பதுதான் உலகஒழுங்கு. ஒருபுறம் கொழுக்க வேண்டும் என்றால், இழப்பது அவசியமானது. இந்த உலகில் யார் எப்படி கொழுக்கின்றனர், யார் எப்படி இழக்கின்றனர் என்பது, பொதுவான சமூக வடிவங்களின் ஊடாகவே நிறுவப்பட்டு ஒரு விதியாகிவிட்டது. இந்த விதியே சுதந்திரம், ஜனநாயகம் என்பது, இதுவே மாற்ற முடியாத உலக விதிகளாக காட்டப்படுகின்றது.

இந்த எல்லைக்குள்ள்தான் ஏகாதிபத்திய மக்களும் குதறப்படுகின்றனர். மூன்றாம் உலக நாடுகளைச் சூறையாடும் ஏகாதிபத்தியங்கள், தமது தேசிய உள்கட்டமைப்பிலும் அதே கொள்கையையே கையாளுகின்றது. அதாவது மக்களுக்கு எதிராக, அவர்களின் உழைப்பை பிழியும் கொள்கையைக் கையாளுகின்றன. உள்நாட்டு தேசிய சொத்துக்களை தனியார்மயப்படுத்துவதுடன், சொந்தநாட்டுப் பொருளாதாரத்தையே நிதி மூலதனத்தின் இலாபவேட்டைக்கு ஏற்ப மாற்றி விட்டனர். இதனால் மிக அதிகக் கடனைக் கொண்ட நாடுகளாக ஏகாதிபத்தியம் இருப்பதுடன், வட்டியாக மிகப் பெரும் தொகையை மக்களிடம் இருந்து அபகரிக்கத் தொடங்கியுள்ளனர். இந்த கேடுகெட்ட ஏகாதிபத்திய தன்மையைப்பார்ப்போம்.

வரவு செலவுடன் அவர்களின் கடனை ஒப்பிட்டால், அவை சதவிகிதத்தில்:											
	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999
அமெரிக்கா	65.0	66.6	71.4	74.1	75.8	75.0	74.5	73.9	71.6	68.6	65.1
ஜப்பான்	63.3	61.5	57.9	59.3	63.7	68.8	76.2	80.5	84.6	97.4	105.3

	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999
ஜெர்மனி	39.9	42	40.1	43.4	49	49.2	59.1	61.9	62.8	63.3	63.5
பிரான்ஸ்	39.9	39.5	40.3	44.7	51.6	55.3	59.3	62.4	64.7	65.2	65
இத்தாலி	95.3	103.7	107.4	116.1	117.9	124	123.1	121.8	119.8	117.7	116.6
இங்கிலாந்து	43.2	39.1	40.1	46.9	56.2	53.7	58.9	58.5	58.9	56.2	53
கனடா	71.5	74.5	82.2	90.4	98.2	98.7	101.4	100.9	97.9	97	93

உல்லாசமாக வாழ நினைக்கின்ற மனநிலையை உருவாக்கி விட்டு, அது அந்த மக்களுக்கு தெரியாது கடன் சூக்குமமாக உள்ளது. 1997-இல் அமெரிக்கா அரசின் அன்னியக் கடனோ 5,50,000 கோடி டொலராக இருந்தது. இது போன்று 15 ஐரோப்பிய நாடுகளின் கடன் 5,50,000 கோடி டொலராக இருந்தது. இதுவே 2001-இல் மேற்கு நாடுகளின் மொத்தக் கடன் 20,00,000 கோடி டொலராகியது. இதில் அமெரிக்காவின் கடன் 7,40,000 கோடி டொலராகவும், ஜப்பானின் கடன் 7,20,000 கோடி டொலராகவும், ஐரோப்பாவின் கடன் 5,00,000 கோடி டொலராகவும் மாறியது.

இந்தக் கடன் யாரிடம், எப்படி? என்ற கேள்விகள் ஒருபுறம். இதற்கு எப்படி எந்த வழியில் வட்டி கட்டுகின்றனர் என்பது மறுபுறம். இது மட்டுமல்ல இந்தக் கடனை இந்த அரசுகள் எப்படி அடைக்கும் என்ற கேள்விகள் பதிலின்றி உள்ளன. இந்தக் கடனை எதற்காக, யாருக்காக வாங்கினர் என்பதும் கேள்விதான். இந்த நிலைமையை மிகக் குறுகிய காலத்தில்தான் உருவாக்கினர். இதை உருவாக்கிய மேற்கு அரசுகள் மக்கள் நலன்கொண்டவை என்ற பிரமைகளைக்கடந்து, இதற்கு விடைகாணமுடியாது.

முதலாளித்துவ ஜனநாயகம் அழுகி, மனித இழிவை மனித குலத்துக்கு பரிசளிக்கின்றது. மூன்றாமுலக நாடுகளின் மொத்தக் கடனை விடவும், பிரதான ஏகாதிபத்திய மையங்களின் கடன் தனித்தனியாகவே மிஞ்சி நிற்கின்றன. ஆனால் ஊர் உலகத்தையே கொள்ளையடித்து உருவாகும், உள்நாட்டு தேசிய வருமானத்துடன் ஒப்பிடும் போது இவை மிகச் சிறியதே. மூன்றாம் உலக நாடுகளின் கடன்களுக்கான அளவீடுகள் முதல் சுரண்டிச் சேர்க்கும் லாபங்கள் ஈறாக, ஏகாதிபத்திய நாடுகளை நோக்கி வருகின்றன. ஆனால் ஏகாதிபத்திய

கடன்களின் அளவீடுகள், உள்நாட்டில் மீள் சுழற்சிக்குள் இருப்பதால், அவை நாட்டைவிட்டு வெளியேறுவதில்லை.

இந்த ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு அன்னியக் கடனை விட, மிகப் பெரிய அளவில் உள்நாட்டு கடனும் காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக அமெரிக்காவை எடுத்தால் உள்நாட்டு கடன் மற்றும் அன்னிய கடன் மிகப் பெரும் தொகையாக உள்ளது. இப்படி மொத்தமாக அமெரிக்க அரசின் கடன் 31,00,000 கோடி டொலர். அமெரிக்க தனியார் நிறுவனங்களின் கடன் 14,00,000 கோடி டொலர். மிகப் பெரிய குமிழிப் பொருளாதாரம், போலியாக மிதக்கின்றது.

அமெரிக்காவில் மொத்தமாக உள்ள கடன், உலகத்தில் மொத்த தேசிய வருமானத்துக்கு நிகரானதாக உள்ளது. இது எதை உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இந்தக் கடனை ஒரு நாளுமே, யாராலும் இந்த உலகமயமாதல் என்ற சமூக எல்லைக்குள் அடைக்கமுடியாது. இப்படி நிதி மூலதனத்தின் சூறையாடும் உலகளாவிய போக்கும், திவாலாகிய தன்மையும், உலகமயமாதலில் நிரந்தரமான ஒன்றாகவே நிலைத்து காணப்படுகின்றது. உழைக்கும் உலக மக்கள் அனைவரும், நிதி மூலதனத்துக்கு நிச்சயமாக தொடர்வட்டியைக் கட்டுகின்றனர். உழைப்பின் ஒரு பகுதியை இப்படி கொடுத்தேயாக வேண்டுமென்பது, உலகமயமாதலின் அடிப்படையான ஒரு ஒழுங்குவிதியாகிவிட்டது. கோடானு கோடி மக்கள், இந்தக் கடன் பணத்தில் இருந்து ஒரு சல்லிக்காசைக் கூட நுகர்ந்தது கிடையாது, ஆனால் வட்டி கட்டுகின்றனர். இதுதான் முதலாளித்துவ பொருளாதாரம். மக்கள் உழைத்துதான் வாழ்கின்றனரே ஒழிய, கடனில் வாழவில்லை. கடனை நுகர்ந்தவன் அதைக் கட்டுவதில்லை, அதை நுகார தவன்தான் தனது உழைப்பில் இருந்து வட்டி செலுத்துகின்றான்.

உழைக்கும் மக்கள் கடனுக்கு வட்டியை மட்டும் கட்டுவதில்லை. தமது சொந்த சேமிப்புகளுக்கும், ஒய்வூதியங்களுக்கும், காப்புறுதி நிதிகளுக்கும் கூட, மறைமுகமாக வட்டியைக் கட்டுகின்றனர் என்பதே உண்மை. இங்கு இது சூக்குமமாகவே உள்ளது. உழைக்கும் மக்களின் இந்தப் பணத்தை எடுத்துதான், மிகப் பெரிய நிதி மூலதனங்கள் இயங்குகின்றது. அத்துடன் அதை மூலதன சூதாட்டத்திலேயே இறக்கி விட்டுள்ளனர். மக்கள் தமது பணத்துக்கே வட்டி கட்டும் அவலம். முதலாளித்துவ பொருளாதாரத்தின் ஒழுக்கமே, ஒழுக்கக்கேடாகி இயங்குவது இப்படித்தான்.

1991-1996 காலகட்டத்தில் அமெரிக்காவின் ஓய்வூதியம் மற்றும் சேமிப்பு நிதியில் இருந்து 33,000 கோடி டொலரை, பத்திர பங்குகளில் உலகம் எங்கும் முதலீடு செய்தது. அந்த மக்களின் பணம், இப்படி மோசடியாக இயக்கப்பட்டு அந்த மக்களுக்கே அதன் மூலம் வேட்டு வைக்கின்றனர். இப்படி உலகெங்குமுள்ள பணத்தைக் கைப்பற்ற, அதைத் திருட நிதி மூலதனம் பைத்தியம் பிடித்து அலைகின்றது.

உலகளாவிய ரீதியில் 1989-இல் ஓய்வூதிய சொத்தின் மதிப்பு 4,30,000 கோடி டொலராக இருந்தது. இது 1994-இல் 7,00,000 கோடி டொலராகியது. இந்தப் பணத்தை எப்படி சூறையாடுவது என்பது தான், முதலாளித்துவத்தின் ஒழுக்கம். அந்த வகையில் இந்த நிதியை மோசடியாகவே சூதாட்டத்தில் இறக்கி விடுகின்றனர். இந்த வகையில் இந்த ஓய்வூதிய நிதியில் இருந்து நடக்கும் முதலீடு 1989-க்கும் 1994-க்கும் இடையில் 7 சதவிகித்தில் இருந்து 11 சதவிகிதமாக அதிகரித்தது. மொத்த ஓய்வூதிய நிதியில் இருந்து சர்வதேச முதலீடு 30,200 கோடி டொலரில் இருந்து 79,000 கோடி டொலராக மாறியது. உற்பத்தி முதலீடு, நிதி முதலீடு, பங்குச்சந்தை முதலீடு என, ஒரு குமிழிப் பொருளாதாரத்தில் மக்களின் பணம் இறக்கிவிடப்பட்டுள்ளது. இலாப நட்டக் கணக்கிற்குள் இது அழிக்கப்படுகின்றது. தனியுடமைதான் உலகின் இருத்தலுக்கான உயர்வான சமூக அடிப்படை என்று கூறுகின்ற அரசுகள் தான் இதைச் செய்கின்றன. மக்களின் இந்த பணம் தனியாரிடம் சென்றடையும் வண்ணம் சந்தையில் கொட்டிவிடுகின்றனர். இந்தச் சமூக விரோத பொறுக்கிகளின் ஜனநாயகம், இதை சுதந்திரமாகவே செய்கின்றது. சுற்றி வளைத்து மக்களுக்கு எதிராக அவர்களின் பணத்தையே பயன்படுத்துகின்றனர்.

இன்று உலகின் செல்வ இருப்பின் அடிப்படைகளாக கருதப்படும் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் கதையே இதற்குள் தான் அடங்குகின்றது. உண்மையில் மக்களின் சேமிப்புகளையும், ஓய்வூதிய நிதிகளையும், காப்புறுதி நிதிகளையும் கைப்பற்றி, இதில்தான் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் மிதக்கின்றன. உதாரணமாக 1980-இல் அமெரிக்காவின் முன்னணி 500 அமெரிக்க நிறுவனங்களின் கடன் 84 சதவிகிதமாக இருந்தது என்றால் பாருங்களேன். யாருடைய பணம். மக்களின் பணம்தான். இந்தக் கடன் 1999-இல் 116 சதவிகிதமாகியது.

குமிழிப் பொருளாதாரத்தில் மிகப்பெரிய சூறையாடும் நிறுவனங்கள் மிதக்கின்றன. தனிச்சொத்துரிமை, மக்களின் பணத்தில் இருந்து சம்பாதிக்கின்றது. சம்பாதிக்க பயன்படும் மக்களின் பணம், இப்படி குறுக்குவழியில் அழிக்கப்படுகின்றது.

1980-க்கும் 1999-க்கும் இடையில் நிதி அல்லாத நிறுவனங்கள் வாங்கிய கடன் மட்டும் 1,22,000 கோடி டொலராகும். இதில் 15.3 சதவிகிதம் மட்டுமே மூலதனச் செலவுக்கு என வழங்கப்பட்டது. 57 சதவிகிதம் அதாவது 69,470 கோடி டொலர் பங்குகள் வாங்கும் சூதாட்டத்துக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இப்படி உலகின் முன்னணி பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் உலகளாவிய மதிப்பு, ஒரு சூதாட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மக்கள் தமது அற்ப சேமிப்புகளையும், தமது சொந்த உழைப்பினால் கட்டிய காப்புறுதி மற்றும் ஓய்வூதிய நிதியை திரும்ப எடுக்க நினைத்தால், அக்கணமே உலகம் திவாலாகிவிடும். பணம் பணமாக இருப்பதில்லை. உண்மையில் அதை திருப்பிக் கொடுக்கும் ஆற்றலை, இந்த முதலாளித்துவம் இழந்துவிட்டது. ஒரு நம்பிக்கை, பண சுழற்சி என்ற எல்லைக்குள், அரசை நம்பும் மக்களின் அறியாமைக்குள் முதலாளித்துவ பொருளாதாரநாடகம் நடத்தப்படுகின்றது.

மக்களின் பணத்தை அவர்களுக்குத் தெரியாது எடுத்துக் கொண்டு, அதைக் கொண்டு அவர்களையே ஒடுக்குகின்றனர். அந்த மக்களே தமது பணத்துக்கு வட்டியைக்கட்டவே, உழைக்கக் கோரும் சூக்குமமே, உலகமயமாதலின் ஒழுக்கமாகிவிட்டது.

இந்த உண்மை, உலகம் திடீரென திவாலாகும் தன்மையையும் பறைசாற்றுகின்றது. உலகளாவிய நெருக்கடிகள் எப்போதும் எங்கும் நிகழும். இப்படி ஒரு கத்தி விளிம்பில்தான் உலகமயமாதல் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவே 1930-களிலும் நடந்தது. 1928-1935-ஆம் ஆண்டுகளில் உலக அளவில் ஏற்பட்ட பொருளாதார நெருக்கடியின் போது, உள்நாட்டு உற்பத்தியில் ஏற்பட்ட திடீர் இழப்புகள் கடுமையானதாகவே இருந்தது. அன்று இந்த இழப்பின் அளவு எந்தளவில் இருந்தது என்பதைப் பார்ப்போம்.

ஓஸ்ரிஸ்	-22.5 சதவிகிதம்
ஜெர்மனி	-24.5 சதவிகிதம்
பிரான்ஸ்	-14.7 சதவிகிதம்

பிரிட்டன்	-5.8 சதவிகிதம்
கனடா	-29.6 சதவிகிதம்
நியூசிலாந்து	-14.6 சதவிகிதம்
அமெரிக்கா	-28.5 சதவிகிதம்
போலந்து	-20.7 சதவிகிதம்
சோவியத்	-1.1 சதவிகிதம்
சிலி	-30.0 சதவிகிதம்
மெக்சிகோ	-20.8 சதவிகிதம்
பெரு	-25.8 சதவிகிதம்
வெனிசுலா	-22.6 சதவிகிதம்
பங்களாதேசம்	-0.9 சதவிகிதம்
சீனா	-8.7 சதவிகிதம்
இந்தியா	-0.9 சதவிகிதம்

இரண்டாம் உலக யுத்தம் ஹிட்லர் என்ற தனிப்பட்ட நபரின் குணாம்சங்களினால் உருவாகவில்லை. முதலாளித்துவ நெருக்கடி தான் ஹிட்லரை உருவாக்கியது. வீங்கிவெம்பி உருவான மிதப்பு களின் போது, ஏற்படும் நெருக்கடிகள் எப்போதும் உலகளவில் பாரிய அதிர்வை உருவாக்கிய வரலாற்றையே நாம் காண்கின்றோம். தனியார் சொத்துரிமை அமைப்பில், மூலதனம் எப்போதும் தூக்கு கயிறுடன் தான் சந்தையில் சுதந்திரமாக இயங்குகின்றது. யாரை தூக்குவது என்பதும், அதில் தானே தற்கொலை செய்வது வரை இது தன்னளவில் ஓய்வதில்லை. இதில் இருந்து தப்பவும், மீண்டும் உலகை அழிப்பதும், உலகை ஆக்கிரமிப்பதும் முதலாளித்துவத்தின் மீள் மீட்சியாகின்றது. இதற்கு உலக யுத்தங்கள் மட்டுமே, ஒரு வழிப் பாதையாக அவர்கள் முன் உள்ளது. உலக யுத்தத்தை, முதலாளித்துவ மீட்சிக்காகவே மூலதனம் எப்போதும் தேர்ந்தெடுக்கின்றது. யுத்தம் தொடங்கியவுடன் மீட்சியும் உருவாகின்றது. இதையே இரண்டாம் உலகயுத்தம் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இரண்டாம் உலக யுத்தம் தொடங்கியவுடன், உள்நாட்டு நெருக்கடியில் இருந்து மீண்டு உற்பத்தி மிதப்பு உருவாகின்றது. அதாவது 1938-1944-ஆம் ஆண்டுகளில் உற்பத்தி மீண்ட தரவுகளை காண்போம்:

ஒஸ்ரிஸ்	★22.5சதவிகிதம்
ஜெர்மனி	★24.2சதவிகிதம்
பிரான்ஸ்	-49.7சதவிகிதம்
பிரிட்டன்	★22.0சதவிகிதம்
கனடா	★75.4சதவிகிதம்
நியூசிலாந்து	★9.6சதவிகிதம்
அமெரிக்கா	★114.4சதவிகிதம்
சிலி	★20.0சதவிகிதம்
மெக்சிகோ	★39.9சதவிகிதம்
பெரு	★16.3சதவிகிதம்
வெனிசுலா	★18.1சதவிகிதம்
இந்தியா	★17.1சதவிகிதம்
தாய்வான்	-39.7சதவிகிதம்

உலக யுத்தம் ஏன் தேவைப்படுகின்றது என்பதை இந்தத் தரவுகள் அம்பலமாக்கிவிடுகின்றன. முதலாளித்துவத்தின் தேர்வுதான் உலக யுத்தங்கள். இல்லையென்றால் முதலாளித்துவம் வாழமுடியாது.

இப்படி முதலாளித்துவப் பொருளாதார மீட்சிக்கான மூலதனத்தின் உலக யுத்தம், பல நாடுகளை மீளவும் செழிப்பாக்கி விடுகின்றது. விதிவிலக்காக முற்றாக ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட, யுத்த பிரதேசங்கள் மட்டுமே தொடர்ச்சியாக இழப்பைச் சந்திக்கின்றன. இந்த மீட்சி கூட இராணுவத்துறை சார்ந்ததாகவே தொடங்குகின்றது. பின்னால் அதைக் கொண்டு சமூக அடிப்படைகளையே அழித்து, அந்த இடிபாடுகளின் மேல் மனித உழைப்பின் மீட்சி முதலாளித்துவத்தின் ஆன்மாமீட்சியாகிவிடுகின்றது.

இப்படி இன்று உலகமயமாக்கலில் காணப்படும் கத்தி விளிம்பு பொருளாதாரத்தின் கதியும் இதுதான். கடன் பொருளாதாரத்தில் கட்டமைக்கப்பட்ட எல்லைக்குள், உலகின் வளங்களைச் சூறையாடுவது என்றும்ல்லாத ஒரு சமூக அழிப்பாகிவிட்டது. சமூகம் சார்ந்த அரசு நிறுவனங்களை, சமூகத்தின் பொறுப்பில் இருந்தவைகள் எல்லாம் சூறையாடப்படுகின்றன. அமெரிக்காவின் முன்னணி 500 நிறுவனங்களின் கடன் 116 சதவிகிதமாக உள்ள நிலையில், இவை அனைத்தும் பன்னாட்டு நிறுவனங்களாக உள்ளது. இவை உலகில் மிகப் பெரிய நிறுவனங்களும் கூட. சமூகம் சார்ந்த உலகப் பொருளாதாரத்தை, சுவடு தெரியாது அழித்து வருபவையும் இவைதான். ஆனால் இவற்றுக்கான மூலதனம் மக்களின் உழைப்பில் இருந்து உருவாகும் அற்ப சேமிப்புகளும், அவர்களின் வாழ்வுக்காக அவர்கள் கொடுத்த சமூக ஆதார நிதிகளுமே என்ற உண்மை உலகமயமாதலில் சூக்குமமாக உள்ளது.

இப்படிப்பட்ட கடனை அடிப்படையாகக் கொண்ட பன்னாட்டு நிறுவனங்கள், கடனுக்கு வெளியில் தாமே முன்னின்று ஒரு நிதிச் சூதாட்டத்தையும் நடத்துகின்றனர். அமெரிக்கக் கம்பெனிகள் 2000-ஆம் ஆண்டின் முதல் நான்கு மாதத்தில், பங்குச் சந்தையில் தனது கடன் கட்டமைப்பிலான பொருளாதாரம் சார்ந்த குமிழிப் பங்குகளின் விற்பனையை 19,60,000 கோடி (19.6 டிரில்லியன்) டொலருக்கு நடத்தியது. இந்தச் சூதாட்டம் 1994-இல் 6,30,000 கோடி (6.3 டிரில்லியன்) டொலராக மட்டுமே இருந்தது. கடனாலான ஒரு நிறுவனத்தை முன்னிறுத்தி, பங்குச் சந்தை மூலம் மக்களின் பணம் உறிஞ்சப்படுகின்றது.

மூலதனமே கடனாக இருக்கும் இந்த குமிழிப் பொருளாதார சூதாட்டத்தின் மூலம், இந்த நிறுவனங்களின் லாபம் பெருகுகின்றது. 1982-க்கும் 1995-க்கும் இடையில் இலாப அதிகரிப்பு 160 சதவிகிதமாக அதிகரித்தது. இப்படிக்கடன் பொருளாதார சூதாட்டமே வக்கிரமாகி வெதும்புகின்றது. உலகளாவிய மக்களது கடுமையான தொடர் இழப்புகளே, மூலதனத்தின் மிதப்புகளை உருவாக்குகின்றது. இங்கு இந்த மிதப்புகள் எதுவும், அரசின் கடனையும் சரிதனியார் நிறுவனங்களின் கடனையும் கூட மீட்பதில்லை. சூறையாடல் சார்ந்த மிதப்புகள், தனி நபர் சொத்துக்களாகவே குவிகின்றது.

இது அமெரிக்காவில் மட்டுமல்ல, மேற்கு நாடுகளிலும் பொதுவான ஒன்றாகிவிட்டது. பிரான்சு அரசின் கடனை எடுத்துப் பார்ப்போம்.

1984	29.0 சதவிகிதம்
1990	35.1 சதவிகிதம்
1995	54.6 சதவிகிதம்
2000	57.3 சதவிகிதம்
2004	64.0 சதவிகிதம்
2006	66.7 சதவிகிதம்

பிரான்சு தேசத்தின் கடன் அதன் தேசிய வருவாயில் மிகப் பெரிதாகவே மாறிவருகின்றது. இப்படிக் கடன் அதிகரிக்கும் சம காலத்தில்தான், பல அரசு நிறுவனங்கள் தொடர்ச்சியாகவே தனியார்மயமாக்கப்பட்டு வருகின்றது. இந்தத் திடீர் நிதி மூலதனம் ஒரு நாட்டின் செல்வத்தை எவ்வளவு வேகமாக உறிஞ்சி எடுக்கின்றது என்பதை நாம் துல்லியமாகவே இங்கு மேற்கிலும் இனம் காணமுடிகின்றது. என்ன நடக்கின்றது? உலகில் பணக்காரர்க்கும் பல் கொழுத்து வருகின்றது. மக்களின் பொதுச் சொத்துக்களை அரசு தனியார்மயமாக்க, எங்கும் தனியார் செல்வக் குவிப்புகள் உருவாகின்றது. உற்பத்திக்கு வெளியில் நிதி மூலதனத்தின் மூலமே, பெருமளவில் தனியார் செல்வம் உருவாக்கப்படுகின்றது. சுரண்டல் என்பது உற்பத்தி மீதான நேரடியான ஒன்றாக, பெருமளவில் இருந்தது. இன்றோ இவை மறைமுக வழிகளின், நிதி மூலதனத்தின் நவீன சுரண்டலாகவும் எகிறிக் குதிக்கின்றது.

பிரான்சின் கடன் 2004-இல் 79,600 கோடி ஈரோவாகியது. இந்தக் கடனில் 42 சதவிகிதம் பிரான்சல்லாத அன்னியரிடம் இருந்து பெறப்பட்டது. ஒவ்வொரு பிரான்சு மக்களுக்கும் அண்ணளவாக 15,000 ஈரோ கடன் உள்ளது. அடிப்படைக் கூலி பெறும் ஒரு தொழிலாளியின் வருடாந்தரக் கூலியை விட, இந்தத் தனிநபரின் கடன் தொகை அதிகமானது. இப்படி, உள்ள கடனை, இந்தச் சமூகத்தால் ஒரு நாளுமே அடைக்கவே முடியாத ஒன்றாகிவிட்டது. இதன் முடிவு என்பது, நாட்டை திவாலாக அறிவிப்பதில்தான் போய் முடியும்.

1983-இல் ஜப்பானின் தேசிய வெளிநாட்டு கடன் 26,400 கோடி டொலராக இருந்த அதே நேரம், வெளிநாட்டில் வைத்திருந்த சொத்து 30,000 கோடி டொலராகும். உலகின் மிகப் பெரிய வங்கிகள் எட்டில் 7

ஜப்பானுடையதாக இருந்தது. முதல் 100 வங்கியில் 25 ஜப்பானுடையதாக இருந்தது. முன்னணி 500 வங்கியில் 98 ஜப்பானுடையது. உலக வங்கி கடனில் 25 சதவிகிதம் ஜப்பானுடையதாக இருந்தது. அமெரிக்காவின் அன்னிய கடன்களில் 18 சதவிகிதத்தையே ஜப்பான் கொண்டிருந்தது. உலகப் பங்குச் சந்தையில் மூன்றில் ஒன்றை, ஜப்பானின் பங்குச் சந்தை கட்டுப்படுத்தியது. இப்படி நிதி மூலதனம் தனியாராகி சூறையாடுகின்றது. மறுபக்கத்தில் உள்நாட்டில் கடனை திணித்து, மக்களை சூறையாடுகின்றது.

ஜப்பான் 2002-2003-ற்கான நிதி ஆண்டில் கடன் வாங்கும் தொகை 18,850 கோடி டொலரில் இருந்து 89,750 கோடி டொலராக அதிகரித்தது. 2003-2004-ற்கான நிதி ஆண்டில் கடன் வாங்கும் தொகையை 57,750 இருந்து 1,25,650 கோடி டொலராக அதிகரித்தது. இப்படி இந்தக் கடன்கள் மூலம், உலகளாவிய நிதித் தலையீட்டை அதிகரித்துள்ளது. அதே நேரம் 2003-இல் ஜப்பானிய அரசின் கடன், அதன் தேசிய வருமானத்தில் 133 சதவிகிதமாகியது. அதாவது கடன் 6,70,12,000 கோடி யென்னாக (6,70,120 கோடி டொலராக) மாறியது. 2010-இல் கடனுக்கான வட்டியாக மட்டும் 4,30,000 கோடி யென் (4300 கோடி டொலர்) கட்டும் நிலைக்கு ஜப்பான் மாறியுள்ளது. ஜப்பான் அரசின் கடன் 2004-இல் தேசிய வருமானத்தில் 152 சதவிகிதமாகியுள்ளது. சூப்பர் ஏகாதிபத்தியங்கள் என்பது, கவர்ச்சியாக போர்த்திய வெற்று உடல்கள்தான். தனியார் சொத்துடைமை ஏகாதிபத்தியத்தின் உண்மையான உடல்கள் ஆகும்.

இப்படித்தான் ஏகாதிபத்தியம் எங்கும். மேற்கின் கடன், அவற்றின் உள்நாட்டு தேசிய வருமானத்தில் 78 சதவிகிதமாகியுள்ளது. இதில் 15 ஜரோப்பிய உறுப்பு நாடுகளின் கடன் தேசிய வருமானத்தில் 73 சதவிகிதமாக உள்ளது. அமெரிக்காவின் கடன் உள்நாட்டு தேசிய வருமானத்தில் 63 சதவிகிதமாக உள்ளது. விதிவிலக்கு ஆஸ்திரேலியா மட்டும் தான். அதன் கடன், தேசிய வருமானத்தில் 16 சதவிகிதமாக உள்ளது. இப்படி மக்கள் மேல், கடன் மிகப் பெரிய அளவில் பெருத்துச் செல்கின்றது. கடன் மீளக் கொடுக்க முடியாத அளவில், முந்திய நிலையைக் கடந்து செல்கின்றது. வட்டி அளவீடுகள், கடனின் முந்திய மொத்த தொகையை விட தாண்டிச் செல்கின்றது. இப்படி உலகளாவிய சூறையாடல் மூலம், உற்பத்திகள் மீதான பொது நெருக்கடியை உருவாக்குகின்றனர்.

தனியார் உற்பத்திகள் கூட கடன் என்ற கட்டமைப்பை ஆதாரமாகக் கொண்டிருப்பதால், ஒரு தொழிலாளி முதலாளியின் இலாபத்துக்காகவும் முதலாளி வாங்கிய மூலதனத்தின் வட்டிக்காகவும், அரசு வாங்கிய நிதி மூலதனத்தின் வட்டிக்காகவும் உழைக்க கோரப்படுகின்ற, ஒரு உலக ஒழுங்கு அரங்கேறுகின்றது. இங்கு அரசியல் என்பது சதிராட்சியே. ஏகாதிபத்தியங்கள் மிகவும் திட்டமிட்ட வகையில் இதைக் கையாளுகின்றன. மக்களின் அற்ப சேமிப்பு நிதிகளை வங்கிகளில் இருந்து எடுத்து, மிகப் பெரிய கடன்களையே வழங்குகின்றன. இதற்காக சிறு சேமிப்புகள் மீதான வட்டி விகிதத்தை திடீரென குறைப்பதன் மூலம், நிதி மூலதனத்தின் இலாப விகிதத்தை அதிகரிக்க வைப்பது உலகெங்கும் நடக்கத் தொடங்கியுள்ளது. சிறுசேமிப்பு மீதான வட்டி விகிதத்தைக் குறைப்பதன் மூலம், மக்களின் சேமிப்புக்குக் கொடுக்க வேண்டிய தொகை குறையும் போது, அது மற்றொரு சிறிய பிரிவுக்கே அந்தப் பணம் போய்ச் சேர்கின்றது. திடீரென கிடைக்கும் வட்டி மூலமான அதிக லாபம், நிதி மூலதனத்துக்கு அதிர்ஷ்ட தேவதையாக காட்சியளித்து வரம் கொடுக்கின்றது.

2000-2001-இல் அமெரிக்க பங்குச்சந்தை வீங்கி வெம்பி, உற்பத்தி முதலீடுகள் வீழ்ச்சிக் கண்டன. இதன் நேரடி விளைவாக 2000-2001-இல் 11 தடவைகள் அமெரிக்க சேமிப்புக்கான வட்டி விகிதங்களை குறைத்தது. இதனால் மக்களின் சேமிப்பு மீதான இழப்பு தவிர்க்க முடியாத விதியாகியது.

உதாரணமாக அமெரிக்காவில் மக்களின் சேமிப்பு பணத்துக்கு வட்டிக் குறைப்பு செய்த போது, 8.4 கோடி மக்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய 40,000 கோடி டொலர் பணத்தை அவர்களுக்கு இல்லாத தாக்கியது. இந்தப் பணம் நிதி மூலதனத்துக்கு திடீரென கிடைத்த, ஒரு மிகப்பெரிய திடீர் கொள்ளையாகும். மக்களின் வறுமை, இதன் மூலம் அதிகரித்தது. பணக்காரன் கொழுப்பது மேலும் வக்கிரமாகியது. இது உலகளவில் எல்லா நாடுகளிலும் கையாளும்படி, ஏகாதிபத்தியங்கள் நிர்ப்பந்திக்கின்றன. உலகளாவில் உள்ள நிதிகள் மீது ஏகாதிபத்தியங்களே அதிகாரம் கொண்டிருப்பதால், இது திடீர் பணக் குவியல்களை திடீர்திடீரென உருவாக்குகின்றது.

இதன் மூலம் முதலீட்டுக்கான நிதிக் கையிருப்பும், நிதி மூலதனமும் மேற்குநாடுகளில் அதிகரித்து வருகின்றது. அத்துடன் மக்

களின் சேமிப்புகள், காப்புறுதி நிதிகள், ஓய்வூதிய நிதிகள், முதலீட்டு நிறுவனங்களின் நிதி என அனைத்தும், இன்று ஒரு மிகப் பெரிய நிதி மூலதனத்தை உருவாக்கியுள்ளது. இதன் மூலம் சர்வதேச ரீதியாக உலகெங்கும் உள்ள நிதியங்கள் கூட, எந்தக் கட்டுப்பாடுமின்றி சூதாட்டங்களில் இறக்குகின்றன. உலகளாவிய மக்களின் சமூக நிதி ஆதாரங்கள் திவாலாகிவிட்ட நிலையிலும், அவை போலியான சுழற்சி மூலம் பாதுகாக்கப்படும் நிலையே தொடருகின்றது.

இப்படிக் குவிந்து வரும் போலியான நிதி, எல்லை கடந்த முதலீட்டுக்கான தயார் நிலையை எட்டுகின்றது. இப்படி உருவான நிதி மூலதனம் 1995-இல் 9,80,000 கோடி டொலராகியது. இது 1990-இல் இருந்ததை விடவும் 75 சதவிகிதம் அதிகமாகும். நிதி முதலீட்டுக்கான நிதியின் அதிகரிப்பு, ஆண்டுக்கு 1,96,000 கோடி டொலராக இருந்தது. நம்ப முடியாத அளவுக்கு, இதில் இலகுவாக இலாபம் அடைய முடியும் என்ற உலக ஒழுங்கில் இருந்து இது உருவாகின்றது.

இந்த அதிகரிப்பு, மேற்கு நாடுகளின் மொத்த தேசிய வருமானத்தில் 10 சதவிகிதமாக இருந்தது. இப்படி சூதாட்டத்துக்கு கொண்டு வரக்கூடிய வகையில், 1990-இல் உலகில் பரஸ்பரநிதியும், ஓய்வூதிய நிதியும் 2,00,00,000 கோடி (200 டிரில்லியன்) டொலராகியது. இது 1980-இல் இருந்ததைவிட 10 மடங்கு அதிகமாகும். நிதி மூலதனத்தின் உலகளாவிய ஆதிக்கம், உற்பத்தி மூலதனத்தை விடவும் மிகப் பிரமாண்டமான ஒன்றாகியுள்ளது. இதுவும் நேரடியான உற்பத்தி மீது தான், தனது இலாப வேட்கைக்கான களத்தை உருவாக்கின்றது. வேடிக்கை என்னவென்றால், உற்பத்தியில் கிடைக்கும் இலாப விகிதத்தை விட, அதிக இலாப விகிதத்தை நிதி மூலதனம் கோருகின்றது.

இது இதனடிப்படையில் இயங்கும் போது, பல நிதி மூலதனங்களும் நிதி மூலதனத்திடமே திவாலாகி விடுகின்றது. சிலந் தி வலை யாகிவிட்ட கடன் என்ற கட்டமைப்பு, உலகம் முழுக்க உருவாக்கப் பட்டுள்ளது. இந்த நிலையில் இருந்து மீள்வதற்கே வழியற்ற தேசங்களாக, உலகம் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. உலகமே திவாலாகிவிடும் நிலையில், நிதி மூலதனம் நடத்தும் சூதாட்டம் போலியான பொருளாதார குமிழிகளாக காணப்படுகின்றது.

மக்களின் சேமிப்புகளை அபகரிப்பதே பங்குச் சந்தை

பங்குச்சந்தைக்கு வரும் பணம், எங்கிருந்து எப்படி வருகின்றது? அங்கு இலாபம் எப்படிப் பெறப்படுகின்றது. எதுவும் வானத்தில் இருந்து திடீரென இறங்குவதில்லை. மாறாக ஒருவரிடம் இருந்து ஒருவர்திருடுவதுதான் பங்குச்சந்தை. ஒருவன் உழைப்பை, அவனின் சேமிப்பை அபகரிப்பதற்கான முதலாளித்துவச் சுதந்திரத்தில் ஒரு வழிதான், பங்குச்சந்தை. இது ஒரு சூதாட்டம்.

பணம் என்பது மனித உழைப்பிலானது. இந்த பணம்தான் பங்குச் சந்தையில் திருடப்படுகின்றது. உழைப்பின்றி மூலதனத்தை பெருக்கலாம் என்று ஆசைக் காட்டி, உழைப்பிலான பணத்தை திருடுவதே இதன் சூக்குமம். இப்படி மத்தியதர வர்க்கத்தினதும், அதற்கு மேற்பட்ட வர்க்கத்தினதும் சேமிப்புப் பணத்தை உறிஞ்சும் இடம்தான், பங்குச்சந்தை.

உள்ளடக்க ரீதியாக இதுவொரு சூதாட்டம். பணத்தைப் பெருக்கும் அற்ப முதலாளித்துவ சுதந்திர ஒழுக்கக் கோட்பாட்டு விதி விலக்கானது. இதைக் கவர்ந்து எடுக்கும் திட்டம் தான் இந்த சூதாட்டம். வாங்கி விற்றல் என்ற, சாதாரணமான இலாபநட்ட கணக்குக்குள்ள்தான் சேமிப்புகள் பிடுங்கப்படுகின்றது.

உண்மையில் பங்குச் சந்தை எந்த உழைப்பையும் செய்வதில்லை. நானும் நீயும் வைத்துள்ள பணத்தை முதலீட்டுப் பங்குகளில் போட வைப்பதன் மூலம், என்னுடைய பணத்தை உன்னிடம் எப்படி வரவழைப்பது என்பதுதான் அதன் விதி. பங்குகளின் விலை நிலையானதோ, அந்தப் பணம் திருப்பித் தரப்படுவதோ அல்ல. அதை வாங்கலாம் விற்கலாம். அதாவது இலாப நட்ட கணக்குக்கு உட்பட்டது. மூலதனம் திடீரென்று திவாலாகும் போது, போட்ட பணம் அதோசுதிதான்.

பங்கு ஏன் விற்கப்படுகின்றது. ஒன்று மற்றவன் பணத்தை திருடுவது. இரண்டு முதலீடு என்பது, உண்மையான மூலதனத்தால் நிலையானதாக இருப்பதில்லை. போலியான மூலதனத்தின் நெருக்கடியைத் தவிர்க்க, அதன் திவாலை மூட, இலாப விகிதத்தினை ஈடு செய்ய, பணத்தை சொந்த உற்பத்திக்கு வெளியில் இருந்து கறக்கவே, பங்குகள் பங்கு சந்தைக்கு வருகின்றது.

பங்குக்கு வரும் முதலீடும், அது உருவாக்கும் உற்பத்தி இலாபமும், பங்கை வாங்குபவனுக்கு பகிரப்படுவதில்லை. பங்கு மற்றவன் வாங்கிய பங்குப் பணத்தில் இருந்துதான், திருடப்பட வேண்டும். அதே நேரம் பங்கு வாங்கக் கொடுக்கும் பணத்தின் ஒரு பகுதி, உற்பத்தி மூலதனத்தின் அசலான நபரிடம் பெருமளவில் குவி கின்றது.

உண்மையில் யார் இழக்கின்றனர்? பங்கை வாங்கி விற்கின்றவர்கள் தான், தமது பணத்தை ஒவ்வொரு சதமாக இழக்கின்றனர். ஒருவர் அதிகம் பெற்றால், மற்றவர்கள் அதைக் கட்டாயமாக இழக்க வேண்டும். தனது பணத்தை இழப்பது, அல்லது பெருக்குவது என்ற எல்லைக்குள்ள்தான் சிலர் பிழைத்துக்கொள்ள, பலர் அதில் அழிகின்றனர்.

உற்பத்தி முதலீடு திவாலாகிவிடும் போது, அதில் இயங்கும் பங்குகள் எல்லாம் ஒரு வினாடியில் புஸ்பானமாகி விடுகின்றது. இப்படி பங்குகள் என்பது, மத்தியத்தர வர்க்கமும் அதற்கு மேற்பட்ட வர்க்கமும் ஒரு வர்க்கமாக இருக்கும், அதன் அடிப்படையாக உள்ள சேமிப்பைச் சூறையாடுகின்றது. அதாவது வர்க்கத்தின் இருப்பை, கீழேதள்ளுகின்றது.

2000-ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் பங்குச் சந்தையில் ஏற்பட்ட நெருக்கடியைத் தொடர்ந்து, 6,70,000 கோடி டொலர் காணாமல் போனது. காணாமல் போனது என்றால், அது சிலரால் திருடப்பட்டது. அத்துடன் இது போலியாக வீங்கி உள்ளிழுத்த பணம், போலியுடன் சோந்து காணாமல் போய்விட்டது. இது உலகம் தழுவிய வகையில், அதன்திவால் தெரியாதவரையில், அது இதற்குள் அமிழ்ந்து காணப்படுகின்றது.

இப்படி உற்பத்தி மூலதனத்தையும், நிதி மூலதனத்தையும் பெருக்கும் அடிப்படையில் இயங்குவதுதான் பங்குச்சந்தை. இப்படி

பரந்துபட்ட மக்களை சொத்துரிமை எதுவுமற்ற மந்தைக் கூட்டமாக மாற்றுவதில், பங்குச் சந்தையும் ஒன்று. இன்று இந்த சூதாட்டத்தில் அன்னிய பணம், தாராளமாக புகுந்து சூறையாடுகின்றது.

1999-இல் பாரிஸ் பங்குச் சந்தையில் 40 சதவிகிதம் வெளிநாட்டு பணமாக இருந்தது. அந்தளவுக்கு இது ருசி கண்ட பூனையாகவே உலகெங்கும் அலைகின்றது. இந்தியப் பங்குச் சந்தையிலும் இதுதான் நடந்தது.

2004-ஆம் ஆண்டு தேர்தலுடன் இந்திய பங்குச் சந்தையில் நடந்த சோகத்தைப் பாருங்கள். 1,33,000 கோடி இந்திய ரூபாய் திடீரென காணாமல் போனது. உண்மையில் என்ன நடந்தது? இந்திய அரசை தமக்கு சாதகமாக நடக்கக் கோரி, விடுத்த மிரட்டல் மூலம் நிகழ்ந்தது. பா.ஜ.க ஆட்சிக்கு வரவேண்டும் என்ற அடிப்படையிலும், அன்னிய முதலீட்டு நிறுவனங்கள் 18,000 கோடி இந்திய ரூபாயை திடீரென்று பங்குச் சந்தையில் கொட்டி, அதை ஊதிப்பெருக்கியது. மறுபக்கத்தில் பா.ஜ.க விளம்பரம் செய்து வெற்றிபெற வைக்க, 150 கோடி ரூபாயை செலவு செய்தது, இதை இந்தியா ஒளிர்கின்றது என்றது. ஆனால் பா.ஜ.க தோற்க, அன்னிய நிறுவனங்கள் பங்கை விற்கத் தொடங்கியது. அதேநேரம் அரசை மிரட்டத் தொடங்கியது. "நாங்கள் பங்குகளை விற்றுவிட்டு இந்தியாவில் இருந்து வெளியேறினால் உங்களின் அன்னியச் செலாவணி கையிருப்பு கரைந்து போகும். அதனால் எங்களுக்கு சாதகமாக நடந்து கொள்ளுங்கள் என்று மிரட்டியது. இப்படித்தான் சுதந்திரமான ஜனநாயக சந்தைகள் கொழிக்கின்றது. இந்திய அரசின் அன்னிய செலவாணிகையிருப்பில் 10,300 கோடி டொலர் இருந்தது. இதில் 3,130 கோடி அன்னிய முதலீட்டு நிறுவனங்களின் நிதி. இப்படி மிரட்டி இந்திய அரசை தனக்குச் சாதகமாக இயங்க வைத்தது. இதற்குள்ளான இழப்புதான் 1,33,000 கோடி ரூபாய். எப்படிப்பட்ட உண்மை, இந்த சூதின் சூக்குமத்தை நிர்வாணமாக்குகின்றது.

அதேநேரம் பொருளாதார நெருக்கடியும், முதலீட்டு நெருக்கடியும் சுற்றுவழிப் பாதைகளால் மக்களின் பணத்தைக் கொண்டு அடைக்கப்படுகின்றது. அமெரிக்க 1999-இல் பங்குச் சந்தை பணத்தில் இருந்து 15,000 கோடி டொலரை முதலீட்டுக்காக உறிஞ்சிக் கொண்டது. இதைச் செய்யும் முன், அமெரிக்காவின் ஒய்வுதியப் பணத்தில் இருந்து 6,80,000 கோடி டொலரை பங்குச் சந்தையில் கொட்டியது.

இப்படி நெருக்கடிகள் சுற்றி வளைத்து ஈடுகட்டப்படுகின்றது. திவாலைத் தடுக்க, மக்களின் பணத்தை உறிஞ்சி அது அங்கும் இங்குமாக கைமாற்றப்படுகின்றது. இன்று திருப்பிக் கொடுக்க முடியாத மக்களின் சேமிப்புப் பணம், ஒய்வூதியப் பணம், பங்கு மூலதனமாக்கி நாட்டை விழுங்கும் நடைமுறை புகுத்தப் படுகின்றது.

வீங்கிவெம்பிய வடிவங்களின் ஊடாக, ஊதிப்பெருக்கி பொருளாதார நம்பிக்கை என்ற மாயை தோற்றுவிக்கப்படுகின்றது. அதைக் கொண்டு மக்களின் சேமிப்புகளை இழுத்தெடுத்து அதை சூறையாடிக் கொடுப்பதும், திவாலை மூடிமறைப்பதும் நடக்கின்றது. மக்கள் ஒவ்வொருவரும் தனது உழைப்பிலான பணத்தை தாமே வைத்திருந்தால், வங்கி திவாலாகிக் கிடப்பதையும், நாடு நடு ரோட்டில் அம்மணமாகிக் கிடக்கின்ற உண்மை வெளிப்படையாகவே வெளிப்படும்.

உதாரணமாக ஊதிப்பெருக்கி வளர்ச்சியடைந்த வருவதாகக் காட்டப்பட்ட ஒரு துறைதான், தொலைத் தொடர்புத்துறை. 1997-2000-க்கும் இடையில் அமெரிக்கா மற்றும் ஐரோப்பியத் தொலைத் தொடர்புச் சாதனங்கள் மற்றும் சேவைக்கு 4,00,000 கோடி டொலரை செலவு செய்தது. இதன் பின்னால் ஒரு போலியான மூலதனம் இயங்கியது. பங்குச்சந்தைப் பணத்தை உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தது. இப்படி ஊதிப்பெருக்கிய பலூனில் இருந்து காற்று வெளியேறத் தொடங்கிய போது, தடாலென உலகப் பொருளாதாரமே சரிந்தது. தொலைத் தொடர்புத்துறை தனது தவணைக்கடன் செலுத்தத் தவறியதால் 6,000 கோடி டொலராகியது. இதில் இருந்து தப்பிப் பிழைக்க; 2001 முதல் ஆறுமாதத்தில், 3 இலட்சம் பேரைத் தொலைத்தொடர்பு வேலையில் இருந்து நீக்கினர். இதைச் சார்ந்து இருந்ததுறைகளில் 2 இலட்சம் பேர் வேலையை இழந்தனர். அதே நேரம் ஊதிப்பெருக்கி பங்குச் சந்தை சரிந்தது. 2000-இல் தொலைத் தொடர்புத் துறையில் பங்கு மதிப்பு 6,30,000 கோடி டொலராக இருந்து, இது 2001-இல் 3,80,000 கோடி டொலராக சரிந்து வீழ்ந்தது. ஆசிய நெருக்கடியின் போது பங்குகளின் இழப்போ மொத்தம் 81,300 கோடி டொலர் மட்டும் தான். தொலைத் தொடர்பு நெருக்கடியோ அதைத் தாண்டி 2,50,000 கோடி டொலரை உறிஞ்சி, அதைக் காணாமல் செய்திருந்தது. அந்தப் பணம் டிலெரிடம் விரைந்தோடிச் சென்றிருந்தது. இதை இழந்தவர்கள், டாலவழிகளில் மக்கள். தனிப்பட்ட பணக்காரப் பட்டியலில் நடக்கின்ற அடீடுவியர்

செல்வக் கொழிப்பு இப்படித்தான், அகோர வேகத்தில் வளருகின்றது.

அமெரிக்காவில் இரண்டாவது மிகப் பெரிய நிறுவனமும், தகவல் தொழில்நுட்பத்தில் உலகில் முதல் நிறுவனமுமான வேல்ட்கொம் கவிழ்ந்தது. அதேநேரம் உலகில் மத்தியத் தர வர்க்கத்தின் மடியில் அடிவீழ்ந்தது. 65 நாடுகளில் 1,50,000 கிலோ மீட்டர் நீளத்துக்கு கேபிள் கட்டமைப்பைக் கொண்டு 80,000 ஊழியருடன் இயங்கிய இந்நிறுவனம், எப்படி திவாலானது? மூலதனம் தன்னைத் தான் தனக்குள் வீங்க வைத்தது. இது தனக்குள் மோசடிகளில் ஈடுபட்டது. இதன் போது ஏற்படும் நெருக்கடிகள், உண்மையின் சொருபத்தை நிர்வணமாக்கி விடுகின்றது. தனது சொந்தப் பங்கை அதிக விலையில் வாங்க வைக்க, 3,397 கோடி டொலரை பயன்படுத்தியது. சந்தையில் விலையை போலியாக உயர்த்த இது உதவியது. சந்தைகளைகட்ட, சேமிப்புகள் வேகமாக உட்புகுந்தது. அதாவது இதன் மூலம் மத்தியத்தர வர்க்கத்தினது மேல் மட்டத்தினது சேமிப்புகளை கவர்ந்திழுத்தது. அதேநேரம் 3,700 தொழிலாளர்களை வீட்டுக்கு அனுப்பியது.

இப்படி மோசடிகள் மூலம், இந்த நிறுவனம் இலாபம் தரும் பங்கு நிறுவனமாக உலகெங்கும் காட்டிக்கொண்டது. அது திவாலாகி அம்பலமானதைத் தொடர்ந்து, விசாரணைகள் மூலம் உண்மைத் தன்மை தெரியவரும் வரை, இது வளர்ச்சி பெற்றுவரும் அதிக இலாபம் தரும் ஒரு நிறுவனமாக உலகில் காட்டப்பட்டது. இதன் விசாரணைகளின் போது, இந்த நிறுவனம் திவாலாகி கிடப்பது அம்பலமானது. 400 கோடி டொலர் நட்டம் ஏற்பட்டு இருந்ததும், அதை மூடிமறைக்க செய்த சதிகளும் அம்பலமானது. அத்துடன் செலவை முதலீடாகக் காட்டி, வரிச் சலுகை பெற்றதுடன், பங்குச் சந்தையில் தன்னை வீங்க வைத்தது அம்பலமானது. அதனிடம் பங்கை வாங்கிய வர்கள், எதுவுமற்றவராக மாறினர். இதை இயக்கியவர்களின் தனிப்பட்ட சொத்து, பல கோடியாக பெருகியது.

எத்தனை மோசடி. பங்குச் சந்தை மோசடிகளில் ஈடுபட்ட உலக இணையம் (World Com) தனது 4,000 கோடி டொலர் கடனை மூடி மறைத்து இலாபம் தரும் நிறுவனமாக உலகை ஏமாற்றியது. 2001-இல் 380 கோடி நட்டம் ஏற்பட்டபோது, இலாபம் சம்பாதித்ததாக உலகை ஏமாற்றி பங்குச் சந்தையை மோசடி செய்தது.

தனது சொந்தப் பங்கை வாங்க, 33.97 கோடி டொலரைக் கடனாகக் கூட கொடுத்தது. பங்குச்சந்தையில் பங்குகள் மோசடிகள் ஊடாகவே அவை ஊதிப் பெருக்கப்படுகின்றது.

பாருங்கள், எக்ஸ்ரொக்ஸ் (Xerox) என்ற அமெரிக்கா நிறுவனம், 1997 முதல் தவறான வகையில் தனது இலாப நட்டத்தை முன்வைத்து பங்குச் சந்தையை ஏமாற்றியது. 1997 முதல் 2002 வரையிலான 5 வருடத்தில், 600 கோடி டொலரை தனது கணக்கு வங்கியில் மோசடியாக புகுத்தியது. தனது வருமானத்தை 200 கோடி டொலராக அதிகப் படுத்திக் காட்டியது. இதன் உயர் அதிகாரிகள் பங்குச் சந்தையின் மூலம், 3.5 கோடி டொலரை சுருட்ட முடிந்தது. இதன் உச்சக்கட்ட பங்கின் விலையோ 60 டொலராக இருந்தது. மோசடிகள் அம்பலமானதை அடுத்து, பங்கு 7 டொலராக சரிந்தது. ஆனால் இந்த நிறுவனத்தின் முக்கிய நபர், தனது தனிக்கணக்கில் 2.5 கோடி டொலரை சொந்தமாக்கிக் கொண்டார். யார் இதை இவரிடம் இழந்தனர் என்றால், பங்கை 60 டொலருக்கு வாங்கியவர்கள்தான்.

இது போலத்தான் வேல்ட்கொம் (Worldcom) 400 கோடி டொலரை சேவை மூலதனமாகக் காட்டி ஏமாற்றியது. இது குறுகிய இலாபத்தைக்காட்ட உதவியது.

இதுபோல மருத்துவ நிறுவனமான ரிட் எயிட் (Rite Aid) 100 கோடியால் தனது வருமானத்தை உயர்த்திக் காட்டியது. மனித உழைப்பிலான சேமிப்புகளை உறிஞ்ச, மோசடிகள்தான் ஒரே வழி. இதில்தான் பங்குச்சந்தை இயங்குகின்றது.

உலகில் மிகப்பெரிய நிறுவனங்களில் ஒன்றான என்ரான் இதையே செய்தது. மின்சாரத் திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்திய என்றோன் என்ற அமெரிக்க பன்னாட்டு நிறுவனத்தின் மோசடியில், அமெரிக்காவின் மிகப் பெரிய இரு வங்கிகளும் சேர்ந்து ஈடுபட்டன. இந்த குற்றத்தை மூடிமறைக்க, வங்கிகள் 25.5 கோடி டொலரை லஞ்சமாகத் தரவேண்டும் என்ற உடன்பாட்டை செய்து கொண்டது. என்ன செய்தது, கடன்களைக் கூட பண வரவாக காட்டும் மோசடியைச் செய்தது. இதன் மூலம் பங்குச் சந்தையைக் கவர்ந்து, பல இலட்சம் மக்களின் சேமிப்புகளை திவாலாக்கினர். இப்படி மோசடிகள் பல. அதை மூடிமறைக்க, இதில் இழந்த மக்களை ஏமாற்ற விசாரணைகள். அதாவது பங்குச் சந்தையை நேர்மையானதாகக்

காட்ட, அதில் தொடர்ந்தும் கொள்ளையிட விசாரணைகள் உதவுகின்றது. திருடர்கள் சேர்ந்து நடத்தும் சுய விசாரணைகள். திருட்டு ஒழுக்கமானதா? என்று ஆராய்ந்து, திருட்டுச் சொத்தை சட்டபூர்வமானதாகக் குவது தான்.

இப்படித்தான் 1978-இல் அமெரிக்க செனத் 130 தொழில்துறை தொடர்பான ஒரு விசாரணையை நடத்தியது. இதில் 530 தொழில்துறை தலைவர்கள் மற்றைய தொழில்துறை தலைமையகத்தில் திட்டமிடுபவர்களாக இருப்பது தெரியவந்தது. ஒரு திட்டமிட்ட கூட்டுக் கொள்ளை அம்பலமானது. அத்துடன் மூன்றாவது தொழில்துறை கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளுதல், வருடம் 13,000 ஆக இருந்ததும் தெரியவந்தது. மூலதனம் கூட்டுக் கொள்ளையை, திட்டமிடப்படுவதை இது மேலும் அம்பலப்படுத்தியது.

உலகில் மிகப் பெரிய பணக்காரப்பட்டியலின் எண்ணிக்கையும், கொள்ளையிட்ட தொகையும் அதிகரித்து வருகின்றது. 2007-க்கும் 2006-க்கும் இடையில் 100 கோடி டொலருக்கு மேல் செல்வத்தை கொள்ளையிட்டு குவித்ததோ எண்ணிக்கை 178 அதிகரித்தது. இப்படி 100 கோடி டொலருக்கு மேல் செல்வத்தை கொள்ளையிட்டு வைத்திருந்தோர் எண்ணிக்கை, 946 ஆகியது. இது 2005-க்கும் 2006-க்கும் இடையில், இந்த அதிகரித்த எண்ணிக்கை 102 ஆக இருந்தது. அதே நேரம் 100 கோடிக்கு மேல் செல்வத்தை கொள்ளையடித்து வைத்திருந்தோரின், செல்வத்தின் அதிகரிப்பு 18 சதவீதமாக இருந்தது. இந்த அதிகரிப்பு 2.6 டிரில்லியன் டொலராக இருந்தது. இதேபோல் உலகில் 10 லட்சம் டொலருக்கு மேலாக செல்வம் வைத்திருந்தோர் எண்ணிக்கை 2005-இல் 87 இலட்சமாக இருந்த எண்ணிக்கை, 2006-இல் 95 இலட்சமாகியது. செல்வத்தின் அதிகரிப்பு 11 சதவிகிதத்தால் அதிகரித்த அதே நேரம், அது 37.2 டிரில்லியன் டொலராக இருந்தது. இப்படி தனியரிடம் குவியும் செல்வம், எங்கிருந்து எப்படி வருகின்றது? ஆம் உலக மக்களின் உழைப்பில் இருந்து, உழைப்பின் சேமிப்புகளில் இருந்து, முந்தைய தலைமுறை விட்டுச்சென்ற உழைப்புச் செல்வதையும் கொள்ளையிடப்படுவதில் இருந்து கிடைக்கின்றது.

இதுதான் உலகமயமாதல். உலகை கொள்ளையடிப்பதுதான் உலகமயமாதல். உலகச் செல்வத்தைக் குவிப்பது தான், ஜனநாயகம் சுதந்திரம். இதற்கு உட்பட்டது தான் அனைத்தும்.

குமிழிப் பொருளாதாரம் மிதக்கும் அமெரிக்க சூக்குமம்

அமெரிக்காவை உலகின் சூப்பர் பொருளாதார நாடாக இருப்பதாக பொதுவாக நம்பப்படுகின்றது. சமூக விரோதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட உலகெங்கும் சுரண்டும் மிகப்பெரிய கொள்ளைக்காரர்கள் எல்லோரும், தாம் திருடிய பெரும் செல்வத்துடன் அமெரிக்காவுக்குத்தான் ஓடுகின்றனர். இந்தக் கொள்ளையர்களை வரவேற்கும் விசேட சிறப்பு விசாச்சட்டங்கள். மறுபக்கத்தில் இவர்களுக்குண்டான எடுபிடி வாழ்வை விரும்புகின்ற தேசத்துரோகிகளும், அங்கு வாழ்வதற்கு ஏற்ற சிறப்பு விசாச் சட்டம். சிறப்பு வதிவிடங்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் கூடிவாழும் வாழ்வைத்தான், அமெரிக்காவின் சொர்க்கம் என்கின்றனர்.

மனித குலத்துக்கு எதிராக எப்படியும் நுகரலாம், எப்படியும் விபச்சாரம் செய்யலாம், எப்படியும் கொள்ளையடிக்கலாம் என்ற வாழ்வியல் ஒழுங்கியல் முறைதான், அமெரிக்காவின் சொர்க்கம். இதற்கு ஏற்ற அமெரிக்க கொள்கை. உலகில் உள்ள அனைத்தையும் எப்படி திருடுவது உட்பட, அனைவரையும் தனக்கு அடிபணிய வைப்பதுதான் அதன் உலக ஒழுங்கு. மனித நுகர்வின் சிறு சிறு கூறுகளை எல்லாம், மற்றைய மனிதனுக்கு மறுப்பதுதான் ஜனநாயகம். அதைக் கொள்ளையடித்து மிதமிஞ்சி நுகர்வதே, அமெரிக்க சொர்க்கத்தின் சுதந்திரக் கொள்கை. இதற்கு ஏற்ப உலகம் தழுவிய வகையில் இராணுவ வன்முறைகள், சதிகள், சூழ்ச்சிகள் என்று, எல்லாவித ஆயுதங்களும் கையாளப்படுகின்றது. இதைப்பாதுகாக்கின்ற கும்பல்களே உலகெங்கும் ஆதிக்க வர்க்கமாக உள்ளது. மக்களை எப்படி இதற்கு கீழ் அடிமையாக வைத்திருப்பது என்பதே, இந்த எடுபிடி வர்க்கத்தின் சொந்த அரசுகளாக உள்ளது.

இப்படிப்பட்ட அமெரிக்காவோ திவாலாகி, குமிழிப் பொருளாதாரத்தில் மினுமினுப்பாக மிதக்கின்றது. உலகத்திருடர்கள் எல்லாம் சேர்ந்தும் கூட, அந்தத் திவாலை மூடிமறைக்க முடிவதில்லை. சர்வதேச நாணயமாக டொலர் இருப்பதால், சர்வதேச விதிகளை எல்லாம் மீறி டொலரை கொண்டு மிதக்கின்றது. அமெரிக்காவின் குமிழிப் பொருளாதாரம் அதன் வங்குரோத்தையும் மூடிமறைக்க, டொலரை வெறும் பேப்பராக அடித்துவிடுவதையே அமெரிக்கா செய்கின்றது. டொலரின் பெறுமதி குமிழிப் பொருளாதாரத்தினால், வீழ்ச்சிகண்டு வருகின்றது.

1992-இல் அமெரிக்கா தனது உலகப் பொருளாதார நெருக்கடியில் இருந்து தப்பி, 7,00,000 கோடி டொலருக்கு வெறுமனே பெறுமதியற்ற வெற்றுப் பேப்பரை பணமாக வெளியிட்டது. இப்படித் தொடர்ச்சியான விளைவால், ஈரோவோடு ஏற்பட்டு வரும் சரிவில் இருந்தும் வீழ்ச்சியைப்புரிந்துகொள்ளமுடியும்.

இப்படிப்பட்ட அமெரிக்கா உலகில் மிகப்பெரிய கடனாளி நாடாகித் திடக்கின்றது. அமெரிக்காவின் உள்ளேயான கூட்டாட்சிகளின் கடன் 1970-இல் 91,400 கோடி டொலராக இருந்தது. இது 1987-இல் 1,84,100 கோடி டொலராகியது. மொத்த தேசிய உற்பத்தியில், கடன் 37 சதவிகிதமாகியது. இந்தக் கடனுக்கான வட்டி 1975-இல் 2,320 கோடி டொலரில் இருந்து 1979-இல் 4,260 கோடி டொலராகியது. இதுவே 1985இல் 12,940 கோடி டொலராக வியங்கியது. பத்து வருடத்தில் வட்டியாக கட்டியத் தொகை மடங்குக்கும் மேலாகியது. வட்டியோவரவு செலவில் 13.7 சதவிகிதமாகியது. இப்படி அரசுகள் என்பது, மக்களின் பணத்தை திருடி அதை நிதி மூலதனத்துக்கு கொடுப்பதாகிவிட்டது. வரி அளவீடுகள் என்பது, வட்டியைக் கொடுப்பதற்கான நடைமுறையைக் கொள்வாயாகிவிட்டது.

1980-இல் 1,60,000 கோடி டொலராக இருந்த அரசாங்கம் மற்றும் தனியார் கடன், 1983-இல் 5,36,000 கோடியாக மாறியது. 1986-இல் 8,00,000 கோடி டொலராக மாறியது. 1990-இல் 10,85,000 கோடி டொலராகியது. 1991-இல் 11,31,000 கோடி டொலரில் இருந்து 2000 முடிவில் 18,26,000 கோடியாகியது. இப்படி அமெரிக்காவின் சொர்க்கப் பொருளாதாரமே, கடன் வட்டி என்ற எல்லைக்குள் இயக்கப்படுகின்றது. மனித குலம் சூறையாடப்படுவதும், அதற்கேற்ற கொள்கையே அனைத்துமாகி விடுகின்றது.

இப்படி நிதி மூலதனத்தை கொழுக்க வைக்கின்ற (அமெரிக்கக்) கொள்கையே, உலகமயமாதலாகும். உலக மக்களை கடன் என்ற எல்லைக்குள் வைத்து, அவர்களை சூறையாடுவதே அதன் ஒழுக்கம்.

இப்படிப்பட்ட அமெரிக்கா தனது கடனை அடைப்பதில்லை. அதைப் பெருக்குவதே அந்த அரசின் கொள்கையாகும். கடனை அடைத்தல் என்பது, ஜனநாயகத்துக்கு விரோதமானதாகி விடுகின்றது. கடனை பெருக்குதல் தான், வளர்ச்சியின் விதியாகின்றது. வளர்ச்சி என்பது கடனை வாங்கி வட்டி மூலம் மூலதனத்தைப் பெருக்குதலாகும். கடனை அடைத்தல் என்பது, நிதி மூலதனத்தை இல்லாத தாக்கி மக்களிடம் சூறையாடிக் கொடுப்பதை தடுத்தல். நிதி மூலதனத்தின் பெருக்கத்தை தடுத்தல். நிதி மூலதனத்தின் வளர்ச்சிக்கு இது எதிரானது. இவை முதலாளித்துவ பொருளாதார விதியாகும். இப்படி கடனை பெருக்குவதன் மூலம், மக்களிடம் சுரண்டி நிதி மூலதனத்தைப் பெருக்குதல்தான் ஜனநாயகக் கொள்கை. இந்த கொள்கை தான், அரசுகளின் கொள்கை. இதுவே உலகளாவிய நிதிக்கொள்கையும் கூட. கடனை அடைத்தல் என்பதை, அனுமதிக்காத உலகமயமாக்கல்.

இந்த வகையில் உருவாக்கப்பட்ட அமெரிக்கப் பொருளாதாரம், குமிழிப் பொருளாதாரமாகவே மிதக்கின்றது. இந்தப் போலியான குமிழிப் பொருளாதாரத்தைக் கொண்டு அமெரிக்கா, உலகையே ஆட்டிப் படைக்கின்றது. என்னதான் வங்குரோத்தில் கிடந்தாலும், கடன் கொடுத்தல், அதைக் கொண்டு கொழுத்தல் என்பதே அமெரிக்காவின் நிதிக்கொள்கை.

இந்த வகையில் 2000-ஆம் ஆண்டின் முடிவில் ஏனைய நாடுகளுக்கு அமெரிக்கா கொடுத்த கடன் 2,19,000 கோடி டொலராக இருந்தது. இது 2002-இல் 2,60,000 கோடி டொலராகியது. அதாவது இது மூன்றாம் உலக நாடுகளின் மொத்தக் கடனுக்கு சமமாகும். அமெரிக்கா கொடுத்த இந்தக் கடன், அமெரிக்காவின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 22 சதவிகிதமாகும். அமெரிக்கா கொடுத்த அன்னியக் கடன் அமெரிக்காவின் உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 1997-இல் 12.9 சதவிகிதமாகவும், 1999-இல் 16.4 சதவிகிதமாகவும் இருந்தது. 2002-இல் 22 சதவீதமாகியது.

கடனைக் கொடுத்தல், கடனைப் பெருக்குதல் மூலம், உலகைச் சூறையாடி வாழ்தல்தான் அதன் சர்வதேசக் கொள்கை. மனித உழைப்பைச் சுரண்டிவாழ்தல் போல், நாடுகளையே சுரண்டித் தின்னும் கொள்கை இது. இதுவே உலகத்தின் ஜனநாயகம், இதுவே அதன் சுதந்திரம். கடன் மூலம் உலகை அடிமை கொள்வதுடன், மக்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய வாழ்வாதாரங்களை இல்லாததாக்கி, அதை சூறையாடி வருகின்றனர். ஏழை-எளிய மக்களின் வாழ்வியல் அவலம்தான், மற்றவனின் வாழ்வுக்கான ஆதாரம். இப்படித் தான் அமெரிக்காவின் சொர்க்கம், உலக மக்களின் ஏழ்மையின் மீது கட்டப் படுகின்றது.

அமெரிக்க சொர்க்கம் என்பது, சில தனிமனிதர்களின் வாழ்வு சார்ந்தது மட்டும்தான். சூறையாடும் அதை அவர்களுக்கு கொடுக்கும் அமெரிக்க அரசின் வரவு செலவு பற்றாக்குறை என்பது பூதம் போல் பெருகி வருகின்றது. கடனுக்கான வட்டியை நிதி மூலதனத்திடம் கொடுக்கவும், உலகை அடிமைப்படுத்தி சூறையாடி சிலரிடம் கொடுக்கவும் தேவையானபணம், பற்றாக்குறையாகின்றது. இப்படி 1992-இல் 5,600 கோடி டொலர் என்ற பற்றாக்குறை, 1999-இல் 26,000 கோடி டொலராகியது. இது 2004-இல் 52,100 கோடி டொலராகியது. 12 வருடத்தில் வரவு செலவு பற்றாக்குறை 10 மடங்கைக் கடந்து விட்டது.

இப்படிப் பற்றாக்குறைகள் ஒருபுறம், மறுபக்கத்தில் அமெரிக்க முதலாளிகளுக்கு 10 வருடங்களில் மொத்தமாக 15,500 கோடி டொலர் வரிச்சலுகை வழங்கியது. உலகைக் கொள்ளையடிக்கும் அமெரிக்க முதலாளிகளுக்கு இலாபமும், கொழுத்ததும் போதாது என்பதால் வரிச்சலுகை. அமெரிக்க ஜனநாயகத்தின் உள்ளடக்கமே இதுதான்.

பற்றாக்குறை என்பது வட்டியும், முதலாளிக்கு வரிச்சலுகையும், உலகெங்குமான ஆக்கிரமிப்பாகிவிட்டது. உலகைக் கொள்ளைய டிக்காமல், இதைச் செய்ய முடியாது என்ற நிலை. உலகெங்கும் பலவழிகளில் சூறையாடுவது, அமெரிக்காவின் தேசிய கொள்கையாகி விட்டது. அதே நேரம் பற்றாக்குறை என்பது, நிதி மூலதனத்தை பெருக்கும் கொள்கை. புதிய கடன் வாங்குவதன் மூலம், மக்களிடம் சூறையாடி கொடுக்கும் வட்டித் தொழில் செழிப்புறுகின்றது. இப்படி நாடுகளின், அரசுகளின் கொள்கைகள் வக்கிரமாகிச் செயல் படுகின்றது.

இது ஒருபுறம். மறுபக்கம் தலைகால் தெரியாத அதிக நுகர்வால் மொத்த ஏற்றுமதி இறக்குமதி பற்றாக்குறை பெருகியது. அதிகமாக மிதமாக நுகர, நுகர, இதுவும் அதிகரித்தது. இப்படி 1988-இல் அமெரிக்காவின் ஆண்டு பற்றாக்குறை 2,62,500 கோடி இந்திய ரூபாயாக மாறியது. அதேநேரம் ஜப்பானின் ஆண்டு உபரி 1,75,000 கோடி இந்திய ரூபாயாக மாறியது. இதன் விளைவு அமெரிக்கா இறக்குமதியில் ஜப்பானிய பொருட்கள் 40 சதவிகிதமாகியது. அமெரிக்கா பற்றாக்குறையை ஈடுகட்ட, ஜப்பானின் முதலீட்டில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு அமெரிக்காவில் முதலீடு செய்யப்பட்டது. 1987-இல் அமெரிக்க தொழில் கழகங்களில் 435-ஐ ஜப்பான் விழுங்கியது.

உலகில் கடன் வழங்கும் நாடாக இருந்த அமெரிக்கா 1980 இன் இறுதியில் கடன் வாங்கும் நாடாக மாறியது. ஜப்பான் கடன் கொடுக்கும் நாடாக மாறியது. இப்படிப்பட்ட ஜப்பான் 1965 முதல் இரண்டு சர்வதேச எண்ணெய் நெருக்கடி ஆண்டுகளைத் தவிர (1973-75, 1979-80), பொருளாதாரம் உபரியாகவே இருந்துள்ளது. 1965-இல் ஜப்பானின் உபரி 1,900 கோடி இந்திய ரூபாயாக இருந்தது. இது 1975-இல் பத்துமடங்காக மாறியது. 1985-இல் 90 மடங்காகியது. இப்படிச் சுவீகரித்த ஜப்பானின் அன்னியச் செலாவணி, ஏகாதிபத்திய விரிவாக்கத்துக்குரிய வகையில் அன்னிய நாடுகளில் முதலீடாக மாறியது.

இந்த ஏகாதிபத்தியத்துக்கு இடையிலான தொடர்ச்சியான சர்வதேச நெருக்கடிகளில் இருந்து தப்பவும், அமெரிக்க மூலதனத்தின் பலத்தைப் பெருக்கும் வகையில் உருவானதே உலகமய மாதல். சந்தை விதியை அதற்கு உட்பட்ட சுதந்திரத்தின் விதியை ஜனநாயகத்தின் விதியைக் கொண்டு, அமெரிக்கா அதை உலகளாவில் கொண்டு வந்தது. மூலதனத்தின் விதியை அனுசரித்து, அமெரிக்காவை மீழ்வது என்ற அடிப்படையில், ஏகாதிபத்தியங்கள் இதை ஏற்றுக்கொண்டனர். உண்மையில் உலகை அதிதமாகவே சூறையாடி, உலக நெருக்கடியை இதன் மூலம் பங்கு போட்டனர். உலகமயமாக்கலுக்கு முன் அமெரிக்காவை மிஞ்சிய ஐரோப்பிய ஜப்பானிய மேலாதிக்கம் என்பது, அமெரிக்காவுக்கு அச்சம் தரும் வகையில் வளர்ச்சியுற்று இருந்தது. அதைத் தடுத்து நிறுத்தவும், உலகை மேலும் ஆழமாகவும் நுட்பமாகவும் சுரண்டுவதன் அடிப்படையில், உலகமய மாதலை ஒரு ஆயுதமாக அமெரிக்கா கையாண்டது.

இப்படிப்பட்ட அமெரிக்காவின் மேலாண்மை என்பது, முதலாம் உலக யுத்தத்துடன் கூர்மையடைந்தது. ஐரோப்பாவின் உலகளாவிய ஆதிக்கம் என்பது, சென்ற நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தொடர்ச்சியாக நெருக்கடிக்குள்ளாகியது. அமெரிக்கா 1914-இல் அன்னிய கடன் வழங்கல் 250 கோடி டொலராக இருந்தது. இது 1919 இல், அதாவது முதலாம் உலக யுத்த முடிவில் 700 கோடி டொலராகியது. அதேநேரம் வெளிநாட்டு அன்னிய முதலீடு 720 கோடியில் இருந்தது. யுத்தம் காரணமாக 330 கோடி டொலராக குறைந்து போனது. இப்படி சர்வதேசரீதியாக ஏகாதிபத்திய உள்முரண்பாடுகள் கூர்மையடைய, ஏகாதிபத்தியத்துக்கு இடையில் அமெரிக்க ஆதிக்கம் வெளிப்படையாக உருவாகத் தொடங்கியது.

இதனடிப்படையில் உருவான இரண்டாம் உலக யுத்தம் கூட, இதைத் தடுத்து நிறுத்தவில்லை. இந்த நிலைமை என்பது 1980-களில் முன்பிருந்தே மாற்றமடையத் தொடங்கியது. ஆனால் அது பிரதான முரண்பாடாகிவிடவில்லை. ரசிய ஏகாதிபத்தியத்தின் இருப்பும், அதுவே ஏகாதிபத்தியத்துக்கு இடையிலான பிரதான முரண்பாடாகி நின்றது. மற்றைய ஏகாதிபத்தியத்துக்கு இடையிலான உருவாகி வந்த முரண்பாடுகளை பின்னுக்குத் தள்ளியது. பொருளாதாரரீதியான ஆதிக்கமும், மூலதனம் இடமாறிக் கொண்டிருந்த நிலையில்தான், ரசியா ஏகாதிபத்தியத்தின் சிதைவு நிறைவுற்றது.

இது இவர்களுக்கு இடையிலான முரண்பாட்டை முன்னுக்குக் கொண்டு வந்துள்ளது. இதில் இருந்து மீள, உலகை மறுபடியும் புதிய உத்திகள் மூலம் சுரண்டிக் தணிக்க, உலகமயமாதல் மூலம் வடிகால் வெட்டப்பட்டது.

இப்படி அமெரிக்கா மிதப்பாகக் காட்ட, கட்டமைத்துள்ள குமிழிப் பொருளாதாரம் அதன் உள் கட்டுமான கட்டமைப்போ மிக மிகப் பலவீனமானது. அன்னிய மூலதனத்தின் இருப்பில், அது மிதக்கத் தொடங்கியது. 1992-க்கு பின் அமெரிக்காவுக்குள் அன்னிய முதலீடுகள் உள் செல்லும் அளவு, அமெரிக்கக் கடனில் 10 சதவிகிதத்துக்கு மேலானதாக இருந்தது. இப்படி உலகில் காணப்படும் பொருளாதார நெருக்கடிகள் ஒருபுறம். நிதி மூலதனம் பாதுகாப்பாக குந்துவதற்கு அமெரிக்காவை தேர்ந்தெடுக்கும் நிலைமைகள் மறு புறம். இதன் மூலம் அமெரிக்கக் குமிழிப் பொருளாதாரம், போலி

யாகவே தன்னை மிதப்பாக்கிக் காட்டுகின்றது. இது அமெரிக்கப் பொருளாதாரத்தில் பாரிய வீக்கத்தை உருவாக்குகின்றது.

இந்த வகையில் உலகின் வெளிப்பாகங்களில் இருந்து, அமெரிக்க அரசாங்கத்தின் கடன் பத்திரங்களை நிதி மூலதனங்களைக் கொண்டு வாங்குவது அதிகரித்தது. இப்படி அமெரிக்காவுக்குள் புகுந்த தொகையோ, 1995-இல் 19,720 கோடி டொலராகும். இந்தக் கடன் பத்திரங்களை வாங்குவதற்காக, உலகெங்கம் திருடிய ஒரு தொகுதிப் பணம் அமெரிக்காவின் உள்ளே ஓடிவந்தது. இது முந்தைய நான்கு ஆண்டுகளின் சராசரியைப் போல், 1996-இல் இரண்டரை மடங்கு அதிகமாகியது. 1996-இல் இது 31,200 கோடி டொலராக அதிகரித்தது. 1997-இல் 18,960 கோடி டொலராக இருந்தது. குமிழிப் பொருளாதாரம் இப்படி மிதக்கத் தொடங்கியது. வங்குரோத்து மூடி மறைக்கப்பட்டது. அதாவது இதன் மூலம் பூசப்பட்டது.

நிதி மூலதனத்தை தக்கவைக்கும் வகையிலான நம்பிக்கையின்மை பாதுகாப்பின்மை அதிகரிக்க, இயல்பாக எதிர்மறையில் அவை அடைக்கலம் பெறுகின்றது. போலியான ஒன்றை முன்னிறுத்தி, அதன் பின் தன்னைப் பாதுகாக்க முனைகின்றது. தனது பாதுகாப்பு இன்மையை மூடிமறைக்கவே, நம்பிக்கை ஊட்டுகின்றது. இந்தப் போலித்தனம் மூடிமறைக்கப்பட, அது நம்பிக்கையின் அடையாளமாகி விடுகின்றது. நம்பிக்கையின் பின், நிதி மூலதனம் ஒருவது அதிகரிக்கின்றது.

இதுவே அமெரிக்காவின் பங்குச் சந்தையை மிதப்பாக்கியது. இந்த மிதப்பு 1994-இல் 2 சதவிகித அதிகரிப்பை உருவாக்கியது. 1995-இல் திடீரென 17.6 சதவிகிதமாகவும், 1996-இல் 23 சதவிகித அதிகரிப்பை ஏற்படுத்தியது. அமெரிக்காவின் பங்குச் சந்தையை வீங்கி வெம்பத் தொடங்கியது. 1997-இல் இது 30 சதவிகித அதிகரிப்பை உருவாக்கியது. அமெரிக்க பங்குச் சந்தை விலைகள், என்றுமில்லாத வகையில் 200 சதவிகிதமாக உயர்ந்தது. சந்தை சுட்டெண் 1994-இல் 3,600 என்ற நிலையைக் கடந்து 1999-இல் 11,000 தொட்டது. 2000-இன் ஆரம்பத்தில் 11,700 ஆக உயர்ந்தது.

உலகில் உள்ள திருடர்கள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து விடுவதால், திருடிய சொத்தை பாதுகாப்பாக அமெரிக்காவில் வைக்க முனைவதால், அமெரிக்கப் பொருளாதாரம் மிதக்கின்றது. இதுதான் இதன்

சூக்கமம். அமெரிக்கப் பொருளாதாரத்தின் திவால், எட்டட்பர்களால் மிதப்பாகியது.

நிதிவரத்தின் அதிகரிப்பு, பணச் சுழற்றியாகின்றது. வரும் பணம் சும்மா உட்கார்ந்து இருப்பதில்லை. அமெரிக்காவின் தனிநபர் வருமானம் மற்றும் உற்பத்தி முப்பது சதவிகிதம் அதிகரித்தது. நிதி மூலதனத்தின் அதிகரித்த வரவு ஏற்படுத்திய வீக்கம், அரைப்பங்கு பணவீக்கத்தை உருவாக்கியது. அதேநேரம் அமெரிக்க நிறுவனங்களின் லாபம் 60 சதவிகிதத்துக்கு அதிகரித்தது.

அமெரிக்க நிறுவனத்தின் கடன் ஒருபுறம் அதிகரிக்கின்றது. இலாபமும் அதிகரிக்கின்றது. நாட்டின் கடன் அதிகரிக்கின்றது. வட்டிப் பொருளாதாரமோ வீங்கி வெம்புகின்றது. இந்தப் பொருளாதாரம் எப்படிப்பட்டது.

ஒரு போலியான, ஒரு பொருளாதாரக் கட்டமைப்பைப் பேணுவதன் மூலம், உலக செல்வங்களின் மிகப் பெரிய ஈர்ப்பை நடத்தி, அமெரிக்க பொருளாதாரத்தின் மிதப்பை தக்கவைக்க முடிகின்றது. ஜப்பான், சீனா, சவுதி அரபியா போன்ற நாடுகள், தமது மிகப்பெரிய உபரி நிதி மூலதனத்தை அமெரிக்காவுக்குள் நகர்த்தி வருகின்றது. சீனா மற்றும் ஜப்பான் உள்ளிட்ட கிழக்கு ஆசியா, 1,70,000 கோடி டொலர் அன்னியச் செலாவணி கையிருப்பை வைத்துள்ளது. இதில் பாதியை அமெரிக்காவின் பங்குப் பத்திரத்தில் இட்டுள்ளது. இப்படி, அதாவது அமெரிக்கா உலகின் மொத்த சேமிப்பில் இருந்து மூன்றில் இரண்டு பங்கை உறிஞ்சிக் கொள்கின்றது. இதன் மூலம்தான் அமெரிக்க பொருளாதாரம், சரிந்துவிழுது தன்னைத் தடுக்கின்றது.

மேற்கின் பொருளாதார இருப்பு, மற்றைய நாடுகளின் பணத்தை தனக்குள் உள்ளிழுப்பது தான். கடனைத் திணிக்கும் இந்த ஏகாதிபத்தியங்கள், அந்த நாட்டின் கையிருப்பு நிதியை பயன்படுத்த அனுமதிப்பதில்லை. அந்த நிதியை கடனாக நிதி சொந்தக்காரர்களுக்கு மீள் வழங்குவதைத் தான் மேற்கு செய்கின்றது. இதன் மூலம் அந்த நாட்டிடம் வட்டி அளவிட்டும் மேற்கு கொழுக்கின்றது.

இப்படி 2004-இல் தெற்கு நாடுகளின் நிதி, வடக்கில் தங்கிவிட்ட தொகை மிகப்பெரியது.

சீனா	61,000 கோடி டொலர்
மத்திய வருமான உடைய நாடுகள்	75,100 கோடி டொலர்
மிகக் குறைந்த வருமானம் உடைய நாடுகள்	23,100 கோடி டொலர்

மேற்கின் செல்வ ஆற்றல் என்பது, தெற்கு நாடுகளின் மேலான பலமுனைப் பொருளாதார தாக்குதல் மூலம் அபகரிப்பதுதான். இதன் மூலம் உருவான அமெரிக்கப் பொருளாதாரமோ, ஆழமான நெருக்கடியுடன்கூடியது.

அமெரிக்கப் பொருளாதாரத்தில் ஏற்படும் எந்த ஒரு நெருக்கடியும், உலகத்தை நோக்கி போய்விடும். இந்த எல்லைக்குள்ள்தான் உலகப் பொருளாதாரம் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. அமெரிக்கப் பொருளாதாரத்தின் வலுவான நிலைக்கு, நாள் ஒன்றுக்கு 100 கோடி டொலர் நிதி அன்னிய நாடுகளில் இருந்த அமெரிக்காவின் உள் பாய்வது நிபந்தனையாகிவிட்டது. இந்த நிதிப் போக்குவரத்தில் ஏற்படும் எந்த நெருக்கடியும், அமெரிக்கா திவாலாவதை அறிவிக்கும் நாளாக மாறும். அமெரிக்கா என்ற கற்பனையான வடிவம், மீள முடியாது தகர்ந்து போகும். உலகமே ஒரு குழப்பத்தில் சிக்கிவிடுவதையும், உலகமே ஒரு கிளர்ச்சிக்குள் செல்வதையும் முதலாளித்துவ பொருளாதாரத்தினால் தடுக்க முடியாது.

கற்பனையான அமெரிக்கா பற்றிய மிதப்பு பற்றி போலியான பிரமைகள் தகர்ந்து போகும். நிதி மூலதனத்தின் வங்குரோத்து அம்மணமாகும். முதலாளித்துவ சுரண்டல் சமூக அமைப்பில் என்ன நடக்கின்றது என்பது, ஒரு சரிவின் விளிம்பில் நிதர்சனமாக அனைவரும் சொந்தமாக சுயமாக கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வகையில் அதைக் காண முடியும். அதுவரை இந்த உலகமயமாதல் மிதப்பிலான சமூக அமைப்பு, தன்னை பலமானதாக கண்பது நிகழ்கின்றது.

இதைப் புரிந்துகொண்டு மக்களின் அதிகாரத்துக்காக செயலாற்றும் முன்னேறிய சக்திகள் மத்தியில் இருந்துதான், புரட்சிகரமான மக்கள் தலைமைகள் உருவாகின்றன. புரட்சிகள் வெடிக்கின்றன. மக்கள் தமது சொந்தப் புரட்சியை நடத்துவர். தமது சொந்த மக்கள் சர்வாதிகாரத்தை நிறுவுவர். வரலாறு என்பது மக்களுடையதுதான்.

இந்த நூலை எழுத உதவிய நூல்கள்

இந்த நூலை எழுத பயன்படுத்தப்பட்ட புள்ளிவிபரங்கள், தரவுகளை தந்த நூல்கள், பத்திரிகைகள் மற்றும் கட்டுரைகளின் பட்டியல்.

1. நெல்சன் மண்டேலா	தியாகு
2. வேளாண்மை தொழிலா? கலாச்சாரமா?
வாழ்வுமுறையா?	கோ.நம்மாழ்வார்
3. சிஜ்ஞ குறியிலக்கு	நிக்கோலாய் யாகேவ்லெவ்
4. மூன்றாம் உலகம் வளர்ச்சியா,
நெருக்கடியா?	மூன்றாம் உலக மாநாட்டின்
அறிக்கை - 1984
5. தமிழக சுற்றுச்சூழல் பிரச்சனைகள்	எஸ்.டி.மணா
6. சிலந்தி வலை	பூவுலகின் நண்பர்கள்
7. சரணாகதிப் பொருளாதாரம்	டி.எம்.தாமஸ் ஐசக்,
கே.என்.ஹரிலால்
8. தடங்கல்	பூவுலகின் நண்பர்கள்
9. உலக வங்கியின்
ஆரோக்கியமற்ற போக்குகள்	பூவுலகின் நண்பர்கள்
10. மூன்றாம் உலகப்போர் தண்ணீருக்கா?	சான்ட்ரா போஸ்டல்

11. அமெரிக்க மோகம் வி.வி.மு, பு.மா.இ.மு,
ம.க.இ.க, பு.ஜ.தொ.மு
12. நிதிகளின் உலகமயமாக்கம் கவால்ஜித் சிங்
13. வரும்முன் காக்கும் தடுப்பு மருத்துவம் டாக்டர் ஐ.சிவசுப்ரமணிய
ஜெயசேகர்
14. தடைசெய்யப்பட்ட,
தடை செய்யப்பட வேண்டிய,
மற்றும் அவசியமான மருந்து டாக்டர் ப.இக்பால்
15. வேண்டும் இந்த மருந்துகள் டாக்டர் தி.சுந்தரராமன்
16. வேண்டாம் இந்த மருந்துகள் டாக்டர் தி.சுந்தரராமன்
17. 'காட்'-டாட்சி புதிய ஜனநாயகம் வெளியீடு
18. வஞ்சக வலை விரிக்கும்
தன்னார்வக் குழுக்கள் சிவப்பு நட்சத்திரன், ஜனசக்தி
19. தனியார் மயமாக்கம் ஒரு தேசத்துரோகம் கே. அசோக்ராவ்
20. மண்ணை விற்ற முன்னேற்றமா? வி.வி.மு, பு.மா.இ.மு, ம.க.இ.க
21. அமெரிக்க மான்சாண்டோ
விதைக் கம்பெனியை விரட்டியடிப்போம்! வி.வி.மு
22. விளைநிலங்களை பாலையாக்கும்
இறால் பண்ணைகள் வி.வி.மு
23. நாட்டை மீண்டும் காலனியாக்காதே
மரணக் குழியில் மக்களைத் தள்ளாதே! வி.வி.மு, பு.மா.இ.மு,
ம.க.இ.க
24. பெல் - ஐ அழிக்கும் தேசத்துரோக
காங்கிரசின் புதிய மின் கொள்கை பெல் தொழிற்சங்கங்கள்
25. நீலப்புரட்சியின் நெருக்கடி மு.பாலசுப்ரமணியன்
26. இந்தியாவின் ஏற்றுமதி
உற்பத்தி வளாகங்கள் பூவுலகின் நண்பர்கள்
27. ஏகாதிபத்தியத்தின் உலகமயமாக்கல் ஃபிடல்காஸ்ட் ரோ

28. உலகமுதலாளித்துவ நெருக்கடியும்
நான்காம் அகிலத்தின் பணிகளும் நான்காம் அகிலம்
29. உயிரியல் புரட்சியின் ஒருக்குமுறை மு.பாலசுப்பரமணியன்
30. உலக மயமாக்கல் சூழலும்
பொதுவுடமைமை இயக்கத்தின்
பிளவும்- பின்னடைவும் எஸ்ஜியெஸ்
31. ஊழலும் ஊழலின் பரிமாணங்களும் பி.எஸ்.பன்னீர்செல்வன்
32. அணுவாற்றல்: ஓர் அறிமுகம் பூவுலகின் நண்பர்கள்
33. வாழ்வுக்கும் பிழைப்பிற்கும் இடையில்
ஆரோக்கியம் அடிப்படை உரிமையா?
பாதுகாப்பு வலையா? தி.சுந்தரராமன்
34. பா.ஜ.க.வின் அணு ஆயுத சோதனையும்
விளைவுகளும் மொழி பெயர்ப்பு கட்டுரைகள்
36. புதிய உலக நிலைமைகளின் கீழ்
சர்வதேசப் புரட்சிக் கடமைகள் இந்தியப் பொதுவுடமைக்கட்சி
(மா-லெ) மாநில அமைப்புக்
கமிட்டி, தமிழ்நாடு
37. நர்மதா ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கு திட்டம்
ஓர் ஆய்வு பூவுலகின் நண்பர்கள்
38. இயற்கை வளங்களை பாதுகாப்போம் பிடல் காஸ்ட்ரோ
39. நம்மை பாதிக்கும் நச்சுக் கழிவுகள் பூவுலகின் நண்பர்கள்
40. பசுமைப் புரட்சியின் வன்முறை வந்தனா சிவா
41. அணுசக்தி பீட்டர் பன்யார்ட்
42. மக்கள் கலாசாரத்தை
மண்ணாக்கும் சக்திகள் வல்லிக்கண்ணன்
43. விதைகள் மொழி பெயர்ப்பு கட்டுரைகள்
44. லத்தீன் அமெரிக்காவில்
ஏகாதிபத்திய சூழ்ச்சிகள் கரீன் கச்சுரோவ்

45. உலக வங்கி கடன் மீள முடியுமா? பகுதி -3 குசன் ஜார்ஜ்
46. சூழலியல் பூவுலகின் நண்பர்கள்
47. புதிய மருந்துக் கொள்கை மக்கள் நலனா? கொள்ளை லாபமா? நீதிபதி சுப்ரமணியன் போத்தி
48. புகையால் எங்களை புதைக்காதீர்கள் பினாங்கு பயனீட்டாளர் சங்கம்
49. விளைநிலத்தில் தேக்கு விவசாயிகளின் விவசாயிகள் விடுதலை கழுத்துக்கு தூக்கு முன்னணி
50. டங்கல்திட்டம் ஒரு விமர்சனம் க.சந்தானம் எம்.ஏ.
51. குற்றவாளிக் கூண்டில் முதலாளித்துவம் ப.வி.கக்கிலாயா
52. வாழ்வே அறிவியல் கே.கே.கிருஷ்ணகுமார்.
53. ஆசிய சமாதானத்துக்கு யாரால் ஆபத்து? வி.வி.சுவாமிநாதன்
54. கம்யூனிஸ்டு கட்சி அறிக்கை மார்க்ஸ் ஏங்கெல்ஸ்
55. சட்டத்தை மதிக்காமல் இவான் அர்ட்சிபசோவ்
56. சமர் பாரிசில் இருந்து வெளிவரும் மார்க்சிய பத்திரிகை
57. தினக்குரல் இலங்கையில் வெளிவரும் செய்திப் பத்திரிகை
58. ஆப்கன் வரலாறும் அமெரிக்க வல்லூறும் சு.பொ. அகத்தியலிங்கம்
59. நீதிக்குப் போராடும் பாலஸ்தின மக்கள் என்.ராமகிருஷ்ணன்
60. சிஐஏ பாலி வி பாரக்கல்
61. பறை நோர்வை தமிழ் சஞ்சிகை
62. அதிகார ஆணவம் எவ்கெனி லுகவோய்
63. பயங்கர அமைப்பிலிருந்து வரும் பயங்கரங்கள் முன்னோடி வெளியீடு
64. மதவாத சக்திகளின் சவால்களை முறியடிப்போம்! செங்கொடி வெளியீடு

65. உலகமயம் பண்பாடு சமூக மாற்றம் கட்டுரைத் தொகுப்பு
66. மார்க்சிய சர்வதேசியம் எதிர் தீவிர இணைய மொழி பெயர்ப்பு
எதிர்ப்பு முன்னோக்கு கட்டுரை
67. மூலதனம் மார்க்ஸ்
68. புதிய ஜனநாயகம் இந்திய மார்க்சிய பத்திரிகை
69. சனநாயகப் புரட்சியின் சமூக சனநாயகவாதத்தின் இரண்டு போர்த்தந்திரங்கள் லெனின்
70. ECONOMIC RESEARCH DEPARTMENT
71. THE WORLD'S WOMEN 2000: TRENDS AND STATISTICS
72. HDRO home page
73. உறவு-12
74. திருத்தல்வாதம் எதிர்ப்போம், மார்க்சியம் காப்போம். லெனின்
75. மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ் மார்க்ஸியம்
76. புதிய கலாச்சாரம் இந்திய மார்க்சிய பத்திரிகை
77. விதைகள்
78. சரணாகதிப் பொருதாரம்
79. CHALLENGES
80. MARIANNE - 11.2000
81. LIBERATION
82. உயிரோடு உலாவ இந்தியப் பெண்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டமும் சுற்றுச் சூழலும். வந்தனா சிவா
83. குற்றவாளிக் கூண்டில் சர்வதேச நிதி நிறுவனமும் உலக வங்கியும் பகுதி - 2

84. ஏகாதிபத்தியம் முதலாலாளித்துவத்தின் உச்சக்கட்டம்
85. புதிய உலக நிலைமைகளின் கீழ் சர்வதேச புரட்சிக் கடமைகள் இ.பொ.க(மா-லெ) மா.அ.க தமிழ்நாடு
86. உலக வங்கி கடன் மீள முடியுமா? ரூசன் ஜார்ஜ்
87. இலங்கையில் மலையகத் தமிழர்
88. முன்னணிச் செய்தி இதழ்-5-1885-இல் என்.எல்.எப்.ரியின் பத்திரிகை
89. COURIER-INTERNATIONAL
90. LE FIGARO ECONOMIE
91. PARISIEN
92. சரிநிகர்
93. ஆதவன்
94. IMPERIALISM-Decadent; Parasitic, Moribund, Capitalism Harpal Brar
95. தொழிலாளர் பாதை
96. Challenges
97. ECONOMISTE
98. ALTERNATIVES ECONOMIQUES
99. ECONOMIA
100. Courier
101. Banque Mondiale
102. L'Economie Mondiale 1820-1992
103. La dette dans le tiers monde
104. Peches, alimentation et developement

105. Courier
106. Newsweek
107. L'Express
108. Jonas
109. Observateur
110. Population Mondiale-1997
111. Forbes.com
112. la pruvrete des enfants-2000
113. உலக வங்கி இணையம்
114. ஐ.நா இணையம்
115. Faim Development
116. கூரியர்
117. ILO
118. உலகமயமாக்கலும் தலித் மக்களும் சேது
119. உலகமயமாக்கலும் மார்க்சியமும்
120. இணையத்தளம் வாசு
121. திடீர் ஜனநாயகம் அருந்ததி ராய்
121. மூலதனம் மார்க்ஸ் (ஜமதக்னி)
122. Courier International

கீழைக்காற்று வெளியீடுகள்

எண்	நூல்	நூல் ஆசிரியர்
1.	வதைக்கப்படும் மக்களும் புதைக்கப்படும் உரிமைகளும்	கோவிந்த முகோத்தி
2.	மார்க்சிய மூலநூல்களுக்கு வாசகர் வழிகாட்டி	மாரிஸ் கார்ன் ஃபோர்த்
3.	தலித் அரங்கியல்	கே.ஏ. குணசேகரன்
4.	வஞ்சக வலைவிரிக்கும் தன்னார்வக் குழுக்கள்	தொகுப்பு நூல்
5.	கம்யூனிசம் தோற்றதாம்! முதலாளித்துவம் வென்றதா?	தொகுப்பு நூல்
6.	மார்க்ஸ் முதல் மாசேதுங் வரை	ஜார்ஜ் தாம்சன்
7.	தேசியம் - பாட்டாளி வர்க்கக் கோரிக்கையல்ல	பி. இரயாகரன்
8.	மாசேதுங் மேற்கோள்கள்	மாசேதுங்
9.	மாவோவின் மூன்று சொற்பொழிவுகள்	மாசேதுங்
10.	தொழிலாளி வர்க்கம், கட்சிஇயல்பு பற்றி	ஸ்டாலின், சென்யுன்
11.	இந்திய இடதுசாரிப் போக்கு	தொகுப்பு நூல்
12.	புரட்சியில் இளைஞர்கள்	தொகுப்பு நூல்
13.	மக்களிடையே நமது பணிகள்	கதீப் அன்சாரி
14.	இயக்கவியல் - வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதம்	ஸ்டாலின்
15.	அரசு	லெனின்
16.	ஆணாதிக்கமும் பெண்ணியமும்	பி. இரயாகரன்
17.	மாபெரும் தெலுங்கானா போராட்டம்	தொகுப்பு நூல்
18.	கட்சி அமைப்பு பற்றி	தொகுப்பு நூல்
19.	ஆணாதிக்கமும் சமூக ஒடுக்குமுறைகளும்	பி. இரயாகரன்
20.	ஆணாதிக்கமும் மார்க்சியமும்	பி. இரயாகரன்
21.	உதவியா சதியா?	
22.	ஊழியர்கள் தலைவர்கள்	சென்யுன்
23.	இசுலாத்தில் மனுவாதிகள்	
24.	பிரெடரிக் எங்கெல்ஸ்	லெனின்
25.	காந்தியும் காங்கிரசும் ஒரு துரோக வரலாறு	
26.	இந்திய மரபும் பார்ப்பன திரிபும்	பெரியார்தாசன்
27.	மாபெரும் தெலுங்கானா போராட்டம்	
28.	மனித சாரத்தை மறுக்கும் உலகமயமாக்கம்	பி. இரயாகரன்

கூப்பிட்ட குரலுக்கு
அடிமை வேலை செய்யும் அவலம்
இப்போது "கால்சென்டர்" எனும்
'கவுரவமான' பெயரில்
உனக்கு வழங்கப்படுகிறது.

நெட்டித்தள்ளி உறங்கவிடாமல்
உன் மூதாதையரை
நிலவு கன்றிப்போகாமலுக்கு
வேலை வாங்கியது நிலப்பிரபுத்துவம்.

இன்று "பி.பி.ஓ" எனும் பெயரில்
கச்சிதமாக
உனது இரவுகளை களவாடி
கண்களைப் பிடுங்குகிறது நிதி மூலதனம்.

இனி எல்லோரும் உறங்கவேண்டியதில்லை
இனி எல்லோரும் உண்ணவேண்டியதில்லை
இனி எல்லோரும் உடுக்க வேண்டியதில்லை
சிலருக்கே அனைத்தும்.
கடைசியாக

இனி எல்லோரும் இருக்கவேண்டியதில்லை
என,மென்னியைப் பிடிக்கிறது உலகமயம்

